

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ (Σ. ΔΑΝΙΗΛΙΔΗΣ): Αγαπητέ Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες, κυρίες και κύριοι.

Σε περιόδους κρίσης αποκτούν πάντα ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον οι αντιλήψεις και οι πρακτικές για το κοινωνικό κράτος, τη μορφή του, τις κοινωνικές πολιτικές, τα δικαιώματα στη δημόσια υγεία, την παιδεία, την κοινωνική ασφάλιση, την εργασία, την προστασία ευπαθών κατηγοριών πολιτών. Αναδεικνύεται, με μεγαλύτερη ένταση, η σχέση του κοινωνικού κράτους με το τοπικό κράτος και η ανάπτυξη διαφορετικών συστημάτων κοινωνικής πολιτικής, ανάλογα με το βαθμό μεταφοράς αρμοδιοτήτων προς τις Τοπικές Αρχές.

Στο πλαίσιο αυτό η ελληνική Αυτοδιοίκηση οφείλει να διαμορφώσει το πλαίσιο ενίσχυσης του ρόλου και των αρμοδιοτήτων των Τοπικών Αρχών στο πεδίο της κοινωνικής πολιτικής.

Η αναδιάταξη της σχέσης κεντρικού και τοπικού κράτους πρέπει να λειτουργήσει υπέρ της αποκέντρωσης, της τοπικής ανάπτυξης, της τοπικής δημοκρατίας και του κοινωνικού ελέγχου.

Πρέπει να αντιληφθούμε όλοι ότι η Αυτοδιοίκηση μπορεί να γίνει μέρος της λύσης των προβλημάτων που σωρεύει η οικονομική και κοινωνική κρίση στις τοπικές κοινωνίες. Ιδιαίτερα σε συνθήκες βαθιάς κρίσης, το κράτος οφείλει να ενισχύσει τους φορείς εκείνους που μπορούν να δράσουν τοπικά και αποτελεσματικά.

Από καιρό έχουμε επισημάνει τη σημασία που έχει για την τοπική ευημερία και την κοινωνική συνοχή η ολοκληρωμένη άσκηση κοινωνικής πολιτικής από την Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Σημειώνουμε ότι η ελληνική Αυτοδιοίκηση έχει να διανύσει αρκετό δρόμο ακόμη, ώστε να συγκλίνει με την αντίστοιχη ευρωπαϊκή και να κατοχυρώσει τη θεσμική της εξέλιξη σε μία πραγματική Τοπική Αρχή. Ο τομέας της κοινωνικής πολιτικής είναι χαρακτηριστικός για να διαπιστώσει κανείς τις αποκλίσεις που υπάρχουν σε θεσμικό επίπεδο και τη διαφορετικότητα με την οποία

ασκούνται οι κοινωνικές πολιτικές από τις τοπικές αρχές στην Ελλάδα συγκριτικά με την Ε.Ε.

Δεν θα επαναλάβω τα πολλά παραδείγματα από τις Σκανδιναβικές Χώρες, που όλοι εξαίρουμε και γνωρίζουμε, όπου η Τοπική Αυτοδιοίκηση έχει πρωταγωνιστικό ρόλο στη διαμόρφωση και υλοποίηση πολιτικών κοινωνικής φροντίδας, υγείας, πολιτισμού και παιδείας, υλοποιώντας τις αρχές της εγγύτητας και της επικουρικότητας, που αποτελούν άλλωστε τους βασικούς πυλώνες της ευρωπαϊκής πολιτικής. Οι χώρες αυτές διαθέτουν το πιο επιτυχημένο μοντέλο κοινωνικής φροντίδας έχοντας επενδύσει στην αποκέντρωση και στη μεταφορά αρμοδιοτήτων στις Τοπικές Αρχές. Έχουν εξασφαλισμένη σε μεγάλο βαθμό την οικονομική αυτονομία της Αυτοδιοίκησης. Έχουν αναδείξει την κοινωνική οικονομία ως εργαλείο αντιμετώπισης των σοβαρών κοινωνικών προβλημάτων που προκαλεί η οικονομική ύφεση. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι ο αείμνηστος, σοσιαλιστής – ηγέτης Ούλοφ Πάλμε, όντας Σκανδιναβός, χαρακτηριστικά είπε ότι, ο πιο βασικός δείκτης με τον οποίο αξιολογούμε το βαθμό δημοκρατίας μιας χώρας είναι το πόσο οργανωμένο σύστημα κοινωνικής φροντίδας έχει και πόσο μεριμνά για την προστασία των ευπαθών κοινωνικά ομάδων.

Αντιθέτως, σήμερα στην Ελλάδα η Αυτοδιοίκηση επιχειρεί να ανταποκριθεί στην ανάγκη διατήρησης της κοινωνικής συνοχής σε τοπικό επίπεδο μέσα σε ένα θεσμικό και οικονομικό περιβάλλον που κυριαρχείται από την αποσπασματικότητα και την υποχρηματοδότηση. Σχεδιάζει και αναπτύσσει κοινωνικές πολιτικές και δράσεις με τις δικές της αποκλειστικά δυνάμεις, χωρίς πόρους και με ελάχιστη υποστήριξη από το κράτος.

Το κράτος στη χώρα μας αντί να επιλέξει την Αυτοδιοίκηση ως φορέα άσκησης ολοκληρωμένων κοινωνικών πολιτικών, την υποβαθμίζει, την περιθωριοποιεί ή ακόμη και υπονομεύει τις δράσεις της. Η περίοδος από το προηγούμενο τακτικό συνέδριο έχει να καταγράψει σημαντικές καθυστερήσεις σε κυβερνητικές

αποφάσεις, ολιγωρίες, αναβλητικότητα και αποσπασματικότητα με την παράλληλη αμφισβήτηση και υπονόμηση του ρόλου της Τ.Α.

Πέραν τούτου, παρατηρείται το τελευταίο διάστημα ένας συγκεντρωτισμός και μια οπισθοδρόμηση σε πελατειακές πολιτικές που έχουν αποτύχει στο παρελθόν, ενώ κινδυνεύουν να συρρικνωθούν κοινωνικές δομές που με μεγάλο κόπο εξασφάλισε η Αυτοδιοίκηση προς όφελος των πολιτών. Τολμώ να πω πως τα φαινόμενα αυτά δημιουργούνται εξ αιτίας μιας κρατικίστικης αντίληψης των κυβερνώντων, η οποία θέλει την εκ νέου συγκέντρωση αρμοδιοτήτων στο κεντρικό κράτος και δεν μπορεί να συμβιβαστεί με την ευρωπαϊκή αντίληψη της αποκέντρωσης και της Αυτοδιοίκησης.

Ταυτόχρονα, εξ ονόματος του ελέγχου και της νομιμότητας, κυρίως όμως για χάρη του συγκεντρωτισμού και της γραφειοκρατίας, το τελευταίο διάστημα δημιουργούνται σοβαρά προβλήματα στη λειτουργία πετυχημένων θεσμών, όπως είναι τα ΚΔΑΠ και τα ΚΔΑΠ για τα άτομα με αναπηρία, όπου αίφνης και όλως περιέργως ανακαλούνται άδειες λειτουργίας, προφασιζόμενοι προηγούμενες Υπουργικές Αποφάσεις και προηγούμενα νομοθετήματα, με κίνδυνο τον οποίο αντιμετωπίσαμε το προηγούμενο καλοκαίρι, χιλιάδες παιδιά να βρεθούν εκτός αυτών των δομών, χιλιάδες και εκατοντάδες παιδιά ΑΜΕΑ να βρεθούν εκτός αυτών των δομών, και εκατοντάδες, γιατί όχι και χιλιάδες, εργαζόμενοι συνεργάτες μας σε αυτές τις δομές να βρεθούν χωρίς δουλειά.

Ας ελπίσουμε ότι τελικά οι προοδευτικές αντιλήψεις που υπάρχουν στην κοινωνία και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση θα υπερισχύσουν των παρωχημένων αυτών αντιλήψεων.

Ας δούμε όμως τα μεγάλα θέματα τα οποία μας αφορούν και πρέπει να μας απασχολήσουν στο σήμερα και στο μέλλον. Να καταγράψουμε την πραγματικότητα και να διατυπώσουμε προτάσεις

και αιτήματα που διαμορφώνουν το σύγχρονο πλαίσιο συγκρότησης ενός αποτελεσματικού τοπικού κοινωνικού κράτους.

Μεταφορά συγκροτημένων δομών στην Αυτοδιοίκηση. Δεδομένου ότι Δεδομένου ότι το Σύνταγμα επιτρέπει την εκχώρηση και αυτό ήταν μετά από τον αγώνα τον δικό μας στην προηγούμενη αναθεώρηση του Συντάγματος, επιτρέπει την εκχώρηση στην Τοπική Αυτοδιοίκηση της άσκησης κρατικών αρμοδιοτήτων της κεντρικής διοίκησης και της αποκεντρωμένης κρατικής διοίκησης ακόμα, προς την Τοπική Αυτοδιοίκηση, προτείνουμε τη διοικητική μεταφορά στην Τοπική Αυτοδιοίκηση όλων των αποκεντρωμένων υπηρεσιών της κεντρικής και αποκεντρωμένης κρατικής διοίκησης, είτε οι αρμοδιότητές τους αφορούν τοπική υπόθεση, είτε αφορούν αποστολή ακόμη και του κράτους, η οποία όμως μπορεί να ασκηθεί καλύτερα, λειτουργικότερα και οικονομικότερα από την Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Με τον τρόπο αυτόν, η αποκέντρωση των αρμοδιοτήτων συνοδεύεται και πρέπει να συνοδεύεται όπως λέει το 102 άρθρο του Συντάγματος, με τους αντίστοιχους πόρους, διότι διασφαλίζεται η συνολική υπαγωγή των μεταφερόμενων υπηρεσιών και δομών στην πολιτική διεύθυνση, στον έλεγχο και στη καθοδήγηση την καθημερινή της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, με το σύνολο των ανθρώπινων και οικονομικών πόρων και της υλικοτεχνικής υποδομής τους, χωρίς να χρειαστεί η χωρική μετακίνηση του προσωπικού, του εξοπλισμού και των υποδομών αυτών.

Ειδικότερα τέτοιες κρατικές δομές που προτείνουμε να μεταφερθούν διοικητικά στην Πρωτοβάθμια Τοπική Αυτοδιοίκηση, είναι οι ακόλουθες: Κοινωνικά Ιδρύματα, Υπηρεσίες Κοινωνικής Πρόνοιας, οι δομές πρόληψης και οι δομές Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας, συμπεριλαμβανομένων των Κέντρων Υγείας, ιδιαίτερα αστικού τύπου.

Δεύτερο πακέτο. Η μεταφορά αρμοδιοτήτων στους τομείς της αδειοδότησης και του ελέγχου λειτουργίας όλων των Νομικών

Προσώπων στον τομέα της κοινωνικής πρόνοιας, στον δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, σε όλους τους κοινωνικούς τομείς.

Η αδειοδότηση της άσκησης του επαγγέλματος όλων των φυσικών προσώπων επαγγελματιών του τομέα της κοινωνικής πρόνοιας και ο έλεγχος της εφαρμογής των όρων χορήγησης της άδειας.

Είναι αυτονόητο ότι η μεταφορά αρμοδιοτήτων από την Κεντρική και Αποκεντρωμένη Κρατική Διοίκηση στην Αυτοδιοίκηση θα πρέπει να συνοδεύεται από τους αντίστοιχους οικονομικούς και ανθρώπινους πόρους, όπως ανέφερα και πιο μπροστά, πράγμα το οποίο επιβάλλει το 102 του Συντάγματος. Το τονίζω για μια ακόμα φορά γιατί είναι απολύτως αντισυνταγματική αυτή η πολιτική η οποία ακολουθείται εδώ και χρόνια από το κεντρικό κράτος, να μεταβιβάζει αρμοδιότητες και δομές, χωρίς ταυτόχρονα να μεταβιβάζει και τους αναγκαίους πόρους, όπως λέει το άρθρο 102.

Τρίτον. Οι Δήμοι μπορούμε και θέλουμε να αναλάβουμε τη διοίκηση του τοπικού κοινωνικού κράτους. Προκειμένου να αναλάβουμε ως Αυτοδιοίκηση τη διοίκηση του τοπικού κοινωνικού κράτους, εκτός από τη μεταφορά των συγκροτημένων δομών και των αρμοδιοτήτων προτείνουμε και τα εξής:

Πρώτον. Μέσα στο καινούργιο πλαίσιο, το ΕΣΠΑ, για την καινούργια προγραμματική περίοδο που υποτίθεται ότι ξεκίνησε από το '14 και θα πάει μέχρι το '22, αλλά και με Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων, εθνικούς πόρους, να υπάρξει πρόβλεψη για τη χρηματοδότηση κατασκευής νέων υποδομών στον κοινωνικοπρονοιακό τομέα, όπως είναι οι Βρεφικοί, Παιδικοί Σταθμοί, τα ΚΔΑΠ, τα ΚΔΑΠ ΜΕΑ, τα ΚΗΦΗ, τα ΚΑΠΗ, οι Μονάδες Πρωτοβάθμιας Κοινωνικής Φροντίδας, οι Μονάδες Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας.

Ενώ μας μεταφέρανε την αρμοδιότητα στα περισσότερα από αυτά με τον 2880 και με τον 3106, νόμους του 1999 και του 2001, διαγράψανε από τον κρατικό προϋπολογισμό τους κωδικούς

αριθμούς που προορίζονταν για την κατασκευή νέων υποδομών και για τις συντηρήσεις και τις επισκευές.

Δεύτερον. Η εφαρμογή όλων των κοινωνικών προγραμμάτων σε τοπικό επίπεδο να υλοποιείται από τον αντίστοιχο Δήμο αποκλειστικά, ή σε εξαιρετικές περιπτώσεις εφόσον είναι ζήτημα πέραν του ενός Δήμου, από διαδημοτική συνεργασία και σε συνεργασία και σε εταιρική με άλλους τοπικούς όμως επιστημονικούς ή κοινωνικούς φορείς. Δεν έχει καμιά δουλειά να εμπλέκεται ούτε το κράτος, ούτε η Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση, η οποία τα τελευταία χρόνια βλέπουμε ότι κάνει βουτιές ανεπίτρεπτες σε ζητήματα που δεν είναι των αρμοδιοτήτων, των αρμοδιοτήτων της Περιφερειακής Αυτοδιοίκησης.

Τρίτο. Να διασφαλιστεί η βιωσιμότητα των ήδη υπαρχόντων κοινωνικών δομών, των 4.500 που ανέφερα, και υπηρεσιών από ευρωπαϊκούς αλλά όχι μόνο, αλλά ταυτόχρονα και εθνικούς πόρους και μέσα από την ορθολογική αξιοποίηση αυτών των πόρων να μπορέσουμε να ενισχυθούν Δήμοι οι οποίοι έχουν υστερήσει σε αυτές τις δομές.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα που θέτει σε κίνδυνο την εύρυθμη λειτουργία και τις ποιοτικές υπηρεσίες των παιδικών σταθμών και ταυτόχρονα επιβαρύνει οικονομικά τους Δήμους και τους κάνει μη ανταγωνιστικούς απέναντι στον ιδιωτικό τομέα με το τεράστιο δίκτυο, ειδικά στις μεγάλες πόλεις, το τεράστιο δίκτυο ιδιωτικών βρεφικών και παιδικών σταθμών, είναι η απαράδεκτη κατά την Αυτοδιοίκηση απόφαση της Πολιτείας να μειώσει την απασχόληση του προσωπικού στο 6ωρο, στις 30 ώρες την εβδομάδα, και να δημιουργήσει ανυπέρβλητα εμπόδια, τα οποία ήδη από αυτό το καλοκαίρι με το voucher καταγράφηκαν, όπου εκτινάχτηκαν τα ποσοστά του ιδιωτικού τομέα στα ύψη και μειώθηκε το μερίδιο συμμετοχής της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, γιατί όπως έχουμε εξηγήσει και σε άλλες τέτοιες συναντήσεις, σε αυτά προγράμματα δεν μπορεί να αποκλειστεί ο ιδιωτικός τομέας, και ως

εκ τούτου η ανταγωνιστικότητα στο επίπεδο της ποιότητας των υπηρεσιών παίζει πολύ μεγάλο ρόλο για το ποια δομή επιλέγει η οικογένεια.

Αν δεν υπάρχει διορθωτική κίνηση, και με το voucher όπως θα αναφέρω παρακάτω, και με τα ωράρια απασχόλησης και με τη λειτουργία καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου, είναι με μαθηματική ακρίβεια βέβαιο ότι στα επόμενα το πολύ πέντε χρόνια θα είναι ελάχιστη έως μηδαμινή η συμμετοχή της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, θα κλείσουν Βρεφικοί και Παιδικοί Σταθμοί στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, γιατί τη μερίδα του λέοντος θα συνεχίσει να την καρπώνεται και να την αξιοποιεί κερδοσκοπικά ο ιδιωτικός τομέας.

Αναλυτικά η θέση, και εδώ βέβαια πρέπει να καταλάβουμε και να τοποθετηθούμε ποιο είναι προοδευτικό και ποιο είναι αντιδραστικό ή συντηρητικό. Η ενίσχυση και η υποστήριξη των δομών της δημόσιας φροντίδας και της προσχολικής αγωγής από την Αυτοδιοίκηση ή το άνοιγμα διάπλατα της λεωφόρου στον ιδιωτικό τομέα, των ιδιωτικών βρεφικών και παιδικών σταθμών;

Αναλυτικά οι θέσεις και οι διεκδικήσεις μας επί των συγκεκριμένων θεμάτων κοινωνικής πολιτικής και υγείας είναι οι εξής:

1. Για το Επισιτιστικό Πρόγραμμα και το Κοινωνικό Εισόδημα Αλληλεγγύης διεκδικούμε:

Οι Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης και μόνο, δεν έχει κανένα ρόλο και καμία δουλειά να χώνεται η Περιφέρεια, η Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση, πρέπει να έχουν τον ρόλο τον κυρίαρχο ως «Επικεφαλής Εταίροι», και γιατί είναι ευρωπαϊκό κεκτημένο η πρωτοβάθμια κοινωνική φροντίδα να υπηρετείται από τους φορείς της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, και γιατί η Τοπική Αυτοδιοίκηση είναι εγγύτερα στον πολίτη, μπορεί να αντιμετωπίσει άμεσα, ευέλικτα και αποτελεσματικά τις ανάγκες των ευπαθών κοινωνικών ομάδων και να καλύψει και να συνεχίσει να καλύπτει με

το δίκτυο των χιλιάδων κοινωνικών δομών που διαθέτουμε το σύνολο του πληθυσμού της χώρας.

Καταγγείλαμε και απορρίψαμε τη νομοθέτηση που υπήρξε πριν από ένα χρόνο περίπου, όπου άνοιξε κερκόπορτα στην Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση, προσπαθώντας να εξυπηρετήσει συγκεκριμένους Περιφερειάρχες ή Περιφερειάρχισσες, άνοιξε την πόρτα στην εφαρμογή πρωτοβάθμιας κοινωνικής φροντίδας στην Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση.

Η Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση έχει πολύ μεγάλο, σοβαρό και υψηλό ρόλο να παίξει, και έχει πολύ σοβαρά και μεγάλα καθήκοντα και στα θέματα του δημοκρατικού προγραμματισμού και στα μεγάλα έργα υποδομής και στα δίκτυα συγκοινωνιών και επικοινωνιών, αλλά και στον αναπτυξιακό προσανατολισμό της κάθε Περιφέρειας. Δεν υπάρχει άλλη χώρα σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση και μάλιστα σε όλη την ήπειρο της Ευρώπης, ακόμα και σε χώρες που είναι εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης, που να εμπλέκεται Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση στην πρωτοβάθμια κοινωνική φροντίδα, στην κοινωνική πολιτική, στην πρόνοια ή στην πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας.

Απαιτούμε επίσης την οριζόντια κατανομή του προϋπολογισμού του προγράμματος βάσει των επίσημων δεικτών ανεργίας και φτώχειας, αλλά και άλλων γεωγραφικών ιδιαιτεροτήτων αναμφισβήτητων.

Υπάρχουν ζητήματα γκρίζα σε αυτή την επιλογή που έχει γίνει, όπου περιοχές οι οποίες δεν έχουν χαμηλό δείκτη φτώχειας, μεγάλο δείκτη μάλλον φτώχειας, και δεν έχουν χαμηλό δείκτη εισοδηματικό, έχουν μπει σε τέτοιου είδους προγράμματα, ενώ άλλες περιοχές οι οποίες πληρούν όλους αυτούς τους όρους, έχουν μείνει πίσω.

Απαιτούμε την επέκταση και την εφαρμογή του Κοινωνικού Εισοδήματος Αλληλεγγύης σε όλους τους Δήμους της χώρας, και στους 325.

Θα πω κάτι που ίσως δεν είναι γνωστό. Το Κοινωνικό Εισόδημα Αλληλεγγύης είναι απαίτηση και επιβολή της Τρόικα, του κουαρτέτου, στο τρίτο μνημόνιο. Υπήρχε αναφορά και στο δεύτερο. Οι θεσμοί λοιπόν, και οι πιστωτές, απαίτησαν να μπει επίσημα ως υποχρέωση της χώρας η καθιέρωση του Κοινωνικού Εισοδήματος Αλληλεγγύης για να μην υπάρχει το καθεστώς που βλέπουμε όλοι στους Δήμους μας ή τουλάχιστον στις μεγάλες αστικές περιοχές, να ψάχνει κάποιος να βρει τροφή μέσα από τους κάδους. Και παρ' όλο ότι υπάρχει και διασφαλισμένη χρηματοδότηση, δυστυχώς μέχρι και σήμερα έχει περιοριστεί μονάδα στους 30 Δήμους από τους 325, υποτίθεται πιλοτικούς, δεν θέλω να μπορούμε στη διαδικασία πώς και γιατί και με ποιον τρόπο επιλέχτηκαν, έστω, όπως επιλέχτηκαν, αλλά έπρεπε ήδη από το τέλος του 2015 και από την αρχή του 2016 να είναι και οι 325 μέσα στο Κοινωνικό Εισόδημα Αλληλεγγύης.

Για τα προγράμματα Κοινωνικής Συνοχής διεκδικούμε τη διασφάλιση της συγχρηματοδότησης από ευρωπαϊκούς αλλά και από διεθνείς πόρους, όλων των κοινωνικών δομών και προγραμμάτων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, με ταυτόχρονη διασφάλιση της απασχόλησης του υφιστάμενου προσωπικού. Ασφαλώς πάντα με αξιολόγηση και με κριτήρια, όλων αυτών των δομών που έχουμε και λειτουργούμε, από τους Βρεφικούς, τους Παιδικούς Σταθμούς, τα ΚΔΑΠ, τα ΚΔΑΠ ΜΕΑ, τα ΚΗΦΗ, τις Κοινωνικές Δομές Κατά της Φτώχειας, τα Κέντρα Στήριξης για τους συμπολίτες μας ΡΟΜΑ, τα Κέντρα Στήριξης για τις ευπαθείς ομάδες, αλλά και όλα τα υπνωτήρια, τα καταφύγια της κακοποιημένης μητέρας, του κακοποιημένου παιδιού, και όλες αυτές τις δομές.

Ειδικότερα διεκδικούμε τη συνέχιση της λειτουργίας των 256 Κοινωνικών Δομών για την Αντιμετώπιση της Φτώχειας, που εξυπηρετούν αυτή τη στιγμή 118.000 άπορους συμπολίτες σε όλη την Ελλάδα και απασχολούν 1.112 εργαζόμενους. Όπως ξέρετε, η τελευταία παράταση που έχει δοθεί από τη πλευρά της Πολιτείας

είναι μέχρι 31 Δεκεμβρίου 2016 και η πρόβλεψη που υπάρχει μετά από εκεί είναι να κλείσουν αυτές οι 256 δομές και να υποκατασταθούν με ένα πολύ μικρότερο αριθμό δομών μέσα από τα αντίστοιχα ΠΕΠ του ΕΣΠΑ σε κάθε Περιφέρεια.

Η πρότασή μας η ομόφωνη ως Κεντρική Ένωση Δήμων, με αλληπάλληλες αποφάσεις ομόφωνες, επαναλαμβάνω, του Διοικητικού Συμβουλίου, είναι να συνεχίσουν όπως έχουν και τα 256 προγράμματα και ασφαλώς να προστεθούν και όλα τα υπόλοιπα τα οποία ήδη έχουν προεπιλεγεί ή έχουν επιλεγεί ή θα επιλεγούν το επόμενο διάστημα μέσα από τα ΠΕΠ.

Τρίτον. Το Πρόγραμμα Βοήθεια στο Σπίτι. Διεκδικούμε τη μονιμοποίηση της λειτουργίας του προγράμματος και τη παροχή πολύτιμων υπηρεσιών τους, όπως προβλέπεται από το νόμο τον οποίο πετύχαμε να ψηφιστεί στις 1 Αυγούστου του 2014, μετά από αγώνες δέκα ετών και πλέον. Ο νόμος είναι ο 4277, στο άρθρο 64. Νόμο τον οποίο αυθαίρετα, παράνομα, αντισυνταγματικά και καταχρηστικά δεν υλοποιεί η κυβέρνηση.

Να θυμηθώ αυτό που είχε πει κάποιος συγχωρεμένος ηγέτης της χώρας μας, στις προηγούμενες δεκαετίες, όπου έλεγε ότι πρέπει να ψηφίσουμε ένα νόμο που να έχει τρεις σειρές και να λέει ότι οι ψηφισθέντες νόμοι από το Ελληνικό Κοινοβούλιο υποχρεωτικά πρέπει να εφαρμόζονται.

Επίσης ταυτόχρονα απαιτούμε και διεκδικούμε τη ροή της χρηματοδότησης όπως ακριβώς προβλέπεται μέσα από το τριπλό σύστημα πορείας ροής χρηματοδότησης των κονδυλίων, όπως ακριβώς προβλέπεται από το παραπάνω άρθρο του συγκεκριμένου νόμου, και την καθολική εφαρμογή σε όλο τον πληθυσμό της χώρας που πληροί όρους και προϋποθέσεις να ενταχθεί σε αυτό το πρόγραμμα.

Παράλληλα και την ίδια ακριβώς στιγμή διεκδικούμε και απαιτούμε την τακτοποίηση του συνόλου του προσωπικού που υπηρετεί στο Βοήθεια στο Σπίτι, μέσα από συγκεκριμένες

διαδικασίες ασφαλώς, τις οποίες από κοινού μπορούμε να συμφωνήσουμε, οι εργαζόμενοι οι ήδη υπάρχοντες, η Τοπική Αυτοδιοίκηση και η Πολιτεία.

Επίσης, να ληφθεί μέριμνα για την χρηματοδότηση για τη δημιουργία νέων δομών σε περιοχές που είχαν υστερήσει και δεν έχουν ή σε περιοχές που δεν είχαν ανάγκη από Βοήθεια στο Σπίτι ή είχαν περιορισμένο αριθμό προγραμμάτων και από τα νέα δεδομένα των τελευταίων χρόνων καταγράφεται μεγαλύτερη αναγκαιότητα. Η κρίση έχει αλλάξει και τα δεδομένα από περιοχή σε περιοχή.

Για τη δράση «Εναρμόνιση Οικογενειακής και Επαγγελματικής Ζωής», τα γνωστά προγράμματα των Βρεφικών, Βρεφονηπιακών, Παιδικών Σταθμών, ΚΔΑΠ και ΚΔΑΠ ΜΕΑ.

Διεκδικούμε την κατάργηση του συστήματος που επιβλήθηκε παρά τις ομόφωνες αντιρρήσεις μας πάλι, επιβλήθηκε το 2016, με αυτή την άθλια κατάσταση με το voucher στο χέρι στην κάθε οικογένεια και το τρέξιμο της κάθε μητέρας και της κάθε οικογένειας δεξιά και αριστερά, να γίνεται θύμα των κερδοσκοπικών συμφερόντων των ιδιωτικών δομών, και μέχρι και τελευταία στιγμή να μην ξέρουμε ποιοι τοποθετούνται πού, με κίνδυνο να κλείσουν δομές δημοτικές, όπως ανέφερα και πιο μπροστά, και με κίνδυνο να χαθούν εκατοντάδες ή και χιλιάδες θέσεις και εργασίας, αλλά και φιλοξενίας.

Το προηγούμενο σύστημα αν είχε κάποια μικρά προβλήματα, μπορούμε να συζητήσουμε και να το βελτιώσουμε. Όπως αναφέραμε αλλεπάλληλες φορές προς την ηγεσία των τριών συναρμόδιων Υπουργείων, όταν πονάει δόντι, δεν κόβεις κεφάλι. Δεν ξεριζώνεις καν το δόντι. Το θεραπεύεις και το σφραγίζεις, το πολύ-πολύ το απονευρώνεις.

Την καθιέρωση μίνιμουμ προϋπολογισμού ετήσιου στα 250 εκατομμύρια, και αυτό δεν είναι κάτι στον αέρα, είναι μετά από μελέτες τις οποίες έχουμε κάνει για όλη τη χώρα, έτσι ώστε με αυτόν τον ετήσιο προϋπολογισμό των 250 εκατομμυρίων, ο οποίος

επίσης μπορεί να τροφοδοτείται από το ΕΣΠΑ 2, αλλά και από το ασφαλιστικό σύστημα, αλλά και από εθνικούς δημόσιους πόρους, με αυτό το ποσό μπορούμε να καλύπτουμε άνετα την συνέχιση των ήδη υφιστάμενων δομών, που δεν αρκεί όμως, αλλά και τη χρηματοδότηση Δήμων ανά τη χώρα που επίσης έχουν υστερήσει, με επιλογή των Δήμων υπάρχει αυτή η υστέρηση, των προηγούμενων Διοικήσεων, γιατί εδώ και δέκα και πλέον χρόνια που άνοιξαν αυτά τα προγράμματα, ο κάθε Δήμος με τη Διοίκησή του είχε το ελεύθερο και τη δυνατότητα να ωριμάσει προγράμματα και μελέτες και προτάσεις για να ενταχθεί σε αυτό το πρόγραμμα.

Για την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας... Πριν φτάσω στην Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας, είναι ότι η εκτίμησή μας το επόμενο διάστημα είναι ότι η κατάσταση θα επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο και οι ανάγκες θα είναι ακόμη μεγαλύτερες για τη φιλοξενία πολύ περισσότερων βρεφών και παιδιών και νηπίων, αλλά και παιδιών για τα ΚΔΑΠ και για τα ΚΔΑΠ ΜΕΑ. Για αυτό κιόλας επιμένουμε στο μίνιμουμ προϋπολογισμό των 250 ετησίως.

Για την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας και την Προαγωγή Υγείας διεκδικούμε τη θεσμοθέτηση της λειτουργίας Δημοτικών Ιατρείων και Φαρμακείων και την πιστοποίησή τους ως δομές πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας.

Και κάτι σημαντικό, το οποίο δεν κοστίζει στο ελληνικό κράτος και επιβάλλεται πάλι και από τους μνημονιακούς νόμους, που φανταστείτε, ζητήματα τα οποία διεκδικούσαμε και ήταν για την εξυγίανση του συστήματος και ολιγωρούσε η ελληνική Πολιτεία, ήρθαν και τα επέβαλλαν με μνημονιακές ρυθμίσεις. Αυτό δεν σημαίνει ότι εγώ είμαι υπέρ του συνόλου όλων αυτών των ρυθμίσεων, αλλά το αναφέρω απλά για τη γνώση σας.

Η μεταρρύθμιση λοιπόν στον τομέα της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας, επιβάλλει και δικαιούμαστε να έχουμε πιστοποιημένες δομές Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας, οι οποίες να συμβάλλονται με το ασφαλιστικό σύστημα. Γιατί αυτή τη στιγμή

σε 500.000 και πλέον πολίτες που είναι μέλη των ΚΑΠΗ παρέχουμε όχι απλά συνταγογράφηση, αλλά και αρκετές άλλες υπηρεσίες πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας, χωρίς να έχουμε την παραμικρή αποζημίωση από το ασφαλιστικό σύστημα. Την ίδια ώρα που όταν ο ίδιος ηλικιωμένος όταν θα πάρει την συνταγή του από τον ιδιώτη γιατρό, το ασφαλιστικό σύστημα θα πληρώσει την επίσκεψη, και όταν θα πάει στο ιδιωτικό φυσιοθεραπευτήριο να κάνει τις φυσιοθεραπείες, θα πληρώσει το ασφαλιστικό σύστημα τις συνεδρίες, όπως επίσης όταν θα κάνει τις άλλες ιατρικές πράξεις στο ΚΑΠΗ ή στα Δημοτικά Ιατρεία, δεν κοστολογούνται και δεν αποζημιώνονται από το ασφαλιστικό σύστημα, όταν πηγαίνοντας στον ιδιώτη γιατρό κοστολογούνται και πολλές φορές υπερκοστολογούνται, ίσως όχι στην τιμολόγηση της κάθε υπηρεσίας, αλλά στον αριθμό των επισκέψεων.

Με αυτόν τον τρόπο έχουμε προτείνει στις ηγεσίες των Υπουργείων εδώ και χρόνια, θα εξυγιάνουμε και το σύστημα, το οποίο έχει αρκετές γκρίζες και μαύρες περιοχές στο σύστημα σχέσης ασφαλιστικό σύστημα, κράτος, Πολιτεία, εργαζόμενος, άρρωστος, πολίτης, συνταξιούχος, γιατρός, φαρμακοποιός.

Επίσης διεκδικούμε τη διασφάλιση της λειτουργίας και τη διατήρηση του υφιστάμενου θεσμικού πλαισίου των 75 Κέντρων Πρόληψης από τις Εξαρτήσεις και Προαγωγής Υγείας και Ψυχοκοινωνικής Υγείας. Είμαστε πολύ περήφανοι ως Τοπική Αυτοδιοίκηση που εμείς ως Τοπική Αυτοδιοίκηση από την εποχή του αείμνηστου Προέδρου του ΟΚΑΝΑ, Στέφανου Μανίκα, και μετά την Προεδρία της Μένης της Μαλλιώρα, ιδρύσαμε και λειτουργήσαμε στην αρχή ένα-ένα τα Κέντρα Πρόληψης στην τοπική κοινωνία, και στο τέλος πριν από χρόνια καλύψαμε το 100% της χώρας με αυτά τα 75 Κέντρα Πρόληψης, τα οποία έχουν την άριστη κοινωνική εταιρικότητα, περιλαμβάνοντας τους όμορους Δήμους, την πάλαι ποτέ Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση που ως καθολικός διάδοχος είναι η Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση και

συμμετέχει, και τους συνδικαλιστικούς και παραγωγικούς φορείς στο εταιρικό σχήμα. Στα περισσότερα Κέντρα Πρόληψης στο εταιρικό σχήμα συμμετέχει το οικείο Εργατικό Κέντρο, οι επιστημονικοί φορείς, ο Ιατρικός ή ο Φαρμακευτικός Σύλλογος, η Μητρόπολη της περιοχής, η Ένωση Γονέων, τα Επιμελητήρια, και απαρτίζουν μαζί με τους Δήμους και την Περιφέρεια της περιοχής, το εταιρικό σχήμα.

Αυτό είναι το σύγχρονο ευρωπαϊκό μοντέλο, με το οποίο ενεργοποιείται όλη η τοπική κοινωνία για να αντιμετωπίσει ως πρόληψη το θέμα της χρήσης των ουσιών, των εξαρτήσεων.

Σήμερα όμως περιέργως, η Πολιτεία μέσα από το Υπουργείο και περισσότερο μέσα από τον ΟΚΑΝΑ, προωθεί την κατάργηση και των 75 Κέντρων Πρόληψης, λέγοντας ότι θα καλύψει αυτή την υπηρεσία μέσα από τον ΟΚΑΝΑ. Είναι ένα λάθος, είναι μια οπισθοδρόμηση, δεν συμβαίνει σε καμία άλλη χώρα αυτή η πολιτική, και ασφαλώς θα αφυδατώσει τη δραστήρια ζώσα λειτουργία σε τοπική κοινωνία στον τομέα της πρόληψης.

Πέραν των ανωτέρω απαιτούνται οι κάτωθι ρυθμίσεις:

Εκπόνηση ενός νέου θεσμικού πλαισίου για την αδειοδότηση του Κανονισμού Λειτουργίας των Δημοτικών Βρεφονηπιακών, Βρεφικών και Παιδικών Σταθμών, και των ΚΔΑΠ και ΚΔΑΠ-ΜΕΑ.

Ειδικά για τους Βρεφονηπιακούς και Παιδικούς Σταθμούς, έχουμε απαιτήσει να υπάρχει και 5ετής περίοδος προσαρμογής γιατί αν όπως έχει προαναγγείλει η ηγεσία του Υπουργείου, η προηγούμενη ηγεσία του Υπουργείου, πάει σε άμεση ρύθμιση και σε άμεση εφαρμογή, αυτό θα σημάνει αυτόματα το ένα τρίτο, κατά άλλες προσεγγίσεις το 50%, των ήδη υπαρχόντων και λειτουργούντων Δημοτικών Βρεφικών, Παιδικών Σταθμών, να βγουν εκτός λειτουργίας, με το αιτιολογικό ότι δεν πληρούν τις προϋποθέσεις πυρασφάλειας, στατικής επάρκειας, προσβασιμότητας, εξοπλισμού και τα λοιπά.

Για αυτό κιόλας σε προηγούμενη παράγραφο ζητάμε να υπάρχει ειδικός κωδικός αριθμός για τη χρηματοδότηση των αναγκαίων ανακατασκευών και προσαρμογών και της αγοράς εξοπλισμού, έτσι ώστε οι 2.500 περίπου δομές σε αυτούς τους τομείς που ανέφερα, Βρεφικοί, Βρεφονηπιακοί, Παιδικοί, ΚΔΑΠ και ΚΔΑΠ ΜΕΑ, να έχουνε τη δυνατότητα οι φορείς Τοπικής Αυτοδιοίκησης, είτε οι Δήμοι ως κύριοι Οργανισμοί, είτε τα Νομικά Πρόσωπα, είτε οι Δημοτικές τους Επιχειρήσεις, να έχουν και την δετία προσαρμογής και τα χρήματα για να προσαρμόσουν αυτές τις εγκαταστάσεις.

Για τα άτομα με αναπηρία, επιβάλλεται να υπάρξει κεντρικός σχεδιασμός ασφαλώς, από την Πολιτεία, από την κυβέρνηση, προκειμένου να ληφθεί μέριμνα για τη χρηματοδότηση έργων, τα μίνιμουμ τα οποία χρειάζεται για τη προσβασιμότητα. Δεν μπορεί να συνεχίσουμε να είμαστε η τελευταία πιο καθυστερημένη χώρα σε όλη την Ευρωπαϊκή ήπειρο στο θέμα της προσβασιμότητας και της εξυπηρέτησης των συμπολιτών μας με αναπηρία. Πρέπει όμως να υπάρξει ειδικός κωδικός αριθμός που θα χρηματοδοτεί αποκλειστικά και μόνο τα έργα και την αγορά εξοπλισμού για την προσβασιμότητα των συμπολιτών μας, των αναπήρων.

Και ειδικό Πρόγραμμα επαγγελματικής κατάρτισης, στήριξης και προώθησης της κοινωνικής ένταξης των συμπολιτών μας με αναπηρία, που όπως ξέρετε οι παλιότεροι στο χώρο της Αυτοδιοίκησης, η Τοπική Αυτοδιοίκηση απορρόφησε με τα αλληπάλληλα προγράμματα από τη δεκαετία του '90 και μετά, χιλιάδες συμπολίτες ανάπηρους, οι οποίοι μετά από συγκεκριμένες απαιτήσεις και διεκδικήσεις δικές μας, έγιναν και αορίστου χρόνου και καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες στους Οργανισμούς των Δήμων.

Τα παραπάνω αποτελούν και πάγιες θέσεις της Κεντρικής Ένωσης Δήμων διαχρονικά, οι οποίες έχουν επικυρωθεί με σχεδόν ομόφωνες αποφάσεις στα προηγούμενα Συνέδρια, οι περισσότερες

ήταν ομόφωνες, σε ελάχιστες για άλλους λόγους, σε ελάχιστες αποφάσεις υπήρχαν μεμονωμένες επιφυλάξεις. Πρόσφατα μάλιστα έχει επικυρωθεί και από την Επιτροπή, την τελευταία συνεδρίαση της Επιτροπής μας.

Αγαπητοί συνάδελφοι, φίλοι, συνεργάτες. Σήμερα όσο ποτέ φαίνεται η αξία και η ανάγκη της ύπαρξης ισχυρού κοινωνικού κράτους, που ελαχιστοποιεί τις συνέπειες της ύφεσης, της κρίσης, και διασφαλίζει την κοινωνική συνοχή.

Σήμερα υπάρχει η ανάγκη αυξημένης κοινωνικής προστασίας και ενίσχυσης των ευπαθών κοινωνικών ομάδων.

Σήμερα γίνεται επιβεβλημένη ακόμη περισσότερο η ανάγκη ενίσχυσης του κοινωνικού εισοδήματος των συμπολιτών μας, με τη θέσπιση μέτρων και πολιτικών που εγγυώνται την κοινωνική ασφάλεια και διευρύνουν τα όρια του κοινωνικού κράτους σε τοπικό επίπεδο.

Σήμερα είναι απαραίτητη η θετική αντιμετώπιση της πολυπολιτισμικότητας που φέρνει η μετανάστευση, το προσφυγικό και η συνεχής αλλαγή στη σύνθεση του τοπικού πληθυσμού σε κάθε πόλη.

Έχω ετοιμάσει και κάποιες παρεμβάσεις για το προσφυγικό, αλλά για λόγους συντομίας, επειδή πιστεύω ότι ο Δήμαρχος θα το καλύψει στο μεγαλύτερο βαθμό, να σταματήσω εδώ, λέγοντας και εκτός κειμένου δύο λόγια για το προσφυγικό, για να πάρει το λόγο αμέσως μετά ο συνάδελφος, ο Μελετίου και μετά ο Δήμαρχος ο Βουρνούς.

Είμαστε περήφανοι για το θέμα του προσφυγικού, γιατί στη συντριπτική πλειοψηφία, σχεδόν στην καθολικότητα, πλην ελαχίστων μεμονωμένων εξαιρέσεων μετρημένων στα δάχτυλα του ενός ή το πολύ των δύο χεριών, οι Δήμοι σε όλη τη χώρα, ανεξάρτητα πολιτικής ή κομματικής προέλευσης του Δημάρχου ή της πλειοψηφίας ή της αντιπολίτευσης στο Δημοτικό Συμβούλιο, σταθήκαμε στο ύψος των περιστάσεων και δώσαμε μαθήματα

κοινωνικής ευαισθησίας και ανθρωπισμού σε όλη την Ευρώπη. Όταν ξέρουμε σε άλλες χώρες, με πολύ μικρότερο αριθμό προσφύγων, πόσο απάνθρωπα φέρθηκαν και φορείς της τοπικής κοινωνίας, αλλά και οι ίδιες οι κυβερνήσεις και τα κράτη. Δεν θέλω να μπω στον πειρασμό να αναφέρω χώρες και τραγικά απάνθρωπες συμπεριφορές.

Εκείνο που είναι παράπονό μας, διαμαρτυρία, καταγγελία, αλλά και απαίτηση, είναι ότι ενώ η Πολιτεία ακόμα και σήμερα δεν έχει παρουσιάσει ένα συγκροτημένο ολοκληρωμένο εθνικό σχέδιο, στο οποίο πρέπει να έχει πρωταγωνιστικό ρόλο η Τοπική Αυτοδιοίκηση, για την αντιμετώπιση του προσφυγικού προβλήματος, και ενώ όλοι όσοι ασχολούμαστε στοιχειωδώς με τα ευρύτερα ζητήματα της περιοχής της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και του Μεσανατολικού, αλλά και της Υποσαχάριας Αφρικής και της Βόρειας Αφρικής, μπορούμε, χωρίς να διεκδικούμε ιδιότητα προφήτη ή μάντη, μπορούμε να εκτιμήσουμε ότι τα επόμενα χρόνια η κατάσταση μπορεί να είναι τραγικά χειρότερη, και όχι μόνο από τα ζητήματα τα γεωστρατηγικά, τα στρατιωτικά και της δημιουργίας νέων κρατικών οντοτήτων στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, αλλά και λόγω της κλιματικής αλλαγής, μπορεί κανείς να φανταστεί μετά από μια δεκαετία λόγω της κλιματικής αλλαγής πόσα εκατομμύρια από την Υποσαχάρια Αφρική και από τη Βόρεια Αφρική, θα διεκδικήσουν επιβίωση, όχι καλύτερη ποιότητα ζωής, επιβίωση στη Γηραιά Ήπειρο; Και όλοι αυτοί θα περάσουν από τη Μεσόγειο. Ελλάδα, Ιταλία, Γαλλία, και λιγότερο Ισπανία και Πορτογαλία. Και βέβαια ανάλογα και με τις διαθέσεις και την εξυπηρέτηση του τούρκικου εθνικισμού και σωβινισμού και ανάλογα τους προσωπικούς ή άλλους σχεδιασμούς του Σουλτάνου της Άγκυρας, το τι μπορούμε να αντιμετωπίσουμε.

Εγώ τρέμω σε αυτές τις σκέψεις, που όμως όποιος δεν θέλει να τις κάνει είναι μακράν πίσω και δεν αντιλαμβάνεται τι έρχεται, στο πόσο απροετοίμαστη είναι όλη η Ευρώπη, αλλά και πόσο

απροετοίμαστοι είμαστε και εμείς, που καλώς ή κακώς η μοίρα, η ζωή και η ιστορία μας έταξε να είμαστε πολίτες αυτής της όμορφης γωνιάς του πλανήτη, η οποία όμως θα είναι η κύρια πύλη της διέλευσης ή και της παραμονής αρκετών εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων ψυχών.

Θα πει περισσότερα ο φίλος μου, ο Δήμαρχος, για το τι αντιμετωπίζουμε. Θα το αφήσουμε όμως το θέμα περισσότερο για τη συζήτηση.

Θέλω τελειώνοντας να απαιτήσω, ήταν προγραμματισμένο να υπάρχει και εκπροσώπηση από το Υπουργείο Μετανάστευσης, δεν έχουμε. Θα το συζητήσουμε και σε άλλη συνεδρίαση στην ΚΕΔΕ. Απαιτούμε επιτέλους από την Πολιτεία να σεβαστεί την Αυτοδιοίκηση, να συνεργαστεί. Με μεγάλη μου θλίψη βλέπω έναν άνθρωπο που εγώ τον είχα πολύ ψηλά στην εκτίμησή μου και στην αγάπη μου, τον Γιάννη τον Μουζάλα, ότι τους τελευταίους μήνες, δεν ξέρω για ποιους λόγους, διολισθαίνει συνεχώς και περισσότερο σε μια κακή προσέγγιση του ζητήματος σε σχέση με τη συνεργασία του με την Τοπική Αυτοδιοίκηση, ενώ αλλιώς ξεκίνησε και μας χαροποίησε όλους μετά από την προηγούμενη παρένθεση με την προηγούμενη κυρία Υπουργό που έλεγε ότι έλεγε και δεν έκανε τίποτε.

Θέλω να υπάρχει και απαιτούμε να υπάρχει καλή συνεργασία, έτσι ώστε να αντιμετωπίσουμε αποφασιστικά, με κοινωνική ευαισθησία και με ανθρωπιά και με όρους πολιτισμού, αυτούς τους ανθρώπους που ήδη υπάρχουν στη χώρα μας, αλλά και όλους τους υπόλοιπους που θα διεκδικήσουν είτε να περάσουν από τη χώρα μας, είτε να μείνουν.

Σας ευχαριστώ για την υπομονή σας και την προσοχή σας.

Τον λόγο έχει ο κύριος Μελετίου.

N. ΜΕΛΕΤΙΟΥ: Ευχαριστώ, αγαπητέ συνάδελφε.

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, θα είμαι επιγραμματικός γιατί προτιμώ να σας ακούσουμε. Υπάρχει ενδιαφέρον από αρκετούς να ακούσουμε τις απόψεις σας και τις τοποθετήσεις σας.

Ενάμισι χρόνο μετά το Συνέδριο, το τακτικό μας Συνέδριο του 2015, καλούμαστε να τοποθετηθούμε εδώ στη Θεσσαλονίκη πάνω στα κρίσιμα ζητήματα που αντιμετωπίζει ο μόνος όρθιος ακλόνητος προς το παρόν πυλώνας της ελληνικής κοινωνίας, η Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Μεταφέροντας λόγω εγγύτητας με τον πολίτη την έντονη ανησυχία, την έλλειψη ελπίδας, τον βαθύτατο προβληματισμό των τοπικών κοινωνιών, μαζί με την αυτονόητη απαίτησή τους για ανάσχεση της πορείας που οδηγεί σε πολλαπλά αδιέξοδα αφού υπονομεύει ευθέως την κοινωνική συνοχή και την προοπτική της χώρας.

Η Επιτροπή Απασχόλησης και Κοινωνικής Οικονομίας, που έχω την τιμή να είμαι Πρόεδρος, άντλησε από το πιο πρόσφατα αναρτημένο τριμηνιαίο δελτίο της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής, υπό τον τίτλο Ελλάς σε Αριθμούς, τους πιο κρίσιμους δείκτες που δικαιολογούν απόλυτα τους φόβους που ήδη μετέφερα.

Για την οικονομία του χρόνου, δεν θα μπω στη διαδικασία να τους παραθέσω λεπτομερώς. Σας προτρέπω όμως να τους μελετήσετε υπό το κείμενο θέσεων που καταθέσαμε στη Γραμματεία του Συνεδρίου.

Λίγα ενδεικτικά στοιχεία. Ποσοστό ανεργίας 17,9% το 2011, 24,9 το 2015. Ανεργία των νέων έως 29 ετών, από το 32,9 του 2011, εκτινάχθηκε στο 41,3 το 2015. Τον Οκτώβριο του 2016 οι απολύσεις υπερτερούσαν των προσλήψεων κατά 82.800 θέσεις εργασίας, σύμφωνα με το σύστημα ΕΡΓΑΝΗ.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του ΟΑΕΔ, από τους ένα εκατομμύριο περίπου εγγεγραμμένους ανέργους, η Πολιτεία έδωσε επίδομα ανεργίας σε 99.000, μειώνοντας τον σχετικό αριθμό σε σχέση με πέρσι κατά 37.000.

Όλα αυτά συνθέτουν ένα ζοφερό σκηνικό, το οποίο γίνεται ακόμα πιο ανησυχητικό για το μέλλον, για δύο λόγους. Ο πρώτος έχει άμεση σχέση με την έλλειψη προοπτικής, αφού όπως είδαμε, ούτε οι αριθμοί ευημερούν, ούτε οι ισχυρισμοί που αφορούν το ισοζύγιο ροών μισθωτής απασχόλησης μεταβάλλουν την κατάσταση στο χώρο της απασχόλησης. Και τούτο διότι η συντριπτική πλειοψηφία των νέων θέσεων εργασίας είναι μερικής απασχόλησης, ενώ οι αμοιβές των απασχολούμενων αδυνατούν να καλύψουν και αυτές ακόμη τις βασικές ανάγκες επιβίωσης.

Αντλήσαμε στοιχεία από τους επίσημους πίνακες του Μητρώου Ανθρώπινου Δυναμικού του ελληνικού δημοσίου και για τους εργαζόμενους των ΟΤΑ Α' Βαθμού, γιατί έχουν ξεχωριστό ενδιαφέρον.

Το 2012 οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ όλης της χώρας ήταν 93.386. Σήμερα είναι 82.671, δηλαδή μειώθηκαν κατά 12,4%. Και το σημαντικότερο είναι ότι οι αρμοδιότητες που μεταφέρει η Πολιτεία στο θεσμό, είναι διαρκώς αυξανόμενες, οι πόροι, οι θεσμοθετημένοι πόροι προς την Τοπική Αυτοδιοίκηση μειώθηκαν σε ποσοστό περίπου 65%, την ώρα που το προσωπικό της βαίνει διαρκώς μειούμενο.

Μόνο πέρσι οι συνταξιοδοτήσεις, αποχωρήσεις των εργαζομένων από τους ΟΤΑ, έφτασαν τους 2.951, ενώ οι προσλήψεις και οι μεταφορές από τον ευρύτερο δημόσιο τομέα ήταν μόλις 1.079.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπό αυτές τις εξαιρετικά δυσμενείς συνθήκες, το ερώτημα που θέτει η αμείλικτη πραγματικότητα είναι ένα: Ποιο είναι το μείζον σήμερα ζήτημα για την Τοπική Αυτοδιοίκηση; Το σύστημα εκλογής Δημάρχων ή Δημοτικών Συμβούλων, ή η κατάσταση από πλευράς πόρων και ανθρώπινου δυναμικού στους ΟΤΑ της Ελλάδας;

Η ελληνική κοινωνία δεν αναγνωρίζει ως ανάγκη, δεν καίγεται για το σύστημα ανάδειξης Δημάρχων και Δημοτικών Συμβούλων,

στο οποίο επικεντρώθηκε δυστυχώς η συζήτηση για τη μεταρρύθμιση του Καλλικράτη.

Φίλες και φίλοι, το τακτικό Συνέδριο του '15 είχαμε ζητήσει σαφή και θεσμοθετημένη περιγραφή του ρόλου των ΟΤΑ Α' Βαθμού στον χάρτη της απασχόλησης της χώρας. Το ίδιο επαναλαμβάνουμε και φέτος, υπό συνθήκες σαφώς δυσμενέστερες.

Ζητήσαμε και επαναλαμβάνουμε το αίτημα για θεσμικό προγραμματικό πλαίσιο, που θα περιγράφει σαφώς πού εμπλέκονται οι Δήμοι της χώρας στην προσπάθεια των πολιτών που αναζητούν εργασία και των επιχειρήσεων που αναζητούν εργαζόμενους.

Επισημαίνω και πάλι πως δεν θα καταγραφούν, και αν δεν επικαιροποιούνται διαρκώς οι περιφερειακές έρευνες των αναγκών της αγοράς εργασίας ώστε να προσδιορίζονται οι πραγματικές ανάγκες απασχόλησης και επαγγελματικής κατάρτισης, επιμόρφωσης, ενδυνάμωσης δεξιοτήτων, για τους πολίτες κάθε τόπου και ειδικά για τους νέους, θα συνεχίσουμε να μη στοχεύουμε σωστά, να μη φτάνουμε στο καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Θέλουμε και πάλι και θέτουμε το ζήτημα της θεσμικής αναδιάρθρωσης, που θα φέρει τους ΟΤΑ δια της ΚΕΔΕ και των ΠΕΔ, με τη στήριξη του ΙΤΑ, της ΠΕΤΑ και της ΕΕΤΑΑ, σε ρόλο συνδιαμορφωτή πολιτικών, που θα σχεδιάζονται και θα υλοποιούνται στη βάση των εξειδικευμένων αναγκών του κάθε τόπου.

Επαναλαμβάνουμε την πρότασή μας για θεσμοθέτηση και λειτουργία αποκεντρωμένων υπηρεσιών απασχόλησης σε κάθε Δήμο που δύναται και επιθυμεί να αναπτύξει μια τέτοια υπηρεσία. Υπό την απαραίτητη προϋπόθεση της εξασφάλισης των αναγκαίων πόρων και κινήτρων για να υπάρχουν οι προϋποθέσεις επιτυχίας αυτού του νέου θεσμού.

Για να επιτευχθεί αυτό προτείνουμε να μεταφερθούν υπό την πολιτική διεύθυνση των Δήμων τα γραφεία του ΟΑΕΔ που είναι χωροθετημένα σε τοπικό επίπεδο.

Σε ένα άλλο κεφάλαιο που αφορά στα εργαλεία μέσω των οποίων Πολιτεία και Οργανισμοί της Τοπικής Αυτοδιοίκησης αντιπαλεύουμε τη διαμορφωθείσα κατάσταση, σε αυτό που αφορά στο πρόγραμμα κοινωφελούς εργασίας, είμαστε στην ευχάριστη θέση να διαπιστώσουμε ότι αρκετές από τις προτάσεις της ΚΕΔΕ, όπως τις διατύπωσε η Επιτροπή Απασχόλησης, έγιναν αποδεκτές και υιοθετήθηκαν. Μιλάω για τη χρονική επέκταση, για τη δυνατότητα προσλήψεων τμηματικά, προκειμένου να υπηρετηθούν οι κατά τόπους ανάγκες, για την ένταξη στα βαριά και ανθυγιεινά όσων εντάσσονται σε τέτοια απασχόληση.

Ακόμη επισημαίνουμε με ικανοποίηση την υιοθέτηση της πρότασης για πρόβλεψη στήριξης όσων ανέργων βρίσκονται κοντά σε ηλικία συνταξιοδότησης, καθώς επίσης και των νέων.

Ωστόσο οφείλουμε να υπογραμμίσουμε ότι δεν αρκούν οι κανονιστικές ρυθμίσεις. Χρειάζεται η επιχειρησιακά αποτελεσματική υποστήριξη της εφαρμογής τους. Διότι παρά το γεγονός ότι από την πλευρά του αρμόδιου Υπουργείου τουλάχιστον θεσμικά έγιναν βήματα προς τη σωστή κατεύθυνση, η καθυστέρηση στην υλοποίηση του προγράμματος θέτουν εν αμφιβόλω την αποτελεσματικότητα του προγράμματος.

Επαναφέρουμε το ζήτημα της απονομής ρόλου συντονιστή εταίρου στους Δήμους, σε κάθε πρωτοβουλία που στοχεύει στην αντιμετώπιση των αναγκών απασχόλησης σε κάθε τόπο, είτε στο πλαίσιο της λειτουργίας των τοπικών σχεδίων για την απασχόληση, είτε στη βάση οποιασδήποτε άλλης προσέγγισης που θα υπηρετεί αποτελεσματικά την προσπάθειά μας.

Στην ίδια κατεύθυνση υπογραμμίζουμε και πάλι την ανάγκη γενικευμένης και ευέλικτης εφαρμογής των προγραμμάτων αυτεπιστάσας, πολύ απλά διότι αποδίδουν πολλαπλά οφέλη στους

ανέργους, στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, στις τοπικές αγορές, στις τοπικές κοινωνίες.

Περνώντας στο κεφάλαιο Κοινωνικής Οικονομίας, το οποίο υπό τις κατάλληλες προϋποθέσεις μπορεί να καταστεί μιας μορφής αντίδοτο στην κρίση, η Επιτροπή μας επισημαίνει ότι οι προτάσεις που κατέθεσε στη διάρκεια επεξεργασίας του σχεδίου που οδήγησε στο νόμο 4430/2016, για την κοινωνική και αλληλέγγυα οικονομία, δεν έτυχαν της αρμόζουσας προσοχής.

Χαρακτηριστικά σας αναφέρω ότι το κυρίαρχο ζήτημα που θέσαμε για τη δημιουργία εργαλειοθήκης για την καλύτερη διαχείριση και την ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας, για την πρόβλεψη συμβουλευτικής, mentoring και training, για τις κοινωνικές επιχειρήσεις, δεν ενσωματώθηκε στο νόμο, παρά το γεγονός ότι ως Επιτροπή γνωστοποιήσαμε την πρόθεση της ΚΕΔΕ, με την υποστήριξη της ΠΕΤΑ, του ΙΤΑ και της ΕΕΤΑΑ, να διαδραματίσει πρωταγωνιστικό ρόλο στην εν λόγω προσπάθεια.

Επισημαίνουμε πως παραμένουν ακόμη ανοιχτά ζητήματα, όπως είναι οι δημόσιες συμβάσεις με τις κοινωνικές επιχειρήσεις, το θέμα της συμμετοχής των Νομικών Προσώπων των ΟΤΑ στο πλαίσιο της κοινωνικής οικονομίας, και το κεφαλαιώδες ζήτημα της άμεσης χρηματοδοτικής ενίσχυσης της κοινωνικής οικονομίας ώστε να αρχίσει να πλησιάζει τα επίπεδα στα οποία κινείται σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Τούτη την ώρα λοιπόν, απαιτείται συλλογική ιεράρχηση για να αποφύγουμε λάθη του παρελθόντος. Φυσικά και πρέπει να καταλήξουμε σε επιλογή διευθυντικών στελεχών και σε αξιολόγηση των εργαζομένων των ΟΤΑ. Θα πρέπει όμως πριν όλων αυτών να προηγηθούν η αξιολόγηση των Υπηρεσιών και των δομών των Δήμων μας, η επικαιροποίηση των Οργανισμών μας, και η διασφάλιση της συλλογικότητας.

Αν δεν κατανοήσουμε ότι υποχρεούμαστε να στρέψουμε την προσοχή μας στον προγραμματισμό που θα αφορά τους

ανθρώπινους δρόμους, σε δράσεις βελτίωσης της υλικοτεχνικής υποδομής των Δήμων, σε σύστημα αξιολόγησης των υπηρεσιών και των υπαλλήλων μας, και όχι μόνο ενός εκάστου των εργαζομένων μας, τότε ο διάλογος για τις αλλαγές στην Τοπική Αυτοδιοίκηση θα οδηγήσει σε μια ακόμη χαμένη ευκαιρία.

Να τα συζητήσουμε όλα λοιπόν, όλα με τη σωστή σειρά, με πρώτα τα επείγοντα, τα καυτά ζητήματα, και είμαστε βέβαιοι ότι αν όλοι το θελήσουν και πρωτίστως η Πολιτεία, η παρούσα συγκυρία προσφέρεται για να γυρίσουμε τη σελίδα στον τόπο μας.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε και εμείς τον Νίκο τον Μελετίου, για την παρουσίαση. Κρατάτε σημειώσεις από ότι βλέπω. Μετά από την επόμενη εισήγηση, θα περάσουμε και στις τοποθετήσεις. Φέρτε τα ονοματεπώνυμά σας, ήδη έχουν έρθει περίπου δέκα επιθυμίες για τοποθέτηση ή για ερωτήσεις, έτσι ώστε αμέσως μετά να πάρετε το λόγο.

Τώρα, θα δώσουμε το λόγο στον Μανώλη, τον Μανώλη τον Βουρνούς, τον Δήμαρχο της Χίου, που τον βλέπουμε κάθε μέρα στα δίκτυα επικοινωνίας, το τι μάχη δίνει μαζί με το Δήμο και το λαό της Χίου και πόσο ασπροπρόσωπη έχει βγάλει την Ελλάδα αυτή η προσπάθεια που γίνεται από την κοινωνία των νησιών μας στο Βόρειο Αιγαίο.

Μανώλη, έχεις το λόγο.

Μ. ΒΟΥΡΝΟΥΣ: Ευχαριστώ πάρα πολύ.

Σκεφτόμουν το τι θα πρέπει να περιλαμβάνει αυτή η εισήγηση όταν μου έγινε η τιμή να μου ζητηθεί, και νομίζω ότι αυτό το οποίο πρέπει να κάνουμε είναι να... η Αυτοδιοίκηση πάντα να βρίσκεται στο ύψος των περιστάσεων και με ρεαλισμό να αντιμετωπίζει την πραγματική κατάσταση.

Για αυτό θα αντιπαρέλθω αυτό που ανέφερε ο συνάδελφος, ο Δήμαρχος, προηγουμένως, τη μόνιμη πρόκληση στην οποία βρισκόμαστε τον τελευταίο καιρό από την κυβέρνηση στο να

κατηγορείται η Τοπική Αυτοδιοίκηση και να επικεντρώνεται μάλιστα τον τελευταίο καιρό στο Δήμο της Χίου αυτή η κατηγορία, δήθεν ότι εκεί οφείλεται όλο το χάος που έχει επέλθει στο προσφυγικό. Θα σας αναφέρω μόνο δύο πράγματα για να μπορείτε να γνωρίζετε.

Σήμερα στη Χίο, ακριβώς λόγω του ότι η τοπική κοινωνία, με τον Δήμο ασφαλώς μπροστά, όλο αυτό το χρονικό διάστημα έχει λάβει πάρα πολλές πρωτοβουλίες, έχει καταθέσει προτάσεις, έχει υλοποιήσει, έχει συνεργαστεί, έχει συντονίσει, αλλά σε όλα αυτά έχει δει να αδειάζεται συστηματικά από την ανεπάρκεια και τις αδυναμίες του κράτους, το οποίο δεν κάνει το δικό του κομμάτι της δουλειάς, επανειλημμένως, θέτει ένα όριο και λέει ότι δεν είναι δυνατόν να συνεχίσουμε να αφήνουμε εντός εισαγωγικών κουτσουλιές από εδώ και από εκεί, όταν το κράτος το ίδιο δεν έχει έρθει να θεσμοθετήσει, όλα αυτά γίνονται χωρίς θεσμικό πλαίσιο, δεν έχει έρθει να εξασφαλίσει το ανθρώπινο δυναμικό που χρειάζεται, δεν μας έχει πει ακριβώς τι θέλει να κάνει και με ποιον τρόπο θα το πετύχει για να φτάσουμε να ψάχνουμε στο τέλος καινούργιους χώρους, καινούργια camp και ούτω καθεξής.

Το δεύτερο, που είναι το σημαντικότερο, είναι ότι τον τελευταίο καιρό, αυτό το οποίο αισθανόμαστε όλοι, έχουμε δει να αρχίζει να αμφισβητείται ανοιχτά. Η υποχρεωτικότητα δηλαδή της παραμονής των προσφύγων και μεταναστών στα νησιά του Αιγαίου. Αυτό ήταν κάτι το οποίο με αδιαφάνεια έχει περάσει για μεγάλο χρονικό διάστημα και η ίδια η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν έχει βγει να το επαληθεύσει ή να το διαψεύσει, αντιθέτως το επαναλαμβάνουμε διαρκώς σε διάφορα υπομνήματα, ερμηνείες και ούτω καθεξής, και μια τόσο πολύ σημαντική και καίριας σημασίας παράγοντας, δεν έχει διευκρινιστεί με σαφήνεια μέσα σε αυτή την περίφημη συμφωνία ή δήλωση Ευρωπαϊκής Ένωσης – Τουρκίας.

Αν καλοσκεφτεί κανείς τι σημαίνει το να πρέπει να μένουν οι πρόσφυγες και οι μετανάστες επάνω στα νησιά μέχρι να διεκπεραιωθεί η διαδικασία του ασύλου τους και ή να επιστραφούν

στην Τουρκία ή να περάσουν στην υπόλοιπη Ελλάδα, σημαίνει, χωρίς να κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας, ότι τα νησιά στην πραγματικότητα μεταβάλλονται σε ανοιχτά camp, σε ανοιχτούς χώρους κράτησης, γιατί κράτηση είναι, αυτοί οι άνθρωποι που έρχονται στη Μυτιλήνη, στη Σάμο, στη Χίο, μπορούν να περπατήσουν με τα πόδια τους, αλλά δεν μπορούν να πάρουν το αεροπλάνο, μπορούν να πάρουν λεωφορείο, αλλά δεν μπορούν να πάρουν πλοίο. Και έχουμε φτάσει να γυρίζουμε την Ευρώπη εξήντα – εβδομήντα χρόνια πίσω, όταν τον περιορισμό της ελευθερίας του ανθρώπου, το οποίο είναι δικαίωμα μιας οργανωμένης κοινωνίας, αντί να τον κάνουμε με θάρρος εκεί που χρειάζεται και στο μέτρο που απαιτείται, με περιοριστικά μέτρα διοικητικά, χρησιμοποιούμε έμμεσα τα φυσικά εμπόδια, το νερό δηλαδή που υπάρχει γύρω από τα νησιά, για να μην πούμε ότι αυτούς τους ανθρώπους στην Ευρώπη όταν φτάσουν κρατούνται.

Θα μπω κατευθείαν στο θέμα. Το μεταναστευτικό και προσφυγικό ζήτημα, έτσι όπως το βιώνουμε στη χώρα μας τα τελευταία δύο χρόνια, σίγουρα δεν είναι απλό ζήτημα, ούτε επιλύεται με απλές λύσεις. Η σημερινή εισήγηση επικεντρώνεται στα ζητήματα των Δήμων και της σχέσης τους με το μεταναστευτικό, ωστόσο δεν μπορεί να αποφευχθεί το γενικότερο πλαίσιο αντιμετώπισης, μιας και μέσα και μόνο μέσα από αυτό, νοείται η δράση των Δήμων.

Θα προσπαθήσω αποφεύγοντας εντάσεις που κατά καιρούς δημιουργούνται και ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό, να σας δώσω ορισμένες κατά τη γνώμη μου αντικειμενικές διαστάσεις του ζητήματος.

Τι έχει συμβεί. Από την αρχή του 2015 και μετά, η Ελλάδα βρέθηκε μπροστά σε ένα άνευ προηγουμένου μεταναστευτικό και προσφυγικό κύμα, το οποίο διασχίζοντας παράνομα τα θαλάσσια σύνορα της χώρας, επεδίωκε να φτάσει για να ζητήσει άσυλο ή να

εγκατασταθεί σε ανεπτυγμένες οικονομικά και κοινωνικά χώρες της Βόρειας Ευρώπης.

Ο αριθμός πλησίασε το ένα εκατομμύριο ανθρώπους περίπου και από τον Ιανουάριο του 2016 οι περισσότερες χώρες των Βαλκανίων έκλεισαν από μόνες τους τα σύνορά τους, με προτροπή μάλιστα πολλές φορές κεντρικών χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η χώρα να απειλείται με τη συσσώρευση ενός τεράστιου αριθμού προσφύγων και μεταναστών, οι οποίοι εγκλωβίζονται στην Ελλάδα.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση αντιλαμβανόμενη ότι το πρόβλημα είναι προφανώς ευρωπαϊκό, έφτασε σχετικά αργά σε κοινή δήλωση για την αντιμετώπισή του με την Τουρκία, στην οποία περιλαμβάνονται μια σειρά από μέτρα.

Απλουστευτικά μιλώντας, κύριο μέτρο που μας αφορά είναι η επιστάμενη προσπάθεια της Τουρκίας να περιορίσει τις ροές και η υποχρέωσή της να δέχεται πίσω όλους όσους περνούν τα σύνορα μετά τις 20 Μαρτίου του 2016, εκτός και εάν για αυτούς η Τουρκία δεν είναι ασφαλής χώρα.

Η αλήθεια είναι ότι αυτός ο μηχανισμός μέχρι στιγμής έχει λειτουργήσει εξαιρετικά για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Έχουμε περίπου 15.000 αφίξεις από το Μάρτιο μέχρι πρόσφατα, σε αντιστοιχία με 500.000 περίπου ανθρώπους που ήταν το αντίστοιχο διάστημα πέρσι.

Η Τουρκία προσπαθεί να τον κάνει τον μηχανισμό να λειτουργήσει και για εκείνη, με τις διεκδικήσεις και τις απαιτήσεις που έχει εξάλλου σύμφωνα με τη δήλωση, τόσο για τη χρηματική βοήθεια, όσο και για τη χορήγηση της βίζας. Και ενώ για αυτούς τους δύο εταίρους δουλεύει, το πράγμα αυτό για τα νησιά του Αιγαίου, στα οποία φαίνεται να είναι και ο μηχανισμός στον οποίο βασίζεται όλη αυτή η δήλωση, οι συνέπειες είναι καταστροφικές. Και οικονομικά και κοινωνικά και πολύ φοβάμαι και χειρότερα.

Ποιος είναι ο εθνικός μηχανισμός ανταπόκρισης στην κρίση. Δυστυχώς εθνικά ο μηχανισμός ανταπόκρισης στην κρίση, πέραν από τη δημιουργία Υπουργείου Μεταναστευτικής Πολιτικής, δεν έχει καταφέρει να συγκροτηθεί σε ένα συνεκτικό και αποτελεσματικό σχήμα για την αντιμετώπιση του φαινομένου, το οποίο εκτός του ότι είναι ήδη ανθρωπιστική απειλή, κινδυνεύει να μετατραπεί σε κοινωνική, οικονομική και πιθανόν εθνική απειλή.

Μια πλειάδα παραγόντων είναι αυτοί οι οποίοι εμπλέκονται στην καθημερινότητα της αντιμετώπισης της προσφυγικής κρίσης και αρκετοί από τους Δημάρχους και τους Δημοτικούς Συμβούλους τη βιώνουν.

Ας απαριθμήσουμε μερικούς από αυτούς τους παράγοντες. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, μετράτε, το Υπουργείο Μετανάστευσης και οι επιμέρους Υπηρεσίες του, όπως η Υπηρεσία Ασύλου και οι άλλες Επιτροπές. Η Frontex, το EASO, το EASO είναι η ευρωπαϊκή υπηρεσία υποστήριξης του ασύλου. Η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ. Το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, η Αστυνομία, το Υπουργείο Ναυτιλίας, με το Λιμενικό, το Υπουργείο Εσωτερικών, το Υπουργείο Άμυνας, η Περιφέρεια, ο Δήμος, το νοσοκομείο, οι πολυπληθείς μη κυβερνητικές οργανώσεις, τοπικοί εθελοντές. Και αυτοί είναι οι βασικοί, έτσι; Για να προσθέσω επίσης άλλες πιο περιορισμένα εμπλεκόμενες Υπηρεσίες, όπως η Πυροσβεστική Υπηρεσία, καθόλου περιορισμένα δυστυχώς τον τελευταίο καιρό, η Επιθεώρηση Εργασίας, η Αρχαιολογική Υπηρεσία, η Δασική Υπηρεσία, το Υγειονομικό, και ασφαλώς το γνωστό στους Δήμους Ελεγκτικό Συνέδριο.

Όλοι αυτοί οι παράγοντες καλούνται να συντονιστούν από μόνοι τους στη βάση της καλής θέλησης και του ορθού λόγου. Και όλα αυτά μέσα σε μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης που διαρκεί πάνω από ενάμισι χρόνο. Είναι πασιφανές ότι το περιβάλλον που δημιουργείται είναι δηλητηριώδες και ασφαλώς αναποτελεσματικό.

Ποιες είναι οι συνέπειες αυτής της έλλειψης συντονισμού. Καταρχήν εάν το δούμε ψυχρά, μετατρέπει λειτουργικά προβλήματα σε πολιτικά, βάζοντας ψευδοδιλήμματα στην κοινωνία και φέρνοντάς την προ τετελεσμένου.

Στην κοινωνία της Χίου είναι πασιφανές αυτό που ανέφερα πιο πριν. Το άδειασμα των πρωτοβουλιών της κοινωνίας, που έχει ασφαλώς μεταστρέψει την κοινή γνώμη και η κυβέρνηση έχει σήμερα το θράσος να το ρίχνει αυτό επάνω στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Αν αρχίσουμε και απαριθμούμε τι δεν έχει κάνει η κυβέρνηση, όχι μόνο σε αυτά που θα όφειλε και θα περίμενε κανείς σε ένα οργανωμένο κράτος, αλλά και σε αυτά που έχει υπογράψει, με σφραγίδα, υπογραφή και εθνόσημο από πάνω, θα μπορούσατε να καταλάβετε ότι η Τοπική Αυτοδιοίκηση, η τοπική κοινωνία μάλλον, έχει κάνει πολύ παραπάνω από αυτό το οποίο όχι θα όφειλε, αλλά αυτό που βλέπει μπροστά της απαραίτητο.

Άλλη συνέπεια. Υπάρχει ένα σημαντικά μεγαλύτερο κόστος λόγω της έλλειψης συντονισμού και δραματικά χαμηλότερη αποτελεσματικότητα. Υπάρχει αλληλοκάλυψη ανθρώπινων και χρηματικών πόρων, όπως δυστυχώς συμβαίνει σε πολλά άλλα πράγματα, σε πολλούς άλλους τομείς στην ελληνική πραγματικότητα, και υπάρχει και απώλεια σημαντικών πόρων γιατί κανείς δεν πάει να τους διεκδικήσει, αλλά και το κυριότερο, απώλεια χρόνου, και η απώλεια χρόνου μετατρέπεται σε δραματική κατάσταση για τους πρόσφυγες και μετανάστες, και διαρκώς αυξανόμενες αρνητικές συνέπειες για τις τοπικές κοινωνίες.

Τρίτη συνέπεια της έλλειψης συντονισμού. Μέσα σε όλο αυτό το πλαίσιο δεν μπορούν να ληφθούν αποφάσεις. Ο καθένας έχει από μια καινούργια ιδέα, ο καθένας μπορεί να βάλει από ένα εμπόδιο, και τελικά κανένας δεν έχει πλήρη ευθύνη και κανένας δεν παίρνει τις δύσκολες αποφάσεις που χρειάζονται.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό της σημερινής κατάστασης, είναι η έλλειψη πληροφόρησης. Υπάρχει πολύ μεγάλη έλλειψη στη διάχυση της γνώσης. Διαπιστώνεται καθημερινά έλλειψη διαφάνειας, όχι μόνο για τα οικονομικά του μεταναστευτικού, για τα οποία από πολύ νωρίς διατυπώθηκαν επιφυλάξεις, αλλά πλέον και για το ίδιο το θεσμικό πλαίσιο το οποίο τη διέπει.

Θυμίζω εδώ το μείζον ζήτημα που ανέφερα και πιο πριν, που φαίνεται να υπάρχει, για το αν είναι ρητά διατυπωμένη η υποχρεωτικότητα της παραμονής των προσφύγων και μεταναστών στα νησιά.

Υπάρχει έλλειψη απολογισμού για το τι συμβαίνει, ποιος φταίει και τι πρέπει να γίνει για να διορθωθεί. Είμαστε στη φάση ότι όλοι μπράβο παιδιά, να κάνουμε όλοι κάτι, ότι μπορούμε καλύτερο. Όλοι λυπηθείτε τους ανθρώπους, είναι ανθρώπινες ψυχές. Όλοι ελάτε, μπράβο η Ελλάδα πάει μπροστά και μπράβο στους Δήμους και μπράβο και στον τάδε φορέα και μπράβο στους εθελοντές και μπράβο σε όλους, και κανένας δεν λέει ποιος δεν κάνει τη δουλειά του και πάνε τα πράγματα έτσι.

Σε τρία επίπεδα πιστεύω ότι πρέπει να είναι αυτά στα οποία να υπάρχει πληροφόρηση. Πληροφόρηση καταρχήν προς τους ίδιους τους πρόσφυγες και μετανάστες. Δεν ενημερώνονται επαρκώς για την πραγματική κατάσταση, για τις διαδικασίες που απαιτείται να ακολουθηθούν, για τις εξελίξεις αναφορικά με την κρίση αυτή, και αυτό δημιουργεί ασφαλώς πολύ μεγάλη ανασφάλεια σε ανθρώπους που ζουν σε πολύ δύσκολες συνθήκες και προέρχονται με πολύ δύσκολο παρελθόν από πίσω, σημαντικότερο ψυχολογικό στρες, είναι επανειλημμένες οι προσπάθειες αυτοκτονίας που γίνονται από ανθρώπους οι οποίοι έχουν ζήσει επί εβδομάδες, μήνες, σε μια κατάσταση τεταμένη, χωρίς να ξέρουν τι τους μέλλει, χωρίς να ξέρουν τι πρόκειται να γίνει. Και τελικά πολλές φορές αντί να στραφεί εναντίον των ιδίων έτσι, πολύ συχνά βγαίνει ως παραβατική συμπεριφορά, πρώτα μεταξύ των

προσφύγων και μεταναστών, και σπανιότατα μέχρι στιγμής, προς την υπόλοιπη κοινωνία. Στη Χίο τουλάχιστον, η συντριπτική πλειοψηφία της παραβατικής συμπεριφοράς, βιασμοί, εκβιασμοί, ακόμη και θάνατος έχει γίνει, είναι μεταξύ των προσφύγων και μεταναστών, διότι αυτή η πλήρης αδιαφάνεια και έλλειψη πληροφόρησης, καταλήγει... και τέλος πάντων δημιουργία εντυπώσεων μεταξύ τους, καταλήγει να κατηγοριοποιεί τους ανθρώπους εθνοτικά και να στρέφεται η μία εθνότητα εναντίον της άλλης. Και ασφαλώς έχουμε και τα πολλά επεισόδια μικροεγκληματικότητας έξω από τους καταυλισμούς, τα οποία στρέφονται όχι στοχευμένα, αλλά εκ των πραγμάτων στο τέλος καταλήγουν να είναι εις βάρος των τοπικών κοινωνιών.

Τελευταίο είναι το πρόσφατο πριν από δύο εβδομάδες, το οποίο δεν ήταν καθόλου μικρό, ήταν πολύ μεγάλο και πολύ σοβαρό, αυτού που είδατε ενδεχομένως και στην τηλεόραση, όταν μια ομάδα λίγων προσφύγων... μάλλον δεν... αυτοί ήταν μετανάστες παράνομοι, τους οποίους είχαμε καταδείξει με όνομα και επώνυμο ότι πρέπει να απομακρυνθούν και να περιοριστούν, εδώ και δύο μήνες, οι ποίοι ήπιαν, πίνουν δυστυχώς πολύ αυτοί οι άνθρωποι, και δεν ξέρουν και να πίνουν...

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Μ. ΒΟΥΡΝΟΥΣ: Νομίζω ότι οι περισσότεροι ήταν από την Αλγερία αυτοί οι οποίοι ήταν... Αλλά αυτό δεν περιορίζει σε ένα έθνος. Υπάρχουν αρκετοί από αυτούς οι οποίοι έχουν παραβατική συμπεριφορά, όπως σε κάθε κοινωνία, μέσα σε αυτήν, και μάλιστα σε άθλιες συνθήκες, αναπτύσσεται ακόμη παραπάνω αυτή η παραβατική συμπεριφορά.

Πίνουν δυστυχώς πολύ και δεν ξέρουν να πίνουν, το ξανά λέω, και πήραν βεγγαλικά και πέτρες και εστράφησαν πλέον απέναντι κατευθείαν στη γειτονιά μέσα στην οποία φιλοξενούνται.

Πληροφόρηση προς τις τοπικές κοινωνίες, οι οποίες καλούνται να σηκώσουν ένα πολύ μεγάλο βάρος της πολιτικής της

Ευρωπαϊκής Ένωσης την οποία εφαρμόζει σήμερα η ελληνική κυβέρνηση. Μέσα σε ελάχιστο χρόνο, μόλις σε λίγες μέρες, τέθηκαν σε εφαρμογή μηχανισμοί για τους οποίους λείπει πλήρως η υποδομή, το θεσμικό πλαίσιο και οι ανθρώπινοι πόροι. Η έλλειψη πληροφόρησης δημιουργεί πολλές αβεβαιότητες και ψιθύρους, τερατολογίες θα έλεγα, ένα εξαιρετικά εύφορο περιβάλλον για την καλλιέργεια του λαϊκισμού και της ξеноφοβίας, την απώλεια της αίσθησης ασφάλειας, το οποίο εντέλει οδηγεί σε κοινωνική ένταση και τελικά πολλές φορές σε πολιτικό αυτισμό.

Άλλο επίπεδο στο οποίο πρέπει να υπάρχει πληροφόρηση είναι προς την παγκόσμια κοινότητα. Καθημερινά δημοσιεύονται άρθρα τα οποία εμφανίζουν επιμέρους κομμάτια και ερμηνείες του τι πραγματικά συμβαίνει στην Ελλάδα, χωρίς να υπάρχει μια έγκαιρη παρέμβαση προβολής των ζητημάτων και του τρόπου με τον οποίο τα αντιμετωπίζει η χώρα, όχι ασφαλώς εξωραϊσμένα, αλλά τουλάχιστον προβάλλοντας τα θετικά στοιχεία, όποια και αν είναι αυτά.

Επιπλέον δεν υπάρχει μια στοιχειώδης προβολή στο εξωτερικό των αθετημένων υποσχέσεων πολλών ευρωπαϊκών χωρών, ούτε καν μνεία της εξαιρετικά δύσκολης αποστολής την οποία κλήθηκε να επιτελέσει η Ελλάδα σηκώνοντας σχεδόν μόνη το βάρος της προσφυγικής αυτής κρίσης.

Γενικά οι επιπτώσεις στις τοπικές κοινωνίες. Το θέμα είναι τεράστιο και θα το συνοψίσω ότι έχουμε μεγάλη οικονομική ζημιά ειδικά σε ορισμένα από τα νησιά εισόδου μεταναστών και προσφύγων, λόγω του τεράστιου πλήγματος που έχει υποστεί ο τουρισμός. Για τη Χίο να σας πω ότι έχουμε 70% μείωση των αφίξεων τουριστών με charter πέρσι, το καλοκαίρι που μας πέρασε και μηδέν πτήσεις charter για του χρόνου. Αυτό είναι το εύκολο και το απλό στο να δει κανείς τις οικονομικές συνέπειες, το μετρήσιμο.

Άλλη σημαντική επίπτωση στην τοπική κοινωνία, είναι η κοινωνική ένταση και η άνευ προηγουμένου για κοινωνικά

ζητήματα, ο άνευ προηγουμένου διχασμός της κοινωνίας για κοινωνικά ζητήματα. Αυτά είναι πράγματα τα οποία δεν τα έχουν ξανά ζήσει οι τοπικές κοινωνίες. Είναι ψευδοδιλήμματα, όπως είπα και πριν, στα οποία μας θέτει η λειτουργική ανεπάρκεια του κράτους.

Τρίτο. Η απώλεια του αισθήματος ασφάλειας στο μεγαλύτερο μέρος της τοπικής κοινωνίας, βασισμένο τόσο σε πραγματικά γεγονότα, όσο και σε διαδόσεις.

Οι συνέπειες στο Δήμο σαν Οργανισμό. Πράγματα τα οποία πρέπει να απασχολούν όλους μας όταν εμπλεκόμαστε, είτε είναι νησιά από αυτά που είναι στο Βόρειο Αιγαίο, είτε είναι από τους Δήμους τους υπόλοιπους στους οποίους η κατάσταση είναι κάπως πιο ελεγχόμενη ορισμένες φορές. Δεν βρίσκονται κάθε πρωί προ μιας κατάστασης εντελώς άγνωστης.

Το πρώτο. Η υπεραπασχόληση ολοένα και περισσότερο του Δήμου και των συλλογικών του Οργάνων, λόγω της αναποτελεσματικότητας των εμπλεκόμενων φορέων.

Δεύτερον. Η ανάδειξη του προσφυγικού ως σχεδόν μοναδικού θέματος στο δημόσιο διάλογο, χωρίς να μένει καθόλου χώρος και χρόνος για συζήτηση των καίριων και σημαντικών ζητημάτων που καλείται καθημερινά να αντιμετωπίσει η τοπική κοινωνία και ο Δήμος προς όφελος των δημοτών του.

Τρίτον. Το κόστος ευκαιρίας. Ο χρόνος που έχει χαθεί, η ενέργεια, οι ανθρώπινοι και υλικοί πόροι, μεσούντος του ΕΣΠΑ και της δημοτικής περιόδου, δεν είναι δυνατόν να αναπληρωθούν. Ήδη έχουμε χάσει ενάμισι χρόνο ασχολούμενοι με το θέμα αυτό, δυστυχώς με τρόπο αλυσιτελή. Γιατί να πει κανείς ότι έφτανε κάπου, ότι βλέπαμε προς τα πού πηγαίνουν τα πράγματα και υπάρχει κάποιος εθνικός σχεδιασμός στον οποίο πρέπει όλοι να συμβάλλουμε, θα έλεγε κανείς προφανώς πρέπει να ανταποκριθεί σε αυτή την ανάγκη. Αλλά δυστυχώς περνάει ο καιρός και διαρκώς το μόνο που γίνεται είναι να αναλωνόμαστε και να επικρέμονται και

από πάνω μας μόνο απειλές, χωρίς να βλέπουμε να αναπτύσσεται ο μηχανισμός εκείνος εθνικά, ο οποίος θα μπορούσε να τις θέσει τις απειλές αυτές υπό κάποια τιθάσευση.

Το τέταρτο. Πολύ σημαντικό. Δεν το έχετε δει οι περισσότεροι, αλλά φοβάμαι ότι θα αρχίσετε να το βλέπετε και άλλοι από τους δημοτικούς άρχοντες. Αστικές και ποινικές ευθύνες. Η έλλειψη πλαισίου ιεράρχησης και συγκεκριμένων καθηκόντων, αφήνει έκθετες τις Δημοτικές Αρχές προς οποιαδήποτε άλλη δημόσια Αρχή που θα θελήσει ή υποχρεούται να εφαρμόσει τους κανονισμούς που τη διέπουν και τη νομοθεσία.

Συνοπτικά θα σας αναφέρω ότι στο γραφείο του αρμόδιου Αντιδημάρχου έχει καμιά εικοσαριά μηνύσεις, αγωγές, εγκλήσεις, κλήσεις σε απολογία, πρόστιμα, από δημόσιες Αρχές. Γιατί τρέχουν νερά κάτω από τις ντουζιέρες του καταυλισμού; Γιατί δεν έχετε σχέδιο πυρασφάλειας για τον καταυλισμό που αποτελείται από τέντες; Για πείτε μου για ποιο λόγο πλησιάσατε τα τείχη του κάστρου παραπάνω από όσο θα έπρεπε να τα πλησιάσετε; Για ποιο λόγο... Οτιδήποτε. Γιατί βάλατε σκηνές επάνω στην παραλία που είναι ζώνη αιγιαλού; Ότι μπορείτε να φανταστείτε. Ο καθένας αρχίζει, πολλές φορές καθοδηγμένος ή υποχρεωμένος, κατεβάζει τον κανονισμό που τον διέπει και λέει ξεκινάω, άρθρο πρώτο.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Μ. ΒΟΥΡΝΟΥΣ: Βεβαίως, στο Δήμο οι μηνύσεις. Στο Δήμο, στον Αντιδήμαρχο και στον Δήμαρχο.

Να σας πω το άλλο το οποίο όσοι Δήμοι έχετε πάρει από την Κοινωφελή Εργασία θα το δείτε μπροστά σας. Εγώ το έχω ήδη δει. Η Κοινωφελής Εργασία που βγήκε ειδικά για την αντιμετώπιση του μεταναστευτικού, όταν μας το έλεγε η Γενική Γραμματέας ότι με Κοινωφελή Εργασία θα στελεχώσουν τα hot spot, εγώ της είπα δεν μπορείτε με ανθρώπους οι οποίοι... Οι άνθρωποι οι οποίοι ασχολούνται με το μεταναστευτικό πρέπει να είναι πραγματικά αποφασισμένοι. Θέλει ψυχή αυτό το πράγμα, δεν είναι εύκολα

πράγματα. Και της είπα ότι δεν μπορείτε με ένα ασκέρι ανθρώπους να προσπαθήσετε να κάνετε δουλειά. Εν πάση περιπτώσει, λέει όχι, οι Δήμοι να τους προσλάβουν και να τους δώσουν κατευθείαν έτσι όπως περιγράφεται και δεσμευτικά μέσα στην πρόσκληση.

Αποτέλεσμα, πηγαίνουν 93 άνθρωποι στη Χίο στη ΒΙΑΛ, το επίσημο hot spot του μηχανισμού Ευρωπαϊκής Ένωσης – Τουρκίας, οι οποίοι επί ενάμιση, δύο, τρεις μήνες, δεν έχουν δουλειά να κάνουν, και όταν κάνουν οι ίδιοι και πολύ λογικά ένα ερώτημα, εδω πληρούνται οι όροι ασφάλειας και υγιεινής εργασίας μας; Και ρωτάω εγώ τον Διοικητή εγγράφως, μπορείτε να μου πείτε αν πληρούνται οι όροι ασφαλείας και υγιεινής που υποχρεούνται, η απάντηση είναι: ο Δήμος είναι υπεύθυνος για την πλήρωση των όρων ασφαλείας και υγιεινής, διότι εκείνος είναι ο εποπτεύων φορέας. Και με αυστηρό ύφος. Και ο κανονισμός είναι ξεκάθαρος, και τι μας ρωτάτε εμάς, κύριε Δήμαρχε; Και του απαντάω και εγώ: μέσα σε δικές σας δομές και σε δικές σας διαδικασίες, δεν είναι δυνατόν ο Δήμος να έρθει και να διασφαλίσει τους όρους ασφαλείας και υγιεινής.

Αυτό έχει συμβεί εδω και δύο μήνες. Έχω απευθυνθεί επανειλημμένως στο Υπουργείο Εργασίας, στο Υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής, καμία απάντηση. Η απάντηση μάλλον που είχα από το Υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής είναι ότι η απάντηση του Διοικητή δεν είναι ακριβώς, δεν εκφράζει ακριβώς την επίσημη... το επίσημο Υπουργείο - λες και υπάρχει άλλο, το πιο επίσημο και το ανεπίσημο - και ότι κάνουμε όλες τις ενέργειες προκειμένου να καλυφθούν τα ζητήματα ασφαλείας και υγιεινής.

Να σας πω όμως εγώ τι έχω στα χέρια μου και μάλιστα πάνω από το κεφάλι μου; Επειδή ακριβώς εμένα με κατέστησε υπεύθυνο, στείλαμε τον Επιθεωρητή, τον Τεχνικό Ασφαλείας του Δήμου, να πάει να δει λοιπόν τη δομή. Και διαπιστώνει ανάμεσα στα υπόλοιπα το πιο σοβαρό, ότι το hot spot δεν έχει πιστοποιητικό πυρασφάλειας. Κάτι το οποίο μάλιστα εμείς, χωρίς να χρειάζεται, το

είχαμε βάλει ξεκάθαρα γραπτά μέσα στη συμφωνία με την οποία δίναμε το χώρο αυτό στο Υπουργείο Μεταναστευτικής Πολιτικής. Και βρίσκεται κανείς στο δίλημμα τι να κάνει, να τραβήξει τους ανθρώπους αυτούς της Κοινωνικής Εργασίας από το hot spot πίσω την ίδια στιγμή, σταματώντας να επιτελούν το έργο για το οποίο έχουν προσληφθεί και άρα απολυόμενοι μέσα σε λίγες ημέρες, και την ίδια στιγμή το κράτος, η ελληνική κυβέρνηση, και πιθανόν να τα ρίξει μάλιστα στο Δήμο, να πάει να πληρώσει όλα αυτά που έχουν πληρωθεί μέχρι εκείνη τη στιγμή, διότι δεν ολοκληρώθηκε το πρόγραμμα ή για να τους αφήσει εκεί πέρα περιμένοντας κάποια στιγμή να καλύψουν τους όρους ασφάλειας και υγιεινής;

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

M. ΒΟΥΡΝΟΥΣ: Και κάνουμε την προσευχή μας και ακόμα επαφιέμεθα στον καλό Θεό.

Η εμπειρία από τη μέχρι στιγμής σήμερα συμμετοχή του Δήμου στην αντιμετώπιση του μεταναστευτικού. Πρέπει να σας πω συνοπτικά ότι εκτός από αυτά στα οποία βρεθήκαμε όλοι μπροστά μέσα... στο Δημοτικό Κήπο ας πούμε της Χίου να είναι κατειλημμένος από σκηνές γιατί πραγματικά δεν μπορούσε να γίνει τίποτα, τον Σεπτέμβριο του '15, οργανωθήκαμε πολύ γρήγορα, κάναμε συντονιστικά όργανα μέσα στο Δήμο, με συμμετοχή όλων των παραγόντων. Προτείναμε τη δημιουργία ενός χώρου στον οποίο θα γινόταν η καταγραφή και μαζί με την Περιφέρεια δημιουργήσαμε στα Ταμπάκικα ένα χώρο που μπορούσαν 700-800 άτομα να σταθούν στην ουρά να περιμένουν και στο τέλος να καταγραφούν.

Δημιουργήσαμε τη Σούδα, αυτό που βλέπετε τον τελευταίο καιρό στις τηλεοράσεις σας, προκειμένου σε αυτό να φιλοξενούνται, γιατί μία, δύο ημέρες που έμεναν τότε περνώντας οι άνθρωποι, περπατώντας εκατό με διακόσια μέτρα, και άλλα διακόσια μέτρα να

πάνε παρακάτω για να πάρουν το πλοίο και να φύγουν. Έκλεισε η Σούδα.

Εμείς προτείναμε τη ΒΙΑΛ ως χώρο για να λειτουργήσει το hot spot, εγκαίρως, έχοντας κάνει τον κοινωνικό διάλογο, έχοντας εξασφαλίσει από όλη την κοινωνία εκεί πέρα την κοινωνική συναίνεση για αυτό το πράγμα. Δεν έγιναν ζητήματα τέτοια στη Χίο. Την αγοράσαμε και την προσφέραμε στο Υπουργείο προκειμένου να λειτουργήσει εκεί πέρα. Παρότι είχαμε σχεδιάσει μαζί με την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ το τι πρέπει να γίνει και πώς να λειτουργήσει μέσα, η απάντηση που πήραμε από το Υπουργείο ήταν άρχισαν να κάνουν άλλα των αλλών, ειδικά στα ζητήματα του νερού, ήταν εμείς ξέρουμε καλύτερα και αφήστε μας ήσυχους. Αποτέλεσμα, λύματα βγαίνουν απέξω, η υπερκατανάλωση του νερού είναι απίστευτα μεγαλύτερη από αυτή των υπολοίπων, και η Χίος βέβαια βιώνει ένα σημαντικό πρόβλημα με τη λειψυδρία με έναν ολόκληρο χειμώνα έντονης έλλειψης νερού. Και όταν ζητήσαμε τη μια ασφαλή που έχουν εκεί πέρα μέσα και δεν την έχουν λειτουργήσει παρά μία πρώτη εβδομάδα, η απάντηση ήταν μα αυτή είναι με ευρωπαϊκά χρήματα και πρέπει να μείνει εκεί πέρα μέσα και δεν ξέρουμε και θα ψάξουμε να βρούμε τη διαδικασία. Αυτό ήταν.

Όχι μόνο αυτό. Εμείς κάναμε και όλες τις προτάσεις. Όλες αυτές τις οποίες μας φέρνει τώρα το Υπουργείο και λέει γιατί δεν δέχεστε, αυτές τις έχουμε κάνει εμείς προς το Υπουργείο. Και προφανώς δεν μπορεί αυτή τη στιγμή η χιώτικη κοινωνία να δεχτεί περισσότερα πράγματα, άλλα πράγματα, διότι έχει δει ότι όλες οι προτάσεις απαξιώνονται κατά σύστημα από την ανεπάρκεια της ανταπόκρισης των πολλών και διαφορετικών μηχανισμών.

Δυστυχώς εδώ μπορώ εγώ να μεταφέρω μόνο τις εμπειρίες από τη Χίο και μερικές ακόμα εμπειρίες από τα νησιά τα οποία αντιμετωπίζουν το ζήτημα της εισόδου. Θα μπορούσα όμως να πω πολλά, αλλά θα συνοψίσω σε δύο πράγματα.

Στη Χίο από την πρώτη στιγμή η τοπική κοινωνία εκφραζόμενη κυρίως από το Δήμο, συνέδραμε και βοήθησε στο μέγιστο δυνατό βαθμό. Προσφέραμε συγκεκριμένες λύσεις, χώρους, συνεργασία, ανθρώπινο δυναμικό, καλή θέληση, και διαρκή επιμέλεια, μέχρι και σήμερα, κάθε στιγμή και κάθε λεπτό. Υπάρχει κάποιος ο οποίος ανησυχεί και νοιάζεται.

Δυστυχώς η έλλειψη συντονισμού απαξίωσε όλες αυτές τις προσπάθειες, με αποτέλεσμα αντί να λειτουργούν για το κοινό καλό προσφύγων και μεταναστών και της τοπικής κοινωνίας, να λειτουργούν εν τέλει εις βάρος και των δύο. Δεν αρκεί να βρεις και να φτιάξεις το hardware, αν δεν μπορείς στοιχειωδώς να το υποστηρίξεις, αν δεν μπορείς θεσμικά να το κατοχυρώσεις, και αν δεν μπορείς να εξηγήσεις και να μιλήσεις στην κοινωνία.

Αποτέλεσμα, ο Δήμος που μπορούσε να συμβάλλει σε μεγάλο ποσοστό, να χρεώνεται και όλο το υπόλοιπο κομμάτι που δεν έκαναν όλοι οι άλλοι.

Δεύτερον. Ο Δήμος από πολλές αρχές θεωρείται ως το τσιφλίκι του Δημάρχου, ο οποίος απλά διατάζει και γίνεται κάτι. Ευτυχώς ο Δήμαρχος και το Δημοτικό Συμβούλιο, απολογείται στην τοπική κοινωνία. Εκείνην εκφράζει και από εκείνη αντλεί την ισχύ του.

Είναι φανερό ότι τον τελευταίο καιρό η πολιτική λογική του άλλα να λέμε και άλλα να πράττουμε ή άλλα να πράττουμε, να πράττουμε άλλα από αυτά για τα οποία είμαστε εξουσιοδοτημένοι, έχει επικρατήσει σε ορισμένα κυβερνητικά σχήματα. Ευτυχώς αυτό δεν μπορεί να συμβεί στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, ιδιαίτερα στους Δήμους, οι οποίοι μέσα σε αυτή τη δύσκολη συγκυρία αναδεικνύονται στον θεματοφύλακα των στοιχειωδών αρχών του δημοκρατικού πολιτεύματος.

Τι πρέπει να γίνει. Διαμόρφωση ενός εθνικού σχεδίου ανταπόκρισης στην κρίση. Επίτευξη πολιτικής και εθνικής συναίνεσης για αυτό. Ορισμός συντονιστή με ευθύνη και

αρμοδιότητα, ιεράρχηση των εμπλεκομένων, όχι μόνο στη βάση της καλής θέλησης, αλλά με συγκεκριμένες αρμοδιότητες. Και τέλος, πληροφόρηση, διαφάνεια και επικοινωνία.

Γιατί οι Δήμοι σχετίζονται με το μεταναστευτικό. Είναι προφανές ότι οι επιπτώσεις αφορούν την τοπική κοινωνία και την τοπική οικονομία. Είναι λοιπόν πασιφανής ο λόγος για τον οποίο εμπλέκονται οι Δήμοι.

Το δεύτερο. Διότι διαθέτουν ήδη ανεπτυγμένους μηχανισμούς ανταπόκρισης σε κάλυψη αναγκών, αλλά ασφαλώς για κάλυψη άλλων ζητημάτων, όπως παραδείγματος χάριν η καθαριότητα, μηχανήματα, συνεργεία.

Τρίτον, διότι συχνά είναι ιδιοκτήτες και διαχειριστές υποδομών.

Ποια κατά την άποψή μου πρέπει να είναι η εμπλοκή των Δήμων στο ζήτημα του μεταναστευτικού. Πρέπει να πούμε ότι από τις εμπειρίες και τις επαφές με Δήμους του εξωτερικού, οι Δήμοι στην Ελλάδα δεν έχουν ούτε το θεσμικό πλαίσιο, ούτε την οικονομική αυτοτέλεια, ούτε το προσωπικό εκείνο το οποίο διαθέτουν οι Δήμοι στο εξωτερικό και μπορούν να παρεμβαίνουν εγκαίρως σε παρόμοια ζητήματα.

Παρ' όλα αυτά, από τη μέχρι σήμερα εμπειρία έχει αποδειχτεί ότι οι Δήμοι είναι οι μόνοι οι οποίοι μπορούν εγκαίρως να λάβουν μέτρα, τόσο για τους πρόσφυγες και μετανάστες, όσο και για την τοπική κοινωνία, μέτρα πολύ παραπάνω από τη δύναμη που έχουν και το αναμενόμενο αποτέλεσμα.

Ο λόγος που γίνεται αυτό κατά τη γνώμη μου, είναι διότι υπάρχει καταρχήν το φιλότιμο, και κατά δεύτερον η ανάγκη απολογισμού και άμεσης επαφής με την τοπική κοινωνία. Αυτό σε κάνει, κάνει όλους εμάς και τα Δημοτικά μας Συμβούλια, να υπερβαίνουμε τους περιορισμούς και να ενεργούμε.

Στο τελευταίο Συνέδριο στη Σάμο, η ΚΕΔΕ έθεσε ένα καλό αρχικό πλαίσιο, το οποίο όμως πρέπει σύντομα να εξειδικευτεί.

Νομίζω ότι σε σχέση με την εμπλοκή του Δήμου, εκ των πραγμάτων θα πρέπει να διακρίνουμε δύο κατηγορίες ανάλογα με τη γεωγραφική θέση του Δήμου. Οι Δήμοι που βρίσκονται στις συνοριακές περιοχές, στον Έβρο, στα νησιά του Αιγαίου, στα βόρεια σύνορα, και δεύτερον, στους Δήμους στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Οι Δήμοι στις περιοχές εισόδου θα πρέπει να εμπλέκονται μέσα σε ένα πλαίσιο του οποίου την ευθύνη και την αρμοδιότητα υλοποίησης φέρει η ελληνική Πολιτεία. Οι Δήμοι δεν διαθέτουν ούτε δικό τους Λιμενικό, ούτε δική τους Αστυνομία, ούτε Υπουργείο Εξωτερικών, ούτε Υπηρεσίες Ασύλου, ούτε υπογράφουν διεθνείς Συνθήκες, ούτε καν είναι πιστοποιημένοι για άμεση χρηματοδότηση από ευρωπαϊκούς φορείς.

Ασφαλώς έχουν άποψη για τα ζητήματα του τόπου τους, ασφαλώς μπορούν να συμμετάσχουν στο μηχανισμό αντιμετώπισης, το έχουμε αποδείξει, έτσι; Δεν συζητάμε για το τι διεκδικούμε και θέλουμε. Ασφαλώς πρέπει να έχουν δικαίωμα και γνώμη για την ανάπτυξη ενός μηχανισμού που θα φέρει κανονικότητα στο ζήτημα της προστασίας των νησιών. Ωστόσο όσο βρισκόμαστε υπό καθεστώς έκτακτης ανάγκης, οφείλει να υπάρχει ένα φυσικό πρόσωπο, το οποίο θα φέρει την αρμοδιότητα και την ευθύνη για τον συντονισμό όλων των Υπηρεσιών.

Όσο δεν υπάρχει αυτό το ένα φυσικό πρόσωπο, που εμείς ζητάμε εδώ και ένα χρόνο, και μας έχουν υποσχεθεί από την κυβέρνηση εδώ και ένα χρόνο, αλλά ακόμα δεν το έχουμε δει, και το θεσμικό πλαίσιο, τόσο απαξιιώνονται όλες οι πρωτοβουλίες και οι προσπάθειες και φτάνουμε σε μη αποτελέσματα.

Είναι νομίζω χρήσιμο να παραλληλίσουμε την κατάσταση αυτής της έκτακτης ανάγκης, με το τι συμβαίνει σε μια πυρκαγιά. Σε μια πυρκαγιά και ο Δήμος δραστηριοποιείται, και η Περιφέρεια, και εθελοντές, και ο στρατός και η αστυνομία και η αεροπορία, όλοι. Αλλά υπάρχει ένας άνθρωπος, ο οποίος την ώρα της πυρκαγιάς

έχει το κουμάντο και λέει εσύ κάνεις αυτό, εσύ κάνεις το άλλο και έχει και την ευθύνη. Ο Διοικητής της Πυροσβεστικής. Και αν έρθει ένας άλλος πιο ψηλά, παίρνει εκείνος το κουμάντο, εκείνος την ευθύνη. Δεν είναι δυνατόν να είμαστε ενάμισι χρόνο σε ένα τόσο πολυπαραγοντικό (...), και να μην υπάρχει σε κάθε νησί από ένας συντονιστής.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε εδώ...

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Μ. ΒΟΥΡΝΟΥΣ: Υπεύθυνος ναι, με αρμοδιότητα – ξανά λέω – με αρμοδιότητα και ευθύνη.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Μ. ΒΟΥΡΝΟΥΣ: Όχι, εγώ λέω, με αρμοδιότητα και ευθύνη, και να έχει το δικαίωμα εκείνος να δώσει εντολή και να έχει και την ευθύνη για την εντολή την οποία έδωσε. Έτσι είναι τα πράγματα.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε εδώ την ανάγκη εμπλοκής των Δήμων στα ζητήματα κοινωνικής και ψυχολογικής υποστήριξης, τόσο των προσφύγων και μεταναστών, όσο και της τοπικής κοινωνίας. Καθώς και την ανάγκη άμεσης εμπλοκής των Δήμων στα ζητήματα πληροφόρησης και επικοινωνίας. Αυτό που τόσο πολύ δραματικά λείπει, και φτάνει κανείς στο ερωτηματικό αν λείπει εσκεμμένα η πληροφόρηση.

Τέλος, δεδομένου ότι η αντιμετώπιση του μεταναστευτικού και του προσφυγικού γίνεται πάνω σε ευρωπαϊκό έδαφος, ανάμεσα σε κοινωνίες οργανωμένες και νομοθετούμενες, και όχι στη μέση της ερήμου ή σε διαλυμένα κράτη, ο Δήμος θα πρέπει να είναι ο υπεύθυνος της διαχείρισης μιας σειράς από ενέργειες και κονδύλια, που στόχο θα έχουν την αντιστάθμιση των αρνητικών επιπτώσεων, αλλά και την αποζημίωση αυτών οι οποίοι υπόκεινται σε πολύ σοβαρές βλάβες. Στη Μυτιλήνη, στη Χίο, στη Σάμο, στη Λέρο, στην Κω, υπάρχουν περιοχές οι οποίες έχουν καταστραφεί, για διάφορους λόγους. Χωρίς να ψάχνουμε να βρούμε ποιος ακριβώς το έκανε, αλλά δεν είναι δυνατόν να αγνοήσει κανείς ότι αυτό το

μεταναστευτικό κύμα, είναι αυτό το οποίο έχει ερημώσει χωράφια, χώρους πάρα πολλούς. Στη Χίο έχουμε μετρήσει ζημιές. Έχουμε ένα πακέτο από τέτοιες αιτήσεις. Από τα απλούστερα, σπασμένα τζάμια... Και ταυτοποιημένα πράγματα από την Αστυνομία. Δεν συζητάμε για αυτά που αποδίδονται πολλές φορές σε πρόσφυγες και μετανάστες, αλλά μιλάμε για ταυτοποιημένα πράγματα, μέχρι σοδειές ολόκληρες που έχουν χαθεί.

Όχι ως ένα μηχανισμό αυτό ανταλλαγής μεταξύ προσφύγων και χρημάτων προς το Δήμο, δηλαδή δώσε μου τόσο από τους πρόσφυγες, άφησέ μου αυτό το ζήτημα, και δώσε μου όμως και αυτά τα λεφτά, αλλά ως μια δέσμη μέτρων για την ανάκαμψη της κοινωνίας και της οικονομίας από τα πλήγματα.

Δεύτερον. Οι Δήμοι στην υπόλοιπη Ελλάδα θα πρέπει να έχουν τον πρωτεύοντα ρόλο στα ζητήματα κοινωνικής ενσωμάτωσης, στο βαθμό βέβαια που αυτό είναι αποδεκτό από τη νομοθεσία και την εθνική πολιτική. Θα πρέπει ασφαλώς να είναι εκείνοι οι διαχειριστές των κονδυλίων και των μηχανισμών που αφορούν τα ζητήματα της ενσωμάτωσης και όπου οι ίδιοι Δήμοι θέλουν και ανάλογα με τις κατά τόπους ανάγκες, να συνεργαστούν με φορείς της κοινωνίας των πολιτών.

Είναι κατά τη γνώμη μου προφανές ότι θα πρέπει να αποφεύγονται οι δημιουργίες στρατοπέδων, τα κατ' ευφημισμόν ονομαζόμενα camps, δεν τολμούμε καν να πούμε το όνομά τους στα ελληνικά, έτσι; Η μόνη άμυνα στην επαπειλούμενη γκετοποίηση, είναι ο διασκορπισμός των προσφύγων μέσα στην κοινωνία, η εξασφάλιση των υπόλοιπων κοινωνικών, υγειονομικών και εκπαιδευτικών συνθηκών, οι οποίες μπορούν να οδηγήσουν στην ενσωμάτωσή τους ή έστω σε παραδεκτές συνθήκες διαβίωσης για όσο χρονικό διάστημα παραμένουν στη χώρα μας.

Μία αναφορά μικρή στις μη κυβερνητικές οργανώσεις. Η δραστηριοποίηση ενός μεγάλου πλήθους μη κυβερνητικών οργανώσεων στο θέμα του μεταναστευτικού, έφερε ξαφνικά την

ελληνική κοινωνία να γνωρίσει και να διαμορφώσει άποψη για αυτές. Στην πραγματικότητα τις έχει γνωρίσει εδώ και δεκάδες χρόνια, μιας και πολλοί από εμάς μετέχουμε σε μη κυβερνητικές οργανώσεις, απλώς δεν τις λέγαμε έτσι. Τις λέγαμε Ερυθρό Σταυρό, τις λέγαμε Προσκόπους, τις λέγαμε ένα σωρό άλλα πράγματα που έχουμε ο καθένας στην τοπική του κοινωνία.

Από αυτές που εμπλέκονται με το προσφυγικό, υπάρχει μια κατηγορία που περιλαμβάνει αυτές που έχουν ξεκάθαρο σκοπό, αποστολή, χρηματοδότηση και σοβαρότητα στην εκτέλεση της αποστολής τους, και υπάρχει και μια άλλη κατηγορία που περιλαμβάνει οργανώσεις, θα τις έλεγα οργανώσεις καουμπόηδες, οι οποίες σχηματίστηκαν μέσα σε μια-δυο εβδομάδες, που ενεργοποιούνται για ένα Σαββατοκύριακο ή για όσο χρονικό διάστημα εκείνες θέλουν, για ένα σκοπό που μεμονωμένα εκείνες επιλέγουν, χωρίς να έχουν κανέναν συντονισμό, και συχνά δημιουργώντας περισσότερα προβλήματα από αυτά τα οποία προσπαθούν στο να λύσουν αυτές που έχουν... με καλή πρόθεση έρχονται.

Είναι προφανές ότι σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης η πρώτη κατηγορία είναι απολύτως απαραίτητη, ενώ η δεύτερη δημιουργεί μόνο προβλήματα και σε μεγάλο βαθμό λειτουργεί ιδιοτελώς, όχι μόνο ιδεολογικά, αλλά και οικονομικά.

Δεδομένου ότι το μεταναστευτικό και προσφυγικό θα πρέπει να οδηγηθεί σε μια κατάσταση κανονικότητας για τη χώρα μας ώστε να μην επηρεάζει τη καθημερινότητα, θα πρέπει να αναπτυχθούν κρατικοί φορείς, να το λέμε, για ορισμένες από τις δραστηριότητες. Οι φορείς αυτοί πλέον δεν θα προσέρχονται να συνεισφέρουν αφήνοντας μέσα το εθελοντικό κομμάτι που διέπει την αποστολή τους και το λόγο για τον οποίο υπάρχουν, εάν αυτό που καλούνται να κάνουν είναι σύμφωνα με την αποστολή τους, δηλαδή αυτό το κομμάτι το εθελοντικό, αλλά θα έχουν μια σχέση που θα διέπεται

μόνο από τους συμβατικούς όρους που θα ελέγχει το ελληνικό κράτος.

Η κοινωνία των πολιτών έχει προφανώς μείζονα ρόλο να παίξει στο μεταναστευτικό και προσφυγικό, σε μια φάση κανονικότητας, αλλά αυτή δεν θα πρέπει να ξεπερνά το μέτρο στο οποίο ενεργοποιείται η τοπική κοινωνία την οποία αφορά. Υπάρχουν πολλά παραδείγματα τοπικών μη... μη κυβερνητικών οργανώσεων, στα οποία όταν μετέχει η τοπική κοινωνία, γίνονται απολύτως και μένουν σε ένα σωστό μέτρο.

Υπάρχουν άλλα παραδείγματα μη κυβερνητικών οργανώσεων, οι οποίες μπορεί να έρχονται με καλές προθέσεις και σωστή αποστολή, αλλά το γεγονός ότι έχουν στεγανά από την τοπική κοινωνία, δημιουργεί πολλά ερωτηματικά για το κατά πόσο ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούν τελικά φέρνει μόνο καλά στη δραστηριοποίησή τους και για τη σκοπιμότητα της δραστηριοποίησης.

Συνοψίζοντας, πρώτα και κύρια θα πρέπει να υπάρχει ένας κεντρικός εθνικός σχεδιασμός πλήρους αποδοχής εθνικής και πολιτικής, στον οποίο οι Δήμοι θα πρέπει να εμπλέκονται με δομημένη ιεράρχηση και συγκεκριμένο λόγο. Βασικά χαρακτηριστικά θα πρέπει να είναι η επίτευξη αυτής της εθνικής συναίνεσης που είπαμε, ο ορισμός συντονιστών με αρμοδιότητα και ευθύνη, ιεράρχηση των εμπλεκομένων, και τέλος, πληροφόρηση, διαφάνεια και επικοινωνία.

Άμεση προτεραιότητα είναι η επιστροφή τοπικών κοινωνιών στην κανονικότητα, ούτως ώστε να ξεφύγουμε από την κατάσταση έκτακτης ανάγκης στην οποία βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή, που είναι επιζήμια για όλους μας.

Αγαπητοί συνάδελφοι – χαίρετε, κύριε Πρόεδρε – ζούμε το τέλος της εποχής της αφέλειας. Δεν υπάρχουν οι εύκολες λύσεις. Οι αφορισμοί από τη μία ή την άλλη πλευρά της κοινωνίας, δεν μπορούν να λύσουν το πραγματικό πρόβλημα. Ασφαλώς πολλοί

που είχαν απόλυτη άποψη, την οποία μάλιστα θεωρούσαν και ξεκάθαρη, μετά από την εμπειρία των τελευταίων δύο χρόνων μάλλον έχουν αρχίσει να την αναθεωρούν.

Όπως σε όλα τα πράγματα στη ζωή, δεν υπάρχει άσπρο και μαύρο. Υπάρχουν πολλοί ενδιάμεσοι τόνοι.

Και τέλος, οι δυτικές κοινωνίες βλέπουμε ότι δεν μπορούν να ανταποκριθούν στους στόχους και τα κριτήρια του ανθρωπισμού που οι ίδιες έθεσαν, αλλά ταυτόχρονα δεν έχουν το θάρρος να βάλουν το μέτρο που χρειάζεται και την επιμέλεια ώστε η αλληλεγγύη τους να φτάνει σε αυτούς που πραγματικά την έχουν ανάγκη σε όλη τη γη, και όχι μόνο σε αυτούς που βρίσκουν τα χρήματα να πληρώσουν τους διακινητές ή έχουν τη φυσική δύναμη να κάνουν το δύσκολο ταξίδι ή παίρνουν το ρίσκο να ριψοκινδυνεύσουν τη ζωή τους.

Η αφέλεια, οι απλουστεύσεις, η προχειρότητα και η υποκρισία, σκοτώνουν σήμερα ανθρώπους και αύριο ποιος ξέρει, ίσως και τη δημοκρατία. Οφείλουμε να προστατεύσουμε και τους ανθρώπους και τον τόπο μας και τη δημοκρατία.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε και εμείς, Μανώλη. Όπως είδες, με πολύ μεγάλη προσοχή παρακολουθήσαμε όλοι και την εμπειρία και τις αγωνίες και τη σκέψη και τις προτάσεις.

Όπως θα έχετε δει, είναι ήδη μαζί μας ο Πρόεδρος της ΚΕΔΕ, ο Γιώργος ο Πατούλης. Δεν ξέρω, Πρόεδρε, πόση ώρα διαθέτεις...

Γ. ΠΑΤΟΥΛΗΣ: Έχω. Πέρασα λίγο από το Αναπτυξιακό. Ξέρω, γιατί μέχρι να τελειώσει η ολομέλεια σε άκουγα, Σίμο.

Καταρχήν νομίζω ότι σήμερα εξετάζεται σε αυτή εδώ τη θεματική, ίσως το πιο ανθρωποκεντρικό, το πιο ανθρωπιστικό κομμάτι που μπορεί να έχει η Αυτοδιοίκηση, και αναφέρομαι φυσικά και σε αυτά που ακούσαμε τον κύριο Βουρνούς και τον ευχαριστούμε και για τη συμμετοχή, αλλά και για την τοποθέτησή του, σε μια περίοδο που σαφέστατα έχουν αναπτυχθεί πολλά

ζητήματα πάνω στο προσφυγικό. Είμαι σίγουρος θα τα ανέπτυξε και λίγο πριν. Και φυσικά για άλλη μια φορά η Αυτοδιοίκηση έχει επωμιστεί μεγάλο βάρος και στις τοπικές κοινωνίες, αλλά και στους συνανθρώπους μας που φιλοξενεί, αλλά ενώ έχει την ευθύνη, εφόσον πρέπει κάτι να διαχειριστεί, δεν έχει τη δυνατότητα από το ίδιο το κράτος, από την ίδια την Πολιτεία, της συμμετοχής ακόμα και στο διάλογο το τι πρέπει να κάνει ο καθένας.

Είμαι σίγουρος αυτά αναπτύχθηκαν, όμως θα έλεγα επειδή ακριβώς στην εποχή της κρίσης αυτό που στήριξε η Αυτοδιοίκηση ήταν η ίδια η κοινωνική συνδρομή, συνεισφορά στις ευπαθείς ομάδες, δεν ακούς πολύ εύληπτα το, από την κεντρική κυβέρνηση, μπράβο προς τους εθελοντές καταρχήν που υπήρχαν μέσα στους Δήμους και δημιούργησαν, πριν το πρόγραμμα της φτώχειας, τα κοινωνικά φαρμακεία, τα κοινωνικά παντοπωλεία και όλες αυτές τις συνδρομές, που είμαι σίγουρος, Σίμο, τις ανέφερες.

Όμως εδώ θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι τα ψέματα τελειώνουν. Δεν μπορεί το κοινωνικό κράτος, το οποίο πρέπει να υπάρχει, γιατί προνοιακό με την κεντρική έννοια δεν υπάρχει, είναι μέσα στα σωθικά των κοινωνιών της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Να ξεκαθαρίσουμε τους ρόλους μας. Υπάρχουν τα Κέντρα Κοινότητας, πώς λειτουργούν, πώς θα λειτουργήσουν. Δώσαμε μάχη. Λίγο Περιφέρεια, λίγο κεντρική κυβέρνηση, λίγο Αυτοδιοίκηση, λίγο η χωρίστρα από εδώ, λίγο η χωρίστρα από εκεί. Ναι, αλλά αυτό καθυστερεί την εξέλιξη της δημιουργίας.

Νομίζουμε λοιπόν ότι εδώ πρέπει να καθαρίσουμε αυτοδιοικητικά, μέσα από προτάσεις, το τι πρέπει να αναλάβει η Αυτοδιοίκηση και με ποιους όρους και με ποιους τρόπους.

Τι ισχύει στις άλλες χώρες της Ευρώπης; Υπάρχουν τρόποι να βελτιώσουμε τη σημερινή κατάσταση την οποία ζούμε; Υπάρχει δηλαδή μια στρατηγική απέναντι στους ανθρώπους, τους κινητικούς αναπήρους, μέσα από μια στρατηγική της δυνατότητας να

φτιάξουμε πόλεις οι οποίες να είναι φιλόξενες απέναντι σε αυτούς τους ανθρώπους και με ποιους τρόπους;

Αυτά θεωρώ ότι σίγουρα έχουν μεγάλη αξία η ΚΕΔΕ, η Αυτοδιοίκηση, να βγει καθαρά και να πει στην Πολιτεία τι πρέπει να γίνει.

Καταρχήν η Α' Βαθμού Περίθαλψη στις άλλες χώρες, πού αρμόζει και πού ανήκει; Καθαρή κουβέντα. Η πρόληψη και ο Α' Βαθμός Περίθαλψης, και είμαι σίγουρος επειδή τα έχουμε συζητήσει, ανήκει σαφέστατα στην Α' Βαθμού Αυτοδιοίκηση. Ναι, αλλά πώς; Με τον τρόπο, με την μπουκαπόρτα που πήγαν να μας βάλουν τον Α' Βαθμό Περίθαλψης μέσα από το ότι δύνανται οι Δήμοι να συμμετέχουν στον προϋπολογισμό των Κέντρων Υγείας και του αστικού τύπου Κέντρων Υγείας, και τα νοσοκομεία είχαν βάλει, και με την αντίδραση είπαν πάρτε τα Περιφέρειες; Αυτή η μπαγαποντιά, την οποία έτσι γουστάρει, νομοθετική εξουσία είμαι, είμαι και εκτελεστική εξουσία, κρατώ και τα ηνία της Αυτοδιοίκησης, πότε θα τελειώσει; Πότε θα σταματήσει αυτή η ιδεοληψία του ότι η κεντρική κυβέρνηση είναι ο γενικός κουμανταδόρος, σε ένα κράτος το οποίο έχει πτωχεύσει σήμερα; Σε ένα κράτος που οι ξένοι απορούν γιατί λειτουργεί με αυτόν τρόπο.

Είναι λοιπόν σαφές ότι πρέπει να μιλήσουμε με καθαρούς όρους. Ο Α' Βαθμός Αυτοδιοίκησης, έχει την Α' Βαθμού Περίθαλψη, αλλά και περίθαλψη, μέσα από την οποία περίθαλψη όμως έχει και τον τρόπο διαχείρισης των πόρων. Διότι αυτό το πράγμα το οποίο κάποια Κέντρα Υγείας να στέλνουμε ακόμα και γάζες, και δεν είναι λαϊκισμός αυτό, μπορώ να σας φέρω μόνο από το Ιατρείο Κοινωνικής Αποστολής επίσημα έγγραφα, τα οποία ζητούν τα Κέντρα Υγείας συγκεκριμένα στοιχεία αναλώσιμα, αλλά και φάρμακα, γιατί αυτή τη στιγμή δεν έχουν. Γιατί δεν έχουν; Μα γιατί η προμήθεια εξαρτάται από το νοσοκομείο. Και από ποιον εξαρτάται από το νοσοκομείο το διπλανό του; Από τα ΠΕΔΥ. Και από πού εξαρτάται για τα ΠΕΔΥ; Από τον κρατικό προϋπολογισμό

του Υπουργείου Υγείας. Δηλαδή φέξε μου και γλίστρησα. Τουτέστιν, ο Διοικητής του ΠΕΔΥ που θα δώσει στον Διοικητή του νοσοκομείου, που θα πει τι με νοιάζει εμένα το τάδε αστικό Κέντρο, να φτάσει τελικά να προϋπολογίσει, από λειψά κιόλας χρήματα, τα οποία δεν του έχουν δώσει.

Είναι σαφές λοιπόν ότι η Αυτοδιοίκηση έχει άποψη. Η Κεντρική Ένωση Δήμων Ελλάδος ξέρει τι πρέπει να γίνει στη χώρα για να μπορέσουμε να λειτουργήσουμε με τους καλύτερους όρους και την καλύτερη δυνατότητα. Όμως δεν έχει τη νομοθετική δυνατότητα να νομοθετήσει. Αυτοί που την έχουν, δεν ακούν ή δεν θέλουν να ακούσουν, διότι έτσι κτίστηκε ένα κομματικό κράτος το οποίο ήθελε να τιθασεύει και τον τελευταίο Πρόεδρο της Κοινότητας παλιά, και τώρα και τον τελευταίο Δήμαρχο, για να κάνει αλισβερίσι με τον Βουλευτή, κατά την άποψή τους.

Είναι σαφές ότι αυτά πρέπει να ειπωθούν με σαφήνεια στην ελληνική κοινωνία. Και αυτή ακριβώς η δύναμη της γνώσης είναι η δύναμη της Αυτοδιοίκησης και τελικά είναι η δύναμη για την αλλαγή αυτού που ζούμε σήμερα, ώστε να έχουμε καλύτερες μέρες. Και αυτό ακριβώς συμβαίνει, λες και κάθε χρόνο να συζητάμε για το πιο σημαντικό πρόγραμμα, Βοήθεια στο Σπίτι, εάν θα πρέπει να βρουν χρήματα ή να μη βρουν χρήματα. Έλεος επιτέλους. Ποιος θα πάει στη μοναχική γυναίκα; Ποιος θα πάει σε εκείνους που έχουν ανάγκη; Το κράτος, το οποίο δεν έχει αντιληφθεί τη σημαντικότητα του προγράμματος;

Είναι σαφές λοιπόν... Ή και το Πρόγραμμα της Φτώχειας, στο οποίο δώσαμε αγώνα για να πάρουμε μια παράταση δύο μήνες, και να λέει η Υπουργός, την οποία είχαμε καλέσει φυσικά, δεν ξέρω αν... δεν μπόρεσε να έρθει, εδώ το θέμα είναι ότι όταν ένα τόσο σπουδαίο πρόγραμμα, όπως της Φτώχειας, που κτίστηκε μέσα στην Αυτοδιοίκηση, για την Αυτοδιοίκηση, χρηματοδοτήθηκε από προγράμματα και χρήματα του ΕΣΠΑ, και στα οποία όμως δεν φρόντισαν έγκαιρα αυτή η χρηματοροή να συνεχιστεί, και τι λέει

τώρα επειδή δεν φρόντισε η κεντρική κυβέρνηση; Τα ΠΕΠ των Περιφερειών. Ναι, αλλά τα ΠΕΠ των Περιφερειών έχουν Προϊστάμενες Αρχές. Εμείς είμαστε εκείνοι που θα εκλιπαρήσουμε κάποιους ενδεχομένως καλούς Περιφερειάρχες ή κάποιους οι οποίοι το βλέπουν αλλιώς; Αυτή είναι η κοινωνική διαδικασία του να έχουμε μια αντικειμενικότητα απέναντι σε μια χώρα που επεκτείνεται από τη νησιωτική μέχρι την ορεινή Ελλάδα ή τον αστικό πληθυσμό; Αυτά θα συζητάμε συνέχεια σε αυτή τη χώρα;

Και πώς μπορεί να γίνει αυτό; Πάλι η νομοθετική εξουσία, η πανίσχυρη νομοθετική εξουσία, που νομίζει ότι η Αυτοδιοίκηση είναι το παιδάκι το οποίο θα χαϊδέψει ή θα χαστουκίσει, και αν όλοι εμείς, που αφήσαμε τις δουλειές μας, τις οικογένειές μας, την επιστήμη μας, την επαγγελματική μας ανέλιξη, νομίζουν ότι ήρθαμε εδώ για να παίξουμε, αλλά και συγχρόνως και με τις δικές τους κακές πολιτικές, στείλαμε όλα τα παιδιά μας έξω, πεντακόσιες χιλιάδες τα τελευταία χρόνια, θα κάτσουμε αδρανείς να περιμένουμε ποιος σοφός Υπουργός θα πει τη σοφία του, που μπορεί να μην έχει πονηράδα, που έχει πονηράδα, αλλά δεν έχει και τη γνώση και την εμπειρία να μας φτιάξει τη χώρα.

Θεωρώ ότι πλέον σε αυτή τη χρονική στιγμή είναι ιστορική χρονική ευκαιρία των αλλαγών στην ουσία των πραγμάτων. Και αυτό δεν λέω καμία... δεν βγάζουμε κανένα κόμμα, βγάλουμε όμως τη συνεργασία των εργαζομένων στην Αυτοδιοίκηση, των πολιτών και παρόχων, αλλά και ωφελουμένων μέσα στην Αυτοδιοίκηση, και η Αυτοδιοίκηση. Είμαστε υποχρεωμένοι μετά από αυτό το Συνέδριο, σαν μια γροθιά, η Αυτοδιοίκηση και οι εργαζόμενοι, και αμέσως μετά όπου και αν πάμε σε όλη τη χώρα, οι πολίτες με τους πολίτες και η Αυτοδιοίκηση για τους πολίτες. Να γίνουμε ένα. Είναι ιστορικό επιβεβλημένο εγχείρημα. Και όταν με ρωτούν και εμένα και πιθανολογώ και άλλους εδώ στην αίθουσα: και τι θα κάνετε δηλαδή; Αυτό που θα κάνουμε είναι να κεντήσουμε την ελληνική κοινωνία με

την αλήθεια που υπάρχει σε όλη την Ευρώπη, και εδώ συνεχώς τυφλοί δεν θέλουν να την εφαρμόσουν.

Ήρθε η ώρα λοιπόν μέσα και από αυτή τη Θεματική, και δεν θα μακρηγορήσω, κύριε Προεδρεύοντα, με την έννοια ότι είμαι σίγουρος ότι θα έχετε διατυπώσει και δεν ξέρω αν ο Νίκος μίλησε για τα εργασιακά...

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Μίλησε.

Γ. ΠΑΤΟΥΛΗΣ: Θα έλεγα λοιπόν, εδώ θα ακούσουμε εσάς, αλλά θα πρέπει να βάλουμε...

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Γ. ΠΑΤΟΥΛΗΣ: Εδώ είμαστε. Εμείς θα κάτσουμε, είμαστε από το πρωί, και το ίδιο και χθες.

Κλείνοντας λοιπόν, αγαπητοί συνάδελφοι, θα πρέπει να καταλάβουμε ότι όλοι μαζί θα δώσουμε το στίγμα μέσα από αυτή τη συνεδρία, μέσα από το τελικό ψήφισμα που θα βγάλουμε ως Τακτικό Συνέδριο της ΚΕΔΕ, και τουλάχιστον πιστεύω από Δευτέρα θα αρχίσει η δουλειά μέσα στις τοπικές κοινωνίες.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε και εμείς, κύριε Πρόεδρε.

Να μην χάσουμε ούτε ένα λεπτό, να περάσουμε κατευθείαν στις τοποθετήσεις. Είναι περίπου 14-15 αυτοί που έχετε εκδηλώσει ήδη γραπτά την επιθυμία σας. Με τη σειρά την οποία φέρατε τα αιτήματα. Να μη βάλουμε αυστηρά χρόνο. Να πούμε ένα πεντάλεπτο με μια σχετική ελαστικότητα.

Ο κύριος Ανεστόπουλος ο Γιάννης, Γενικός Γραμματέας του Πανελληνίου Συλλόγου Εργαζομένων στα Κέντρα Δημιουργικής Απασχόλησης Παιδιών, στα ΚΔΑΠ και στα ΚΔΑΠ ΜΕΑ.

Ευχαριστούμε τον κύριο Ανεστόπουλο εκ των προτέρων και για την καλή συνεργασία που έχουμε επί χρόνια με τον Πανελλήνιο Σύλλογο τον Εργαζομένων.

Ορίστε.

I. ΑΝΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ. Κύριοι Δήμαρχοι, κύριοι Αντιδήμαρχοι, ο Πανελλήνιος Σύλλογος Εργαζομένων στα ΚΔΑΠ και ΚΔΑΠ ΜΕΑ των ΟΤΑ, δίνει για ακόμα μια χρονιά το παρόν στις εργασίες του Συνεδρίου σας.

Οι Δήμοι, χωρίς καμία αμφιβολία πλέον, βρίσκονται στην πρώτη γραμμή άσκησης κοινωνικής πολιτικής. Τα τελευταία είκοσι χρόνια έχουν δημιουργήσει δομές, τις έχουν στελεχώσει μέσω ΑΣΕΠ με εξειδικευμένο και έμπειρο πλέον προσωπικό και προσφέρουν υπερπολύτιμες υπηρεσίες σε ευπαθείς κοινωνικές ομάδες, στις τοπικές κοινωνίες, στους δημότες τους.

Αυτές οι υπηρεσίες των Δήμων δεν καλύπτουν απλά τις αυξημένες κοινωνικές ανάγκες και οικονομικές αδυναμίες των δημοτών, αλλά έχουν καταστεί αναπόσπαστο και αναντικατάστατο κομμάτι της καθημερινότητας των ανθρώπων που εξυπηρετούν.

Ως εργαζόμενοι στα ΚΔΑΠ και ΚΔΑΠ ΜΕΑ, γνωρίζουμε από πρώτο χέρι τι σημαίνει για ένα παιδί που μένει στα Κεντρικά Τζουμέρκα, να του δίνεται η ευκαιρία να μάθει ένα μουσικό όργανο και μάλιστα εντελώς δωρεάν.

Γνωρίζουμε πολύ καλά τι σημαίνει για έναν γονιό μιας γειτονιάς του Δήμου Ρέντη ή του Δήμου Κατερίνης, να μπορεί να δώσει εντελώς... να εξασφαλίσει εντελώς δωρεάν δημιουργική απασχόληση του παιδιού του μέσω του θεατρικού παιχνιδιού ή της μουσικοκινητικής, σε ένα ασφαλές και προστατευόμενο εκπαιδευτικό περιβάλλον.

Γνωρίζουμε πολύ καλά τι σημαίνει για μια οικογένεια ενός ατόμου με αναπηρία, να υπάρχει στο Δήμο του ένα ΚΔΑΜ ΜΕΑ. Σκεφτείτε μόνο πως σε πολλούς Δήμους δεν υπάρχει καν ειδικό σχολείο για παιδιά ή και τα άτομα με αναπηρία και τα ΚΔΑΠ ΜΕΑ αποτελούν τη μοναδική τους ευκαιρία να έρθουν σε επαφή με ένα άλλο κόσμο έξω και πέρα από τους τέσσερις τοίχους ενός σπιτιού ή ενός ιδρύματος.

Είναι πλέον ευρέως διαπιστωμένο πως αυτές οι δομές καλώς δημιουργήθηκαν, καλώς λειτούργησαν τόσα χρόνια και πρέπει με κάθε τρόπο να αγωνιστούμε από κοινού ΚΕΔΕ, εργαζόμενοι και ωφελούμενοι, ώστε να γίνουν αναπόσπαστο κομμάτι της λειτουργίας των Δήμων.

Σε αυτό το σημείο θα θέλαμε να επαναλάβουμε τις προτάσεις μας για τα ΚΔΑΠ και τα ΚΔΑΠ ΜΕΑ. Προτάσεις με τις οποίες συμφώνησε και στήριξε στο Συνέδριο της Χαλκιδικής με δηλώσεις του ο Πρόεδρος της ΚΕΔΕ, κύριος Πατούλης, και τον ευχαριστούμε για αυτό.

Πρέπει άμεσα να συσταθούν στους Δήμους Διευθύνσεις Κοινωνικών Υπηρεσιών, στις οποίες θα ενταχθούν και θα μεταφερθούν όλες οι υπάρχουσες δομές κοινωνικού χαρακτήρα, όπως Παιδικοί Σταθμοί, ΚΔΑΠ, ΚΗΦΗ, Βοήθεια στο Σπίτι, και άλλα. Πάντα όμως σε συνδυασμό με τη μεταφορά του υφιστάμενου προσωπικού των δομών αυτών.

Πρέπει η χρηματοδότηση των ΚΔΑΠ και των ΚΔΑΠ ΜΕΑ, να μην περνά κάθε χρόνο από σαράντα κύματα, αλλά να είναι σταθερή, επαρκής, εξασφαλισμένη και να αντιστοιχεί στις πραγματικές οικονομικές ανάγκες κάθε δομής.

Πρέπει άμεσα να ρυθμιστούν οι εργασιακές σχέσεις των στελεχών των ΚΔΑΠ και ΚΔΑΠ ΜΕΑ, καθώς δεν μπορεί να συνεχίζουν να εργάζονται για δέκα και δεκαπέντε συνεχή έτη με ανανεώσεις συμβάσεων ορισμένου χρόνου, ενώ αυταπόδεικτα καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες.

Το προσωπικό των δομών πρέπει να έχει σταθερές σχέσεις εργασίας, με πλήρη εργασιακά δικαιώματα, ώστε να μπορούμε με αξιοπρέπεια, χωρίς ανασφάλεια, φόβο και διαρκές άγχος, να προσφέρουμε το 100% των υπηρεσιών μας στη δομή και στους ωφελουμένους αυτής.

Οι τρεις παραπάνω προτάσεις πρέπει να αποτελούν κοινή και ηχηρή διεκδίκηση τόσο των εργαζομένων, όσο και της

Αυτοδιοίκησης, για να μπορέσουμε κάποια στιγμή να πούμε πως η κοινωνική πολιτική που ασκείται από τους ΟΤΑ είναι μόνιμη, σοβαρή, αξιόπιστη και μπορούν οι πολίτες να ακουμπήσουν σε αυτήν με εμπιστοσύνη και ασφάλεια.

Παράλληλα με τα παραπάνω, τα οποία αποτελούν μια απλή και αυτονόητη αναγκαιότητα, θα πρέπει να εξασφαλίσουμε και μερικά επιμέρους, αλλά εξίσου σημαντικά ζητήματα.

Πρέπει ΚΕΔΕ και εργαζόμενοι από κοινού, όπως συνέβη το καλοκαίρι που μας πέρασε, να επιμένουν και να πετύχουν να διορθώσουν αστοχίες και λάθη που περιείχε ο σχεδιασμός του φετινού προγράμματος της Εναρμόνισης Οικογενειακής και Επαγγελματικής Ζωής.

Δεν είναι δυνατόν στην ανακοίνωση του νέου συστήματος να πανηγυρίζουν μόνο οι εκπρόσωποι των ιδιωτικών Παιδικών Σταθμών, ενώ η άποψη της ΚΕΔΕ και των εργαζομένων των ΟΤΑ να μην λαμβάνεται καν υπόψη και να υποβαθμίζεται ως κινδυνολογία.

Πρέπει να γίνει σαφές στην πολιτική ηγεσία των αρμοδίων Υπουργείων, πως με τη μείωση των ποσών του voucher πολλές δομές ήδη αντιμετωπίζουν προβλήματα βιωσιμότητας, με τους Δήμους να αδυνατούν να καλύψουν το έλλειμμα χρηματοδότησης και να αναγκάζονται να κλείσουν τις δομές, στερώντας από τους ωφελουμένους τις πολύτιμες αυτές υπηρεσίες, αλλά και από τους εργαζομένους έναν αξιοπρεπή τρόπο διαβίωσης, καθιστώντας τους ανέργους.

Πρέπει να γίνει σαφές στην πολιτική ηγεσία των αρμοδίων Υπουργείων, πως ο σωστός τρόπος για να περιοριστεί το κόστος δράσης, δεν είναι να μειώνονται κάθε χρόνο τα ποσά των voucher, ωθώντας όλο και περισσότερους Δήμους σε κλείσιμο των δομών τους, αλλά η χρηματοδότηση των δομών κάθε Δήμου να γίνεται βάσει προϋπολογισμού κόστους λειτουργίας.

Πρέπει επίσης να προχωρήσουμε στην επικαιροποίηση του θεσμικού πλαισίου όπου ορίζονται οι προϋποθέσεις ίδρυσης και λειτουργίας των ΚΔΑΠ και ΚΔΑΠ ΜΕΑ, καθώς το ισχύον πλαίσιο υφίσταται από το 2001. Είναι αρκετά παλιό, ασαφές και χρήζει εκσυγχρονισμού, ώστε να ανταποκρίνεται στις σημερινές ανάγκες και συνθήκες.

Αγαπητοί Δήμαρχοι, κύριοι της Αυτοδιοίκησης, είμαστε απολύτως βέβαιοι πως δεν θα διαφωνήσετε σε τίποτα με τα πόσα αναφέραμε παραπάνω. Είμαστε βέβαιοι πως όλα τα παραπάνω μπορούν να πραγματοποιηθούν μόνο με κοινή διεκδίκηση, κοινό αγώνα και κοινό προσανατολισμό ΚΕΔΕ και εργαζομένων. Είμαστε βέβαιοι πως όλα τα παραπάνω δεν είναι τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο από αυτονόητες παρεμβάσεις, με ξεκάθαρο και ειλικρινή στόχο την προστασία και την ενίσχυση της λειτουργίας των δομών ΚΔΑΠ και ΚΔΑΠ ΜΕΑ στους ΟΤΑ.

Τέλος...

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Γιάννη, είσαι ήδη στα έξι...

Ι. ΑΝΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ: Τελείωσα.

Η εφαρμογή όλων των παραπάνω θα αποτελέσει από μόνη της ένα ηχηρό μήνυμα προς όλους τους πολίτες της χώρας μας, πως η άσκηση κοινωνικής πολιτικής είναι για όλους μας μια σοβαρή υπόθεση μέγιστης προτεραιότητας. Όπως ακριβώς αρμόζει σε ένα σύγχρονο πολιτισμένο και κοινωνικό κράτος όπως η Ελλάδα.

Ευχαριστούμε πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε και εμείς.

Η κυρία Καντζέλη Ελένη, Αντιδήμαρχος του Δήμου Αγίου Δημητρίου.

Ε. ΚΑΝΤΖΕΛΗ: Καλησπέρα, καλησπέρα σε όλους. Αγαπητέ Πρόεδρε, εισηγητές αυτής της σημαντικής ομάδας εργασίας, η οποία είμαστε εδώ μάλλον για να υπερθεματίσουμε. Όπως είπε και ο αγαπητός Σίμος, σχεδόν ομόφωνα σε όλα αυτά τα θέματα, σε όλους τους φορείς, Δήμος, Περιφέρεια, κεντρική διοίκηση, θεωρώ

ότι συμφωνούμε. Συμφωνούμε απέναντι στον άνθρωπο και σε αυτά που πρέπει να κάνουμε για τους γύρω μας.

Τοπική κοινωνία, και εδώ Πρόεδρε, στην τελευταία σου πρόταση είπες τη Δευτέρα να πιάσουμε δουλειά και να δουλέψουμε με την τοπική κοινωνία. Νομίζω ότι εμείς που είμαστε εδώ και ο καθένας από τη δική του μεριά, καθημερινά δουλεύουμε με τους ανθρώπους της τοπικής κοινωνίας, γιατί αυτό είναι το καλημέρα μας και το καληνύχτα μας.

Τέθηκαν οι Δήμοι και να πούμε τα τελευταία χρόνια, μετά το '10, να έχουν αρμοδιότητες, αρμοδιότητες καινούργιες, δύσκολες, χωρίς τεχνογνωσία, χωρίς πόρους. Δήμος, ο Δήμος Αγίου Δημητρίου, με τη γυναίκα Δήμαρχο και χαίρομαι που σε αυτή την αίθουσα η ποσόστωση γυναικών απέναντι στη διπλανή αίθουσα, είναι πολύ μεγαλύτερη και χαίρομαι για αυτό, που σημαίνει ότι οι γυναίκες είναι παρούσες σε όλα αυτά τα κοινωνικά. Κλείνει η παρένθεση.

Να πω λοιπόν ότι πάρα πολλοί Δήμοι αναλάβαμε αρμοδιότητες, όπως παραδείγματος χάριν τα προνοιακά, χωρίς τεχνογνωσία. Ξαφνικά σε μια νύχτα να πρέπει να ανταποκριθούμε με πράγματα τα οποία αιρετοί, υπάλληλοι, δεν γνωρίζαμε, με ένα σεμινάριο και με την αύριο πρέπει να ξεκινήσετε.

Εμείς θέλαμε ως Δήμος, θέλαμε πάρα πολύ και μοχθήσαμε έτσι ώστε να τα πάρουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται, και αυτό ήταν γιατί θέλαμε ο δημότης μας να μη φεύγει από το Δήμο, και θεωρώ και όλοι εδώ μέσα, και να πηγαίνει στους μητροπολιτικούς, να παίρνει ένα επίδομα προνοιακό μετά από έξι ή δώδεκα μήνες, και φτάσαμε και θεωρώ ότι... και ελπίζω όλοι να τα έχουν καταφέρει, μέσα σε δύο μήνες να δίνουμε προνοιακό επίδομα.

Αντιλαμβάνεστε ότι αν όλες αυτές οι δομές μέσα στην τοπική κοινωνία γινόντουσαν από εμάς, και θα πω πού είναι το πρόβλημα, γινόντουσαν όλες αυτές οι δομές από εμάς, όταν θα τις οργανώσουμε εμείς, όταν θα τις σχεδιάσουμε, θα τις οργανώσουμε

και θα τις εκτελέσουμε, είναι σίγουρο ότι το όφελος θα είναι του δημότη μας.

Μιλήσαμε για εθελοντές. Ο Σίμος χρόνια δουλεύει με εθελοντές. Αντίστοιχα και ο Δήμος Αγίου Δημητρίου. Τι να σας πω; Ότι έχουμε επτά ομάδες ψυχολογικής στήριξης με εθελοντές ψυχολόγους; Συνταγογράφηση σε όλα τα ΚΑΠΗ μας από γιατρό της Υπηρεσίας, το οποίο ναι, γιατί να μην είναι αρμοδιότητα του Δήμου και να κάνουμε μόνο για τα ΚΑΠΗ;

Φτάνουμε λοιπόν τα τελευταία χρόνια, κοινωνικές δομές. Πολλές συζητήσεις, πολύ αγώνας, πορείες, υπουργεία, να καταφέρουμε τι; Από πέρσι το Μάρτιο. Εξάμηνη παράταση. Δεν θα προλάβουμε να στήσουμε τα νέα προγράμματα, δεν θα τα έχετε έτοιμα. Ξανά, τρίμηνη παράταση. Φτάσαμε τέλος του... Δεκέμβρη του 2015. Εξάμηνη ξανά παράταση. Ιούνιος του '16, τετράμηνη. Οκτώβριος του '16. Και φωνάζουμε, μη δώσετε παράταση μέχρι 31/12, γιατί πάλι δεν θα είστε έτοιμοι. Και δεν θα ήταν το κράτος, δεν θα ήταν αυτοί που ουσιαστικά μετά από όλες αυτές τις προσπάθειες και το μόνο που ζητάγαμε εμείς ήταν ελάτε να συζητήσουμε, ξέρουμε πώς λειτουργούν οι δομές. Ξέρουμε ότι οι δομές οι οποίες τρέχανε μέχρι τώρα, αξιολογήθηκαν από το ίδιο το κράτος, αξιολογήθηκαν με ποσοστά εξαιρετικά. Και ξαφνικά λοιπόν πάλι, 31/12. Και έχουμε 2 Δεκέμβρη. Και πριν δύο μέρες βγήκε το σχέδιο ΣΟΧ 5 για την ανακοίνωση για την πρόσληψη στα καινούργια προγράμματα για όσους έχουν καταθέσει, για όσους έχουν βγει αποφάσεις ένταξης. Και εμείς να σας πω την αλήθεια, είμαστε από τους Δήμους που πράγματι καταθέσαμε από τον Ιούλιο, εγκριθήκαμε Κέντρα Κοινότητας, που οι περισσότεροι Δήμοι θα μπορέσουν να πάρουν, δομές φτώχειας, παντοπωλείο, συσσίτιο, φαρμακείο. Δόξα τω Θεώ και εγκριθήκαμε και θεωρώ ότι ουσιαστικά γευτήκαμε το αποτέλεσμα της δουλειάς μας όλα αυτά τα χρόνια. Και ερχόμαστε 2 Δεκέμβρη και λέμε τι; 1^η Γενάρη πάλι τι;

Όλα αυτά λοιπόν, πρέπει να είναι η φωνή μας, Σίμο, πρέπει να φωνάξουμε, να πούμε, να μάθουν τα προβλήματά μας. Νομίζω ότι όλο αυτό γίνεται διότι δεν γνωρίζουν, δεν ξέρουν πώς λειτουργούν οι Δήμοι.

Είναι θέμα το ότι εμείς δεν το φωνάζουμε δυνατά; Είναι θέμα ότι αποφασίζουμε και έτσι θα γίνει, χωρίς να έχουν **εκείνοι** τη γνώση; Αν μη τι άλλο, εμείς πρέπει οργανωμένα να κάνουμε αυτό που λέει η κοινωνία. Να τους μεταφέρουμε τα δεδομένα. Τα δεδομένα λοιπόν είναι ότι θα πρέπει να τρέξουν, να τρέξουν για πάρα πολλά θέματα, να τρέξουν για τις κοινωνικές δομές, να τρέξουν για το ΚΕΑ. Ανακοινώθηκε ότι 1/1 θα έχουμε εμείς οι Δήμοι ΚΕΑ. Πώς; Με μια ημερίδα; Με μια ημερίδα πολύ καλή, δεν το συζητώ, πολύ καλή, ενημερώθηκαν οι υπάλληλοι, αλλά πότε; Έχουμε γιορτές. Δηλαδή πότε όλα αυτά θα συντονιστούν;

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ελένη, είσαι στο έβδομο λεπτό...

Ε. ΚΑΝΤΖΕΛΗ: Κλείνω. Θα κλείσω με ένα τραγούδι, γιατί σήμερα δίπλα δύο αναφέρθηκαν στο Σαββόπουλο. Φοβάμαι όλα αυτά που θα γίνουν για μένα χωρίς εμένα.

Νομίζω εμείς οι Δήμοι πρέπει να φωνάξουμε γιατί εμείς είμαστε αυτοί που έχουμε την επικοινωνία με τον δημότη.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε την Ελένη.

Γ. ΠΑΤΟΥΛΗΣ: Στις τοπικές κοινωνίες για δουλειά τη Δευτέρα, όχι για αυτό που κάνουμε και κάνετε, αλλά για να συζητήσουμε με τους πολίτες τι πρέπει να κάνουμε όλοι μαζί. Αυτό είπα.

Ε. ΚΑΝΤΖΕΛΗ: (εκτός μικροφώνου)

Γ. ΠΑΤΟΥΛΗΣ: Όχι εμείς, οι πολίτες πρέπει να το μάθουν.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Η Ζωή Ιωακειμίδου, Πρόεδρος του Σωματείου Βοήθεια στο Σπίτι, Κεντρικής Μακεδονίας, εκπροσωπώντας και το Συντονιστικό των εργαζομένων στο Βοήθεια στο Σπίτι. Ευχαριστούμε, όπως και τους προηγούμενους εργαζόμενους από τα ΚΔΑΠ, ευχαριστούμε για τη συνεργασία και την καλή προσπάθεια

από κοινού όλα αυτά τα χρόνια για να προσφέρουμε υπηρεσίες στους συμπολίτες μας σε κάθε γειτονιά.

Z. ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Δανιηλίδη.

Αξιότιμοι κύριοι εκπρόσωποι της κυβέρνησης, όχι. Αξιότιμοι εκπρόσωποι κομμάτων, δεν ξέρω. Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της ΚΕΔΕ, κύριε Δανιηλίδη, κυρίες και κύριοι Δήμαρχοι, κυρίες και κύριοι αιρετοί της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, συνάδελφοι, κυρίες και κύριοι.

Η εικόνα που παρουσιάζει η ελληνική τοπική κοινωνία σήμερα είναι γνωστή σε όλους μας, αφενός επειδή είμαστε μέρος αυτής της κοινωνίας, και αφετέρου επειδή όλοι εμείς εδώ, ο καθένας μας με τον δικό του ρόλο, αποτελούμε τον μοχλό αυτού του κοινωνικού μηχανισμού.

Σαν φορέας κοινωνικής πολιτικής, το Βοήθεια στο Σπίτι μπαίνει καθημερινά στα σπίτια χιλιάδων ανθρώπων σε όλη τη χώρα από άκρη σε άκρη της Ελλάδας, αντιμετωπίζοντας κάθε φορά διαφορετικά προβλήματα ανάλογα με τις συνθήκες. Έτσι, από τα μεγάλα αστικά κέντρα έως τα ακριτικά και γεωγραφικά ξεχασμένα χωριά, με πολύ ελάχιστο πληθυσμό, με παράλληλες ή ανύπαρκτες άλλες παροχές υπηρεσιών, οι ανάγκες είναι εξίσου μεγάλες και επιτακτικές.

Το Βοήθεια στο Σπίτι ως κομμάτι της γενικότερης σωρείας προβλημάτων που αντιμετωπίζει η χώρα και κάτω από αντίξοες συνθήκες, δηλαδή παρωχημένα και επικίνδυνα αυτοκίνητα, ελλείψεις προσωπικού, υπέρβαση στην τήρηση καθηκοντολογίου και αρμοδιοτήτων βάσει των απαιτήσεων που προστάζουν τα χωρικά και χρονικά δεδομένα, αλλότρια καθήκοντα, έλλειψη αναλώσιμων υλικών όπως φαρμακευτικών και γραφικής ύλης, καθυστερήσεις στην πληρωμή των εργαζομένων και πολλά-πολλά άλλα, στάθηκε συλοβάτης παρά την εργασιακή ανασφάλεια που μας ακολουθεί εδώ και δεκαπέντε χρόνια.

Το Βοήθεια στο Σπίτι και οι εργαζόμενοί του, δεν είναι ένα απλό δίκτυο τυπικής παροχής υπηρεσιών. Τυπικά προσφέρει την πρωτοβάθμια φροντίδα για την οποία και δημιουργήθηκε. Στη συνέχεια όμως, επιτάχθηκε στις ανάγκες της χώρας υπηρετώντας τους Δήμους και τους δημότες του, και κρατώντας στο δίκτυο του το κοινωνικό πρόσωπο του κράτους που όλο και βαραίνει.

Έτσι, ενώ οι παροχές ξεκίνησαν με τη συναισθηματική ατομική και οικογενειακή στήριξη, τις νοσηλευτικές πράξεις και συνοδείες σε κέντρα υγείας και νοσοκομεία, και τη διασφάλιση πρακτικά της καθημερινής αξιοπρεπούς διαβίωσης των ωφελουμένων στο σπίτι τους, επεκτάθηκε στην ενημέρωση για ένταξη σε βοήθεια από διανομή τροφίμων από Δήμους, διανομή τροφίμων στις κατά τόπους Ιερές Μητροπόλεις, ΤΕΒΑ, πληροφόρηση για ένταξη στα κοινωνικά τιμολόγια, ασχολήθηκε με το ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα, το επίδομα κοινωνικής αλληλεγγύης, τα κοινωνικά παντοπωλεία. Βοήθησε στη γραφειοκρατική διαδικασία για την απόκτηση πιστοποιητικών αναπηρίας από ΚΕΠΑ. Ασχολήθηκε με τους ανασφάλιστους και γενικότερα με ομάδες ανθρώπων που χρήζουν βοήθειας και δεν ήξεραν πού να απευθυνθούν.

Πληροφορούσε και παρέπεμπε σε τοπικές ή περιφερειακές υπηρεσίες όπου ήταν απαραίτητο, αλλά κυρίως καταπολέμησε την απομόνωση, τον κοινωνικό αποκλεισμό, και όπου ήταν εφικτό πέτυχε την κοινωνικοποίηση ανθρώπων μόνων και εγκαταλελειμμένων.

Όλα αυτά οι εργαζόμενοι του Βοήθεια στο Σπίτι τα έκαναν μέσα στα χρόνια, όχι γιατί είχαν επίσημα οδηγίες, κατευθύνσεις και εγκυκλίους από τα Υπουργεία ή από τους Δήμους στους οποίους ανήκαν. Δεν υπάρχουν τέτοια περιθώρια σε μια χώρα που αιμορραγεί. Αγνοώντας τον κίνδυνο σε κενά νομικής κάλυψης, οι εργαζόμενοι προσέφεραν τις υπηρεσίες τους υπερβαίνοντας τον πρωτοβάθμιο ρόλο τους, από συναισθηματικό καθήκον απέναντι

στους ωφελουμένους τους, από φιλότιμο προς τους φορείς υλοποίησης όπου ανήκαν, και από την επιθυμία να φτάσει στο σπίτι κάθε απλού πολίτη η βοήθεια από το απόμακρο κεντρικό κράτος.

Θεωρούμε χρέος μας να συντηρούμε την πίστη και την ελπίδα του συνανθρώπου για τη σωστή λειτουργία του κρατικού συστήματος, του οποίου αποτελούμε γρανάζι.

Οι καινούργιες αυτές τακτικές οδηγούν βέβαια στην ανάγκη αναδιαμόρφωσης, εξέλιξης και πιστοποίησης εκ νέου του Βοήθεια στο Σπίτι ως θεσμού. Απαιτείται μια σταθερή εργασιακή σχέση όλου του ήδη υπάρχοντος προσωπικού του Βοήθεια στο Σπίτι, ώστε να γίνουν πιο στέρεες οι δομές πρόνοιας και να αναβαθμιστούν ακόμη περισσότερο οι παροχές ενός έργου λειτούργημα, που έγινε αποδεκτό από όλη την ελληνική κοινωνία, αλλά και όλη την πολιτική ηγεσία διαχρονικά. Μια αποδοχή όμως, που δεν βρήκε ποτέ την ανταπόκριση και εφαρμογή που της άρμοζε. Ενώ όλες οι κυβερνήσεις παραδέχονται τη σημαντικότητα της ύπαρξης και της λειτουργίας του Βοήθεια στο Σπίτι, δεν υπάρχει πρωτοβουλία για την επίλυση στο εργασιακό θέμα του προσωπικού του.

Χθες στην ομιλία του ο Υπουργός Εσωτερικών, κύριος Σκουρλέτης, δήλωσε επιτυχία της κυβέρνησης της επέκταση των 5μηνων συμβασιούχων σε οκτάμηνα. Η αντιπολίτευση μιλάει για μαζικές απολύσεις στο δημόσιο τομέα, που όμως για κάποιους λόγους μετά το παίρνει πίσω. Τα υπόλοιπα κόμματα θεωρούν επιτυχία τη συνέχιση του Βοήθεια στο Σπίτι με τις γνωστές ετήσιες παρατάσεις, και η ΚΕΔΕ δια στόματος του Προέδρου της, κυρίου Πατούλη, όπως την ακούσαμε χθες, ζητά προσωπικό για στελέχωση στους Δήμους.

Το μπαλάκι της ευθύνης συνεχίζει να πηγαινοέρχεται και εμείς μέσα σε αυτό το παιχνίδι εξακολουθούμε να παραμένουμε έρμαιοι και όμηροι μιας αναλγησίας και αναποφασιστικότητας εδώ και δεκαπέντε χρόνια.

Το επικαλούμενο επιχείρημα της κρίσης μπορεί να χρησιμοποιηθεί αντίστροφα και από εμάς. Είμαστε απαραίτητοι και χρήσιμοι όσο ποτέ. Σε μια κομβική στιγμή όπου εξοικονομούμε πόρους από το ευρύτερο σύστημα υγείας και ασφαλιστικών ταμείων, ενώ έχει ψηφιστεί νόμος που εξασφαλίζει τα χρήματα του Βοήθεια στο Σπίτι και έχει εξαιρεθεί από τον κόφτη, η εμπειρία μας είναι η προίκα για την οποία μπορεί να περηφανεύεται η Τοπική Αυτοδιοίκηση και να επικαλείται το κράτος. Είναι η προίκα που δεν είναι ανακυκλώσιμη, δεν είναι διαπραγματεύσιμη, και αποτελεί αναντικατάστατο εφόδιο των εργαζομένων, αλλά και του ίδιου του φορέα υλοποίησης, σύμφωνα με μαρτυρίες ωφελουμένων.

Ευελπιστούμε και ευχόμαστε ότι λόγω ανασχηματισμού της κυβέρνησης υπήρξε αναβολή της κοινής συνάντησης των εργαζομένων με συναρμόδια Υπουργεία ως ήταν προγραμματισμένη. Αναμένουμε χωρίς άλλη καθυστέρηση για την πραγματοποίησή της.

Θα κλείσω, θέλοντας να πω την ιστορία του Οδυσσέα όπως διαδραματίζεται στο έπος του Ομήρου, παραλληλίζοντας εμάς τους εργαζομένους του Βοήθεια στο Σπίτι με τον Οδυσσέα, όπου ως ήρωες μας πήρε τόσα χρόνια, ακόμα μας παίρνει, και δεν έχουμε φτάσει στην Ιθάκη μας, έχοντας περάσει από επώδυνες περιπέτειες Λωτοφάγων, Κυκλώπων και Σειρήνων, σε συνεργασία ενίοτε με ανθρώπους που είχαν επιφανείς ή όχι θέσεις, εφευρίσκαμε κάθε φορά και έναν Δούρειο Ίππο για να προσπεράσουμε εμπόδια που θα εξασφάλιζαν τελικά τη συνέχεια της πορείας μας, και αποδεικνύουν σε όλους τους μνηστήρες, αλλά και στην ίδια την Πηνελόπη ότι αυτή η θέση με τα προνόμια που την χαρακτηρίζουν, ανήκει δικαιωματικά σε εμάς.

Απευχόμαστε ωστόσο την ταύτιση του Βοήθεια στο Σπίτι με το τραγικό τέλος του Οδυσσέα και την επαλήθευση της προφητείας οποιουδήποτε Τειρεσία, να πεθάνει μαζί και οι εργαζόμενοί του που

το πλαισιώνουν, από χέρι μέλους της ευρύτερης εργασιακής μας οικογένειας.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε και εμείς, Ζωή.

Ο Αλεξίου Κωνσταντίνος, Αντιδήμαρχος Κοινωνικής Πολιτικής του Δήμου Κερατσινίου και Δραπετσώνας. Δύο ιστορικές περιοχές της Αττικής.

Κ. ΑΛΕΞΙΟΥ: Και κατομολογουμεμένως και οι πιο φτωχές. Είμαστε στους 17 Δήμους...

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Διεκδικούν πολλές περιοχές της χώρας αυτό τον τίτλο του πιο φτωχού.

Κ. ΑΛΕΞΙΟΥ: Δεν ξέρω γιατί, είμαστε πιο ελκυστικοί. Είμαστε μέσα στους 17 Δήμους με τη μεγαλύτερη μακροχρόνια ανεργία, στους 30 Δήμους που πήρε το ΚΕΑ. Με 40% περίπου ανεργία, η πρώην βιομηχανική ζώνη του Πειραιά γαρ, η οποία καταργήθηκε εντελώς, με κορωνίδα την ναυπηγοεπισκευή, που είχαμε τη μεγαλύτερη ανεργία.

Για να μη βάλετε τα κλάματα και μας λυπηθείτε, σας λέω ότι είμαστε από τους λίγους Δήμους που έχουμε λεφτά. Τουλάχιστον δεν είμαστε στο κόκκινο. Βέβαια και που τα έχουμε, δεν μας αφήνουν να τα κάνουμε ότι θέλουμε.

Και είμαστε και ο μόνος Δήμος, αν θυμάμαι καλά, που δεν έχουμε τροφεία στους Παιδικούς Σταθμούς.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Κ. ΑΛΕΞΙΟΥ: Και εσείς; Εντάξει, είμαστε δύο.

Το θέμα είναι, μας έρχονται συνέχεια αρμοδιότητες, χωρίς να μπορούμε να τις χειριστούμε. Άκουσα κάποιους Δήμους που θέλουν το ΚΕΑ. Θα σας έρθει και θα δείτε τι εστί. Εμείς αναγκαστήκαμε και φτιάξαμε ένα νέο τμήμα γιατί πήραμε τα προνοιακά από τον μητροπολιτικό Δήμο ως οφείλαμε. Σε αυτό το τμήμα προστέθηκε ξαφνικά το ΚΕΑ, το οποίο τουλάχιστον με στοιχεία Υπουργείου είμαστε ποσοστικά στη μεγαλύτερη πιστοποίηση αυτού του

πράγματος, το οποίο το λέω πράγμα γιατί; Παιδιά, ότι και να κάνουμε σε αυτόν τον τομέα, δίνουμε ασπιρίνη στον καρκίνο. Αυτό το πράγμα δεν διαχειρίζεται, αν δεν διαχειριστούν οι αιτίες που προκαλούν τη φτώχεια. Όλα τα άλλα είναι μια ασπιρίνη στον καρκίνο.

Στην ουσία να πληροφορήσω τους άλλους Δήμους που περιμένουν το ΚΕΑ με αγωνία, το ΚΕΑ φέρνει... μαζί με το ΚΕΑ μας ήρθαν οι βεβαιώσεις ανασφαλιστών, το ΚΕΑ φέρνει μια κατηγορία ατόμων που τους κόβει λόγω φιλοξενίας, άρα έρχονται για όλοι για πιστοποίηση αστεγίας μετά. Για να σας βάλω το κερασάκι στην τούρτα, για την Ευρωπαϊκή Ένωση δεν υπάρχει ο όρος άστεγος. Δεν θεωρούν κανέναν άστεγο. Τους θεωρούν από επιλογή. Άρα εκεί πέρα δεν έχουμε και καμία χρηματοδότηση για τους άστεγους. Και εκεί θα είναι το μεγάλο πρόβλημα μετά πώς εσύ σαν Κοινωνική Υπηρεσία πιστοποιείς τους άστεγους.

Αλλά να σας βάλω ένα σοβαρό πρόβλημα. Κάποια στιγμή πρέπει να γίνουν διακριτοί οι ρόλοι του τι κάνουμε στην κοινωνική πολιτική εμείς, τι το κράτος, τι πρέπει να κάνουμε εμείς και τι το κράτος. Εκεί που έχω σοβαρό πρόβλημα αυτή τη στιγμή, είναι ότι έχω ένα ντοσιέ με εισαγγελικές παραγγελίες, που πάνω από τις μισές είναι για αμέλεια ανηλίκου, που το θέμα δεν είναι ότι θα έχω ποινικές ευθύνες εγώ ή οι κοινωνικοί μου λειτουργοί, ο ενάμισι κοινωνικός λειτουργός που έχω, ενάμισι κυριολεκτικά. Δεν είναι οι ποινικές ευθύνες. Είναι ότι αν γίνει κάτι δεν θα μπορούμε να κοιμηθούμε το βράδυ. Και στέλνοντας μια επιστολή στην Εισαγγελία, μου απάντησε ότι τουλάχιστον αυτά τα δέκα τα θέλω αύριο. Δηλαδή σαν να με κορόιδευε κιόλας.

Καλά, έχουν λεχθεί τα περισσότερα που θέλω να πω. Ένα άλλο που θέλω να θέσω είναι η διαχείριση του ΤΕΒΑ. Τουλάχιστον εμείς κατορθώσαμε να το διαχειριστούμε μέσα από τα εννιά ΚΑΠΗ της πόλης, με μια αξιοπρέπεια, να μην έχουμε τα ΜΑΤ που υπήρχαν στη Θεσσαλονίκη, όπως έδειξε η τηλεόραση. Το θέμα είναι

ότι αυτοί οι άνθρωποι, εγώ τους έχω κόψει από τις δικές μου τις δομές, και έχουν τρεις μήνες να πάρουν τρόφιμα. Οπότε η καλή διαχείριση που έχω κάνει μου έχει γυρίσει μπούμερανγκ όσον αφορά τη διαχείριση αυτού του πράγματος. Είναι αυτό που λέω, να κάνουμε διακριτές τις αρμοδιότητες. Αν κάτι αναλαμβάνουμε, να το αναλαμβάνουμε, αλλά δίνοντας και τη χρηματοδότηση... Λέω χρηματοδότηση τώρα. Δομές φτώχειας. Ποιες δομές, παιδιά, όπως συνεχίζανε, ήταν πιστοποιημένες, που η ΜΚΟ της περιοχής μου που την έκανε, μόνο δομή φτώχειας δεν έκανε; Και γιατί σε μια διαχείριση κοινοτικών πόρων διαχείρισης της φτώχειας, μου βάζει μέσα ΜΚΟ, από τη στιγμή που ξέρουμε ότι για να το διαχειριστούμε αυτό το πρόγραμμα θα πρέπει εμείς οι Δήμοι να χώσουμε βαθιά το χέρι στην τσέπη; Ποια ΜΚΟ ιδιώτη, μην κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας, θα μπορέσει να διαχειριστεί αυτό το πρόβλημα και να βάλει και το χέρι στην τσέπη, που προσπαθεί να βγάλει και λεφτά; Άρα είναι καταδικασμένο. Άρα γιατί δεν δίνει την αρμοδιότητα μόνο στους Δήμους και τη δίνει και στη ΜΚΟ;

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Κ. ΑΛΕΞΙΟΥ: Ναι, και σου λέει εντάξει, άμα δεν θέλεις να βάλεις το χέρι στην τσέπη, άσε τους να πεθάνουν, τι σε νοιάζει εσένα; Είναι λύση αυτή; Εγώ το επέλεξα; Οι ανάγκες μας το επέλεξαν.

Και να πάω και σε ένα σοβαρό θέμα με τους Παιδικούς Σταθμούς. Να συμφωνήσουμε σε κάτι. Οι Παιδικοί Σταθμοί είναι μία... η ένταξη του παιδιού στον Παιδικό Σταθμό λογικά είναι μια παιδαγωγική δραστηριότητα ένταξης στην κοινωνία και προετοιμασία για το σχολείο. Δεν είναι παιδοφυλακτήριο του γονιού που δουλεύει, άσχετα αν έχουμε καταλήξει εκεί. Έχω 14 δομές Παιδικών Σταθμών που πρέπει να διαχειριστώ, έχω πενήντα αορίστου από το πρώην Νομικό Πρόσωπο, γιατί τώρα έχουν περάσει στο Δήμο, χρειάζομαι άλλους 70. Πολύ σωστά οι εργαζόμενοι διεκδικήσανε και πήρανε το εξάωρο, μαζί τους, γιατί

στο Δημόσιο είμαστε όλοι και βλέπουμε ότι τουλάχιστον έτσι όπως δουλεύουν οι υπόλοιποι δημόσιοι υπάλληλοι, οι παιδαγωγοί των Παιδικών Σταθμών δουλεύουν πολύ περισσότερο, και με θέση ευθύνης και γιατί δεν μπορούν να κάνουν τα στραβά μάτια. Υπάρχει τρεις το λάδι, τρεις το ξύδι, 25 παιδιά 2 εργαζόμενοι, στα παιδιά, δώδεκα παιδιά 3 εργαζόμενοι στα βρέφη. Άρα δεν μπορώ να πω έχω ένα γραφείο με δύο άτομα, τους φορτώνω δουλειά για 15. Είναι συγκεκριμένο το ποσοστό.

Και έρχεται τώρα το κράτος και μου λέει εντάξει, θα σου στείλω κοινωφελή, η οποία κοινωφελή δεν είναι μόνο δωρο, είναι και κάθε Παρασκευή δεν δουλεύει. Άρα τι κάνουμε;

Άρα η ουσία όλη είναι τουλάχιστον σε ευαίσθητους τομείς κοινωνικούς, και χρηματοδότηση, και στο φινάλε, εντάξει, εγώ έχω λεφτά, γιατί δεν με αφήνεις να πάρω υπαλλήλους;

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Κ. ΑΛΕΞΙΟΥ: Όχι, έχω τώρα. Δεν θα τα έχω για πολύ.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε, Κώστα.

Μόνο να σας πω ότι από την έρευνα που έχουμε κάνει και τις επισκέψεις που έχουμε κάνει σε μια σειρά χώρες της Ευρώπης, από την Ισπανία, την Πορτογαλία και την Γαλλία, μέχρι τη Σουηδία, οι εργαζόμενοι όλων των ειδικοτήτων στα Κέντρα τα Παιδικά, έτσι τα ονομάζουν, που είναι οι Βρεφικοί και οι Παιδικοί Σταθμοί, δουλεύουν κανονικά... Κώστα, για εσένα το λέω. Λέω σε όλες τις χώρες που έχουμε συνεργασία και έχουμε ελέγξει, οι εργαζόμενοι στα Κέντρα, τα Κοινωνικά Κέντρα για το Παιδί, που έτσι ονομάζουν τους Βρεφικούς και τους Παιδικούς Σταθμούς, δουλεύουν κανονικά 40 ώρες. Και όταν ρωτήσαμε την εκπρόσωπο των εργαζομένων στη Στοκχόλμη, στη Σουηδία, δεν έχετε μειωμένο ωράριο; Λέει θα το θεωρούσαμε προσβολή για εμάς να ζητούσαμε ιδιαίτερο μικρότερο ωράριο. Αγωνιζόμαστε όλο το συνδικαλιστικό κίνημα της Σουηδίας να κατεβάσουμε από τις 40 ώρες εβδομαδιαίως στις 38. Και οι

Παιδικοί Σταθμοί και τα Κέντρα για το Παιδί, σε αυτές τις χώρες που είναι και υποδειγματικά και κάνουν και ανάπτυξη δεξιοτήτων και πολλά άλλα, δουλεύουν σε 12ωρο. Από τις έξι το πρωί μέχρι τις έξι το απόγευμα. Με επιστημονικά ινστιτούτα από τις σχολές τους, που τα υποστηρίζουν, για να είναι εκπαιδευμένο το προσωπικό για την ανάπτυξη δεξιοτήτων στα παιδιά, που όσοι έχουμε διαβάσει λίγο την ανάπτυξη των νευρώνων και την ανάπτυξη δεξιοτήτων, αυτή είναι η πιο κρίσιμη ηλικία.

Λοιπόν...

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Γεννιούνται κουρασμένα, μπράβο. Ναι, έχουν κουραστεί στο εννιάμηνο... του τοκετού δηλαδή; Έχουν κουραστεί στην κοιλιά της μητέρας τους.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Εντάξει...

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Όσο αμείβονται όλοι οι εργαζόμενοι στη Σουηδία. Όσο αμείβονται όλοι. Το εβδομαδιαίο ωράριο έχει σχέση με την αμοιβή; Δεν νομίζω.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Όχι, όχι, δεν είπαμε... Οι εργαζόμενοι σε τέτοιες δομές πρέπει να είναι πολύ καλά αμειβόμενοι. Κανένα θέμα. Για αυτό σας διόρθωσα αν θέλετε, αν μου επιτρέπετε. Λέω η αμοιβή πρέπει να είναι πάρα πολύ καλή, δεν διαφωνούμε σε αυτό. Το ωράριο είναι λάθος, το ιδιαίτερο και το μικρότερο. Δηλαδή όποιος είναι χαμηλότερα αμειβόμενος, από τον γιατρό μέχρι τον προϊστάμενο της Οικονομικής ή της Τεχνικής μας Υπηρεσίας, για συμψηφισμό θα πρέπει να ζητάει μικρότερο ωράριο; Αλλά πάρτε το λόγο μετά, να κάνουμε μια εξαίρεση. Πού είναι ο Παπαδόπουλος ο Θόδωρος; Έφυγε;

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Και είχαμε πει να του δώσουμε πιο μπροστά το λόγο γιατί είχε μια υποχρέωση.

Λοιπόν, ο κύριος Ζόμπολας Νικόλαος, Γραμματέας Τοπικής Αυτοδιοίκησης του κόμματος ΝΕΑ ΔΕΞΙΑ. Το είπα καλά; Ναι. Ορίστε.

Ν. ΖΟΜΠΟΛΑΣ: Σας ευχαριστώ για τη φιλοξενία.

Σε πολλά με κάλυψε... Για το μεταναστευτικό θα μιλήσω. Σε πολλά με κάλυψε ο κύριος Βουρνούς.

Θα ήθελα να εκφράσω την ανησυχία μας για την άναρχη δημιουργία των Hot Spot, χωρίς εθνικό σχεδιασμό και χωρίς τη συνεννόηση με τις τοπικές κοινωνίες, που τις αφορά εννοείται άμεσα.

Όσοι μιλάνε για αυτό το θέμα, αντιμετωπίζονται από κάποιους που δεν τα ζουν, ότι σαν να μιλάμε με εθνικοπατριωτικές κορώνες, αλλά όπως ξέρετε το πρόβλημα είναι βαθύτατα κοινωνικό, με τη βίαιη προσθήκη και ανάμειξη των... στις τοπικές κοινωνίες.

Βάσει αυτού δεν μπορούμε να αναπτύξουμε κάποια ή να αναπτύξετε μάλλον, οι τοπικοί άρχοντες, κάποια κοινωνική πολιτική και να έχετε και κάποια ευαισθησία, κανείς δεν λέει όχι, χωρίς να ξέρουμε αυτό το εγχείρημα των Hot Spot πώς γίνεται, πού πάει και πού θα καταλήξει. Γίνονται όλα στο πόδι, το μπαλάκι το έχουν ρίξει η κυβέρνηση και όλη η κεντρική πολιτική σκηνή, στους τοπικούς άρχοντες και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, προφανώς επειδή είναι... λόγω ανικανότητας και επειδή δεν μπορούν να το αντιμετωπίσουν οι ίδιοι. Και θεωρώ ότι πρέπει και εσείς οι ίδιοι οι αιρετοί να διεκδικήσετε την απεμπλοκή σας από όλο αυτό το θέμα και να μείνετε μόνο σε κάποιες κοινωνικές δομές που μπορείτε να προσφέρετε ή κάποια άλλα θέματα.

Όλο αυτό, η διαχείριση του προβλήματος των μεταναστών και των Hot Spot, πρέπει να φύγει ή εν μέρει, σε μεγάλο βαθμό, ή ολικά, από την Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Είναι σαφές ότι οι κοινωνίες μας, και η χώρα μας, δεν αντέχει ούτε έναν μετανάστη επιπλέον. Οπότε όλα αυτά τα θέματα μαζί δημιουργούν ένα εκρηκτικό κοκτέιλ. Δήμαρχοι, όπως ο κύριος Βουρνούς, προσπαθούν να ανταπεξέρθουν, και από ότι φαίνεται οι Δήμαρχοι κάνουν τη δουλειά τους καλύτερα όσον αφορά το θέμα των μεταναστών ή των προσφύγων, όπως θέλετε πείτε το, σε σχέση με την κυβέρνηση. Είναι σαφές ότι έχει αναλάβει το μεγαλύτερο μέρος, αρκετά πολλαπλάσιο από αυτό που της αναλογεί, η Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Και θα ήθελα να πω κάτι, έτσι, μου ήρθε τώρα. Ότι πρέπει να επισημανθεί στην κυβέρνηση ότι οι τοπικοί άρχοντες έχουν ψηφιστεί από τους πολίτες, δεν έχουν διοριστεί από καμιά Διεθνή Αμνηστία, και δίνουν λόγο στους πολίτες τους, που τους έχουν ψηφίσει. Άρα δεν μπορούν να κάνουν πράγματα τα οποία τους ζητούνται, τα οποία δεν αφορά τις τοπικές κοινωνίες από τις οποίες έχουν εκλεγεί και πρέπει να εκφράσουν και τα οποιαδήποτε δικαιώματα έχουν όλοι οι πολίτες.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ για τη φιλοξενία και για το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε.

Η κυρία Αμαλία Αθανασοπούλου, Δημοτική Σύμβουλος Δήμου Αλίμου.

Α. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ: Καλησπέρα σας. Σεβόμενη και την κούραση όσων παρακολουθούν από το πρωί τις εργασίες, θα ήθελα να πω μερικές σκέψεις και προτάσεις για ένα πολύ συγκεκριμένο πρόγραμμα που είναι στα πλαίσια της κοινωνικής πολιτικής των Δήμων, στο πρόγραμμα Εναρμόνιση Επαγγελματικής και Οικογενειακής Ζωής.

Όταν το '10 η χρηματοδότηση ανά παιδί ήταν στις 3.850 για τα παιδιά των Παιδικών Σταθμών και στις 4.100 για τα βρέφη, τώρα έχει φτάσει στις 2.375 για τα παιδιά των Παιδικών Σταθμών και περίπου στα 1.900, πέρασε και μια κλιμάκωση στο 2.400.

Λοιπόν, αυτή η μείωση που φαίνεται ότι δεν... τουλάχιστον να σταματήσει εδώ, να μην πω ότι πρέπει να αυξηθεί, διότι αυτός ο πόρος, η χρηματοδότηση, είναι ένα εργαλείο και για τους Δήμους και για τις άλλες δομές, να καλύψουν τα έξοδα ενός παιδιού. Αυτό δεν πρέπει να καταλήξει να είναι ένα προνοιακό επίδομα στη μητέρα, σε καμία περίπτωση. Πρέπει να είναι σαφές ότι αυτό είναι χρηματοδότηση των δομών για να καλύψουν τις ανάγκες που είναι τα τροφεία και η διαπαιδαγώγηση από εξειδικευμένο προσωπικό και όλες τις δραστηριότητες που αφορά αυτή την ηλικία.

Αυτό είναι ένα θέμα που πρέπει να επισημανθεί. Για να μην καταλήξει να είναι ένα προνοιακό επίδομα.

Ύστερα, θα συμφωνήσω εισηγητικά σε αυτό που είπε ο κύριος Δανιηλίδης για τα 250 εκατομμύρια, διότι πλέον ένα πρόγραμμα που λειτουργεί τόσα χρόνια ξέρουμε πόσο κοστίζει για να καλύψει όλες τις ανάγκες του πληθυσμού. Η ΕΕΤΑΑ έχει πολύ σοβαρά στοιχεία, τα οποία πρέπει να αξιοποιηθούν και να μιλήσουν οι φορείς στην ΕΕΤΑΑ και να πουν έχεις αυτά τα στοιχεία, με αυτά τα στοιχεία θα βγουν τα χρήματα.

Και το πιο τρομερό και απαράδεκτο που γίνεται, είναι βγαίνει μια πρόσκληση ενδιαφέροντος τον Ιούνιο, αναφέρει ένα ποσό, βγαίνουν τα αποτελέσματα, διαμαρτύρονται όλοι όσοι έμειναν απέξω και μετά γίνεται συμπληρωματική χρηματοδότηση. Εγώ δεν καταλαβαίνω γιατί δεν γίνεται από την αρχή. Και γίνεται το εξής εκεί. 1^η Σεπτεμβρίου πάνε τα παιδιά στους Παιδικούς Σταθμούς. Τα παιδιά δεν είναι τσουβάλια με πατάτες, σήμερα τα βάλαμε εδώ, αύριο παρακεί, σήμερα τα πήγαμε εδώ και παραπέρα. Μιλάμε για την πιο ευαίσθητη ηλικία και μιλάμε και για προγραμματισμό οικογένειας, όταν οι μητέρες που εργάζονται σήμερα και ειδικά στον ιδιωτικό τομέα, που τρέμουν μην απολυθούν, που πρέπει όταν φτάνει το ωράριό τους στην τέσσερις και τις κρατάει το αφεντικό μέχρι τις τέσσερις και μισή, κανείς δεν τολμά να πει ότι έχω να πάρω το παιδί μου από τον Παιδικό Σταθμό, δεν υπάρχει... Δηλαδή

διαλύονται τα πάντα διότι πρέπει... γίνεται μια πρώτη προσαρμογή παιδιών και μετά φτάνουμε στις 15 Οκτώβρη να πάρουμε τα δεύτερα παιδιά, και να διαλύσουμε αυτό που ήδη έχει δημιουργηθεί μέσα στη δομή, που η δομή είναι ο Παιδικός Σταθμός, αλλά και οι ωφελούμενες, που είναι οι μητέρες, να μην ξέρουν πότε θα πάει το παιδί τους και υπάρχει μια περίεργη αναμονή.

Όλο αυτό, να μην υπάρχει προγραμματισμός σε κάτι που ψαχνόμαστε και δεν το ξέρουμε, να το καταλάβω, αλλά σε κάτι που έχουμε τα στοιχεία, που έχουμε στατιστικούς πίνακες, που άμα μπει κάποιος στην ιστοσελίδα της ΕΕΤΑΑ τα βλέπει όλα εγγεγραμμένα, να μην μπορεί να προγραμματιστεί από την αρχή, είναι τι να σας πω; Αυτό δεν λέγεται ανικανότητα. Αυτό δεν υπάρχει λέξη να το χαρακτηρίσει.

Η ΕΕΤΑΑ έχει όλα τα στοιχεία. Δεν είναι δυνατόν φέτος να έχουν πάρει voucher ένα κάρο άνθρωποι για βρέφη, όταν δεν υπάρχουν δομές για βρέφη. Η ΕΕΤΑΑ χαλάει αρκετά χρήματα για κάποιο υλικό και βγαίνει μια πρόσκληση ενδιαφέροντος στο διαδίκτυο, η πρόσκληση ενδιαφέροντος έχει τα στοιχεία της πρόσκλησης ενδιαφέροντος που διαβάζει ένας γραφειοκράτης, που διαβάζει ένας υπάλληλος. Η μητέρα, οι πιο πολλές μητέρες δεν μπορούν να καταλάβουν από εκεί πέρα τι γίνεται. Ας βγει ένα έντυπο απλό, που να λέει ότι δομή είναι ο Παιδικός Σταθμός, ωφελούμενη είναι η μητέρα. Παίρνουμε και μεταφράζουμε ξένα έγγραφα και εισαγάγουμε και καινούργιους όρους. Η ωφελούμενη είναι η μάνα που έχει το παιδί της και δεν ξέρει τι να το κάνει και δομή είναι ο Παιδικός Σταθμός που θα το φιλοξενήσει. Ας γίνει ένα έντυπο απλό, κατανοητό, να μοιράζεται από το Πάσχα σε όλους τους... οι Δήμοι να το μοιράζουν στις μητέρες και να γίνει και ένα... για ένα πράγμα που έχουμε όλα δεδομένα, να βάζουμε τα οικονομικά στοιχεία και τη λειτουργία του από την αρχή. Κάθε Σεπτέμβρη γίνεται ένας χαμός για κάτι που έχουμε όλα τα στοιχεία.

Και βέβαια το θέμα της αδειοδότησης των Παιδικών Σταθμών, των δημοσίων Παιδικών Σταθμών, πρέπει να λυθεί. Είναι τζιζ και δεν πρέπει να πηγαίνουμε... Να λυθεί. Να βρει ένα τρόπο η κεντρική εξουσία, είτε χρηματοδοτώντας εκεί πέρα που πρέπει να γίνουν υλικοτεχνικές υποδομές, είτε να αλλάξει το πλαίσιο, αν με το υπάρχον δεν λύνεται, και μιλάμε για πόλεις όπως η Αθήνα, που εκεί υπάρχουν προβλήματα κτιρίων, και αν... και όπως και το πλαίσιο το νομικό των ΚΔΑΠ. Δεν μπορεί να δίνουμε συνέχεια παρατάσεις στα υπάρχοντα. Και αν κάποιος δεν έχει τις υποδομές και γίνει το ατύχημα, γίνει κάτι, ποιος θα φταίει τότε;

Επειδή ξέρω ότι ο κύριος Δανιηλίδης, όπως και η ΚΕΔΕ, έχουν όλα τα στοιχεία για αυτό το πρόγραμμα, το οποίο είναι από τα πιο πετυχημένα, και επειδή η ΕΕΤΑΑ ως φορέας διαχείρισης και αυτή έχει όλα τα στοιχεία, θα πρέπει επιτέλους από την καινούργια χρονιά αυτό το πρόγραμμα να μπει από την αρχή με τα 250 εκατομμύρια και να απαιτηθεί να είναι αυτά τα χρήματα, και από την αρχή να καλυφθούν όλα τα παιδιά. Να είναι ενήμεροι οι γονείς για τις δομές και τις υποδομές που υπάρχουν στην περιοχή τους. Και τέλος πάντων, σε κάτι που ξέρουμε τόσο καλά, ας μην πειραματιζόμαστε. Να πειραματιστούμε σε αυτά που δεν ξέρουμε. Αλλά να πειραματιζόμαστε και σε αυτά που ξέρουμε, τι να σας πω;
ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε πολύ την Αμαλία και για την συντομία και για την περιεκτικότητα.

Τον συνάδελφο, τον Δήμαρχο από το Χαϊδάρι, τον Μιχάλη τον Σελέκο, παρακαλούμε. Κάνε λίγο γρήγορα, να κερδίσουμε χρόνο...

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Η επανάσταση αργεί; Πριν από ένα αιώνα τέτοια εποχή έγινε.

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Θα έρθει και θα είναι ντάλα μεσημέρι όπως έλεγε ένας σύντροφος.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Λέω θα γίνει και θα είναι και ντάλα μεσημέρι.

Λοιπόν, να ξεκινήσω λέγοντας ότι εμείς στο Χαϊδάρι είμαστε περήφανοι που δεν φιλοξενούμε έναν, αλλά 3.500 πρόσφυγες στο Κέντρο Φιλοξενίας στο Σκαραμαγκά. Και είμαστε πολύ περήφανοι που όλη η τοπική κοινωνία, οι μαζικοί φορείς, όλος ο κόσμος έχει αγκαλιάσει αυτούς τους πρόσφυγες. Θα πω και στο τέλος κάποια πράγματα.

Θα ήθελα να ξεκινήσω με ένα σχόλιο. Λέγεται από όλους τους ομιλητές ότι είναι σημαντικό αυτό το Συνέδριο. Έτσι λένε μέχρι τώρα και στην κεντρική αίθουσα και εδώ. Βέβαια έχουμε χορτάσει από καλά λόγια, από σύγχρονα ευρωπαϊκά μοντέλα που ακούστηκε, από προτάσεις που δεν πατάνε καθόλου στην πραγματικότητα που υπάρχει σήμερα.

Είναι πράγματι σημαντικό γιατί με τις αποφάσεις του θα βαθύνει ακόμα περισσότερο ο αντιδραστικός αντιλαϊκός χαρακτήρας της τοπικής διοίκησης. Και έχει ενδιαφέρον ότι αυτοί που στηρίζουν με κάθε τρόπο, που στήριζαν από την πρώτη μέρα με κάθε τρόπο τον Καλλικράτη σαν την πιο σημαντική τομή, τώρα αναγνωρίζοντας ότι έχει πολλά προβλήματα, θέλουν να ενισχύσουν ακόμα περισσότερο την ανταποδοτικότητα, την άγρια φορολόγηση των δημοτών, την ιδιωτικοποίηση, τις ελαστικές σχέσεις εργασίας, με το καινούργιο νόμο έκτρωμα που θέλουν να ψηφιστεί.

Παρακολουθήσαμε απίστευτες κοκορομαχίες, ποιος φταίει για τη συσσώρευση των προβλημάτων, ότι δεν υπάρχουν δρόμοι, νερό, αναφέρθηκε από Δημάρχους εδώ, Παιδικοί Σταθμοί. Για το Βοήθεια στο Σπίτι, που πραγματικά είναι κοροϊδία εργαζόμενοι δέκα και δεκαπέντε χρόνια τώρα, να τους κοροϊδεύουν κυριολεκτικά και να είναι στον αέρα, και το πρόγραμμα και οι ωφελούμενοι βέβαια. Το θέμα είναι ποιοι κοροϊδεύουν τους εργαζόμενους και συνολικά το λαό μας.

Ειπώθηκε από μια ομιλήτρια πριν, ότι πιθανόν να μη γνωρίζουν οι κυβερνώντες. Είναι πολύ αθώο για να είναι πραγματικό. Και για να πω και εγώ ένα στίχο, γιατί ειπώθηκαν

πολλά σήμερα, λέει: πώς να κρυφτείς από τα παιδιά, έτσι και αλλιώς τα ξέρουν όλα. Και επειδή εδώ δεν είμαστε παιδιά και ξέρουμε πολύ περισσότερο, ξέρουμε ποια είναι η ρίζα του κακού. Ξέρουμε ότι αυτό το άδικο καπιταλιστικό σύστημα, το σύστημα... το ταξικό σύστημα, που άλλους ευνοεί και άλλους τους ρίχνει στον Καιάδα της ανεργίας, της φτώχειας, της ανέχειας, των πολλών προβλημάτων, των υποβαθμισμένων περιοχών, που ειπώθηκε εδώ μέσα, είναι αυτό που δημιουργεί τη ρίζα του κακού. Και πρέπει να μας πουν ποιος κυβερνούσε τόσα χρόνια; Ποιοι εναλλάσσονταν στην εξουσία τόσα χρόνια; Και κυρίως, ποιοι τους στήριζαν; Ποιοι ήταν οι χειροκροτητές τους; Και κυρίως, ποιοι ήταν οι τοπικοί πυλώνες αυτών των κομμάτων που επηρέαζαν τον κόσμο και τον έστρεφαν σε αυτές τις κατευθύνσεις.

Λοιπόν, επειδή τρέχατε και τρέχουν μέχρι σήμερα πίσω από τον Μητσοτάκη, τον Παπανδρέου, τον Σημίτη, τον Καραμανλή και κάποιον άλλον, κάντε την αυτοκριτική σας και νομίζω ότι θα πρέπει κάποτε κάποιος σε αυτή τη χώρα να αναλαμβάνουν και τις ευθύνες τους και να μην κρύβονται πίσω από ψεύτικα λόγια και υποσχέσεις.

Είναι πολύ σημαντικά όλα τα θέματα που έχει αυτή η θεματική ενότητα, πραγματικά. Εγώ διαβάζοντας εδώ, βέβαια τις ξέρουμε τις θέσεις τώρα και της ΚΕΔΕ και των κομμάτων που στηρίζουν, όσο και αν κάποιος το παίζουν ανεξάρτητοι αυτοδιοικητικοί, όταν φτάσει η ώρα της κρίσης είναι όχι ανεξάρτητοι, αλλά πλήρως εξαρτημένοι.

Εδώ λοιπόν αυτό το κείμενο των δέκα συν δύο μεταρρυθμίσεων, τομών όπως λέει, που πρέπει να πω ότι είναι τομές που κάνουν πληγές που δεν επουλώνονται πολύ εύκολα. Δεν είναι λοιπόν η πρώτη φορά που η ΚΕΔΕ έχει αυτές τις θέσεις, αλλά τώρα νομίζω ότι πιο ωμά πια κάνει παρέμβαση στον πυρήνα του κοινωνικού κράτους που πρέπει να υπάρχει.

Διαβάζω κάποιες από τις προτάσεις, γιατί αν διαβάσετε όλο το κείμενο πραγματικά θα φρίξετε.

Λέει ποιες δομές πρέπει να μεταφερθούν. Ενδεικτικά τέτοιες κρατικές δομές που προτείνουμε να μεταφερθούν διοικητικά στην Πρωτοβάθμια Αυτοδιοίκηση, είναι τα Κοινωνικά Ιδρύματα, τα Νηπιαγωγεία, τα Γραφεία του ΟΑΕΔ, οι Υπηρεσίες του ΟΣΚ, θα πω μετά έτσι... Οι δομές Πρόληψης και οι δομές Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας. Και αυτό το έχουν σαν μεγάλη έτσι επαναστατική πράξη διεύρυνσης των αρμοδιοτήτων της τοπικής διοίκησης.

Για να δούμε λοιπόν έτσι ένα-ένα αυτά τα θέματα. Στο εισηγητικό δεν μιλάνε για εργασία, μιλάνε για απασχόληση. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι έχει καθιερωθεί πια στο λεξιλόγιό τους αυτός ο χαρακτηρισμός, γιατί θα πρέπει να δικαιολογηθούν οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, τα δώρα, τετράωρα, η μία μέρα δουλειάς την εβδομάδα, η ακάλυπτη εργασία. Όλο αυτό το πλαίσιο το οποίο έχουν δημιουργήσει και βέβαια πρώτη κλήθηκε να υιοθετήσει η Τοπική Αυτοδιοίκηση τότε. Και επιλέχτηκε μάλιστα να υιοθετήσει να περίφημα Τοπικά Σύμφωνα Απασχόλησης στη Δυτική Αθήνα, στην περιοχή που είχε τα μεγαλύτερα ποσοστά ανεργίας. Και προσπαθούσε εκβιάζοντας τον κοσμάκη που ζήταγε απεγνωσμένα μια δουλειά, να δουλέψει όσο-όσο και για όσο-όσο, ούτως ώστε να έχει ένα κάποιο εισόδημα στο σπίτι.

Και τώρα λοιπόν μετά από αυτό, επιλέχτηκαν πάλι οι Δήμοι για να διαλύσουν, να αποδιαρθρώσουν εντελώς τις μόνιμες και σταθερές σχέσεις εργασίας που έπρεπε να υπάρχουν.

Εφαρμόστηκαν τα stage. Στην αρχή ήταν και 18μηνα, μετά μειώνονταν, 8μηνα, 4μηνα, 2μηνα, 5μηνα, μπλοκάκια. Όλες αυτές έτσι οι σχέσεις, που τώρα κατέληξαν στα προγράμματα του ΟΑΕΔ, όπου ο ίδιος ο ΟΑΕΔ και το ίδιο το κράτος, το Υπουργείο Εργασίας, έχει μισθούς και μάλιστα μισθούς και σε πτυχιούχους και σε όλη τη γκάμα των εργαζομένων, κάτω από το βασικό μισθό, με 486 ή 425 €.

Αυτές είναι λοιπόν οι σχέσεις εργασίας που έχει ανοίξει τα χέρια η ΚΕΔΕ και τις δέχεται αδιαμαρτύρητα.

Αυτό δεν είναι τυχαίο. Η ανακύκλωση της ανεργίας και της φτώχειας βοηθάει ακριβώς στις πελατειακές σχέσεις, στην πολιτική ομηρία, την οποία θέλουν να αξιοποιήσουν και μέσω των Δήμων, θέλει να αξιοποιήσει το πολιτικό σύστημα.

Χθες είδαμε μια τεράστια κοροϊδία. Είχαν έρθει εργαζόμενοι συμβασιούχοι με 8μηνα από το Δήμο της Θεσσαλονίκης για να διαμαρτυρηθούν, με το δίκιο τους άνθρωποι, έτσι; Διεκδικούν και αυτοί, όπως θα διεκδικούσε ο καθένας από εδώ μέσα το υπέρτατο δικαίωμα στη δουλειά, και μην πείτε δεν υπάρχουν δουλειές. Υπάρχουν τεράστιες δυνατότητες για δουλειές. Υπάρχουν χιλιάδες θέσεις εργασίας που αύριο είναι έτοιμες να υποδεχτούν στα νοσοκομεία προσωπικό το οποίο λείπει, στα σχολεία, στην κοινωνική πρόνοια, που τώρα παλεύουμε όλοι εδώ με τα προγράμματα και ειπώθηκε και πριν, και από τα διάφορα προγράμματα τα οποία είναι στον αέρα ή καταργούνται στο τέλος του χρόνου. Θα μπορούσαν να γίνουν μεγάλα έργα υποδομών. Εμείς στο Χαϊδάρι, μόνο ο κόσμος για τα αντιπλημμυρικά να δούλευε και για διάφορα άλλα προβλήματα τα οποία έχουμε τοπικά, για μέτρα αντισεισμικής προστασίας, για να κάνουμε μικρά και μεγάλα έργα στις περιοχές που χρειάζεται, θα δούλευαν χιλιάδες, μα χιλιάδες εργαζόμενοι.

Λοιπόν, παίχτηκε το εξής. Οι εργαζόμενοι διαμαρτύρονταν για τα 8μηνα, και πολύ έξυπνος ο Πρόεδρος της ΚΕΔΕ, ήρθε εδώ τώρα, βλέπω έτσι είναι εδώ, υποσχέθηκε με μια ωραία τρίπλα ότι εντάξει, θα το δούμε αυτό το θέμα. Και όλοι οι άλλοι ομιλητές χθες και σήμερα στο Συνέδριο, προεξάρχοντας και του Δημάρχου της Κορίνθου, βομβάρδιζαν με το να πάρουμε αποφάσεις να μην δεχτούμε την παράταση των συμβάσεων των 8μήνων αν δεν υπάρχει πρόβλεψη στον προϋπολογισμό και λοιπά.

Αλλά εγώ, γιατί και εγώ έχω 8μηνα, τα οποία αμέσως τα ανανεώνω και προσπαθούμε και όλες τις σχέσεις εργασίας, όταν έγινε η πρόσληψη των 8μηνων, που έγινε για την καθαριότητα, δεν

υπήρχαν ανάγκες; Γιατί κάναμε αυτές τις προσλήψεις; Τις κάναμε γιατί υπήρχαν τεράστιες ανάγκες. Αύριο δεν θα υπάρχουν αυτές οι ανάγκες; Αλλά ο Δήμαρχος Κορίνθου λέει ότι εγώ θέλω να βάλω άλλα 8μηνα γιατί πρέπει να ανακυκλώνεται αυτό που λέγαμε πριν. Η ανακύκλωση δηλαδή της φτώχειας και των υποσχέσεων.

Εμείς ζητάμε μόνιμη και σταθερή δουλειά και να καλυφθούν όλες οι κενές θέσεις που υπάρχουν για να λειτουργήσουν σωστά οι Δήμοι.

Βέβαια, οι τεράστιες ελλείψεις προσωπικού οδηγούν ή είναι το άλλοθι για τη λειτουργία των ΚΟΙΝΣΕΠ, όπου οι ΚΟΙΝΣΕΠ είναι ένας άλλος τρόπος ιδιωτικοποίησης, βασικών μάλιστα τομέων των Δήμων.

Στο Δήμο το δικό μας υπήρχαν ΚΟΙΝΣΕΠ στον πολιτισμό, στο κολυμβητήριο και στους Παιδικούς Σταθμούς. ΚΟΙΝΣΕΠ που επιχορηγούνταν, είχαν εργαζόμενους με μισούς μισθούς, και βέβαια υπολειπορούσαν όλες αυτές οι δομές.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Μιχάλη, σε ενημερώνω μόνο ότι είσαι στο 12^ο λεπτό.

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Σίμο, δεν έχει ακουστεί κάτι διαφορετικό...

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Δεν τον διέκοψα. Δεν έχει ανάγκη, ο Μιχάλης ειδικά δεν έχει ανάγκη από συνηγόρους.

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Με τον Σίμο έχουμε πολλά χρόνια...

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ειδικά ο Μιχάλης. Είπα, Μιχάλη, σε ενημερώνω ότι είσαι στο 12^ο λεπτό.

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Θα είμαι γρήγορος, θα τρέξω...

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Δεν ξέρω αν στο Δημοτικό του Συμβούλιο είναι τόσο ανεκτικός...

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Είμαι, είμαι.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: ...στους Δημοτικούς Συμβούλους όταν παίρνουν το λόγο.

ΣΥΝΕΔΡΟΙ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ακούστε λίγο. Ο Δήμαρχος Χίου, αν δεν το αντιληφθήκατε, ήταν εισηγητής.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Δεν τον διέκοψα, αγαπητή μου.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Δεν προσφέρετε καλές υπηρεσίες στον Μιχάλη. Του τρώτε χρόνο και τρώτε χρόνο από όλους. Δεν προσφέρετε καλές υπηρεσίες ούτε στον Μιχάλη.

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Λοιπόν, σας παρακαλώ...

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Θα συνέχιζε τώρα, αν δεν πεταγόσασταν. Εγώ όφειλα...

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Θα είχα προχωρήσει πολύ τώρα.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Όλους τους υπόλοιπους τους ενημέρωσα στο 5^ο και στο 6^ο λεπτό. Τον Μιχάλη τον ενημέρωσα στο 12^ο λεπτό.

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Θα είχα προχωρήσει πολύ. Λοιπόν, σε ευχαριστώ, Σίμο...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τους συντρόφους...

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Εντάξει, είναι οι σύντροφοι, τι να κάνουμε; Αλλά να ακουστεί και κάτι διαφορετικό. Τρεις μέρες...

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Δεν λέω τα ίδια, σε παρακαλώ.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Πάρε το λόγο...

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Παρακαλώ να μην τον διακόψει κανένας.

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Θα σου πω μετά τι λέγαμε και πόσο δίκιο είχαμε όταν λέγαμε για τους Παιδικούς Σταθμούς, πού κατάντησαν οι Παιδικοί Σταθμοί με τα τροφεία και το κλείσιμο των Σταθμών και ποια είναι η πρόταση τώρα και για τα Νηπιαγωγεία, για να πάρουμε και Νηπιαγωγεία.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Μιχάλη, μην παρασύρεσαι και αποπροσανατολίζεσαι.

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Δεν παρασύρομαι.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Συνέχισε την εισήγησή σου.

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Εμείς λοιπόν θέλουμε Δήμους που θα παλεύουν κατά της ανεργίας. Ήταν πολύ σημαντική η πρωτοβουλία που πήρε ο Δήμος της Πάτρας και συσπείρωσε χιλιάδες εργαζόμενους και ανέργους σε αυτή την περίφημη πορεία, η οποία έγινε από την Πάτρα στην Αθήνα.

Και βέβαια θέλουμε Δήμους που να στηρίζουν τους αγώνες και των εργαζομένων και των συνταξιούχων και συνολικά του λαού μας.

Θα ήθελα να πω δυο λόγια τώρα τρέχοντας, για την υγεία. Κοιτάξτε, η πρόταση η οποία γίνεται, όπως και για την παιδεία, έχει ένα βασικό χαρακτηριστικό. Σπάει τον ενιαίο χαρακτήρα που πρέπει να έχει η υγεία και η παιδεία, που είναι βασικό συστατικό του τι πολιτική θα ακολουθήσει σε αυτούς τους τομείς. Όταν λοιπόν ο Δήμος πάρει την Πρωτοβάθμια Υγεία, όπως γίνεται η πρόταση, και με αυτά τα ΕΟΠΥΥ, τα οποία είναι υπό κατάρρευση αυτή τη στιγμή, αντί να παλέψουμε να ενισχυθούν, να γίνουν προσλήψεις γιατρών όλων των ειδικοτήτων, να λειτουργούν σε κάθε περιοχή, πάμε τώρα να πάρουμε μια αρμοδιότητα, την οποία είναι σίγουρο ότι δεν θα μπορούμε να ανταποκριθούμε αργότερα και θα είναι έτοιμο φαγητό ζεσταμένο στην πολιτική που θέλει να ακολουθήσει και αυτή και η επόμενη κυβέρνηση.

Νομίζω ότι δεν προσφέρουμε καθόλου καλές υπηρεσίες στο λαό, όχι σε αυτούς οι οποίοι θέλουν να αποδιαρθρώσουν ακόμα και την πρωτοβάθμια υγεία.

Και βέβαια εμείς έχουμε το μεγαλύτερο νοσοκομείο των Βαλκανίων, το Αττικό, στο Χαϊδάρι, και δύο ψυχιατρεία, και δίνουμε αγώνα καθημερινό για να ενισχυθούν αυτά τα νοσοκομεία και να αναπτυχθούν πλήρως.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

Μ. ΣΕΛΕΚΟΣ: Ξέρω πολύ καλά γιατί προέρχομαι από το χώρο της υγείας και ξέρω πολύ καλά τη δομή των...

Θα ήθελα να πω για το μεταναστευτικό. Είναι προσφυγικό-μεταναστευτικό. Εγώ σας είπα ότι στο Χαϊδάρι, στο Σκαραμαγκά, φιλοξενούμε 3.500 πρόσφυγες. Βέβαια αυτό που θα πρέπει όλοι να δούμε είναι ότι το αποτέλεσμα έχει ένα αίτιο. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτά τα προσφυγικά κύματα έρχονται στην Ελλάδα. Αν λοιπόν εμείς οι οποίοι στηρίζουμε, και σαν Ελλάδα και σαν Ευρωπαίοι, μια πολιτική της αραβικής άνοιξης ή των επεμβάσεων σε ξένες χώρες, αυτό είναι σίγουρο ότι θα δημιουργήσει προσφυγικά κύματα στη χώρα μας. Αν δεν λυθεί λοιπόν το ζήτημα του πολέμου, των επεμβάσεων, και κυρίως όλα αυτά έχουν να κάνουν με το τι κέρδη έχουν οι χώρες του ιμπεριαλισμού στην κατανομή αυτών των εδαφών, δηλαδή έτσι δρόμοι του πετρελαίου, του φυσικού αερίου, γεωπολιτικοί, στρατιωτικοί, μοίρασμα των λαών και δημιουργία εστιών που συνέχεια θα χρησιμοποιούνται και θα αξιοποιούνται σαν φόβητρο για τους λαούς και λοιπά και λοιπά, τότε δεν πρόκειται να κάνουμε τίποτα. Θα διαχειριζόμαστε μόνο και κυρίως και αν είμαστε προσηλωμένοι και στην πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μόνο θα λέμε για το πρόβλημα, θα λειτουργούν και θα δημιουργούνται αρνητικά αντανakλαστικά σε τμήματα του λαού, που είναι καλής θέλησης, γιατί ο ελληνικός λαός το έχει αποδείξει αυτό, ότι είναι καλής θέλησης, και το πρόβλημα θα διαιωνίζεται. Άρα λοιπόν, εκεί πρέπει να αντιμετωπιστεί πρώτα το θέμα.

Όσο για το δεύτερο, για το τελευταίο, να τελειώνω, πρώτον, ως προς τη διαχείριση πρέπει να παρθούν μέτρα ανθρωπίνης διαβίωσης. Δεν είναι δυνατόν δηλαδή άνθρωποι, οικογένειες, παιδάκια, να ζουν σε αυτές έτσι... να δημιουργούνται στρατόπεδα δηλαδή τέτοιας εμβέλειας. Πρέπει να σταματήσει το πάρτι των ΜΚΟ. Γίνεται ένα απίστευτο πάρτι. Έχουν μοιραστεί εκατομμύρια, εκατοντάδες εκατομμύρια στις ΜΚΟ, και ευτυχώς απέναντι σε αυτό το πάρτι υπάρχει από την άλλη η αλληλεγγύη του λαού που εκφράζεται, τουλάχιστον εμείς το βιώνουμε αυτό καθημερινά, με τη βοήθεια που δίνουν σε τρόφιμα, σε φάρμακα, σε παιδικά παιχνίδια,

σε οτιδήποτε μπορεί ο καθένας να προσφέρει για να ανακουφιστούν οι μετανάστες.

Μια τελευταία πινελιά. Η τελευταία πινελιά έχει να κάνει με το να μην περιμένουμε λύσεις ή ότι θα βρεθούν ας πούμε μέσω της ΚΕΔΕ θα βρεθεί ένας δρόμος που θα είναι και με τις αποφάσεις που θα παρθούν, οι οποίες δεν είναι ομόφωνες ή σχεδόν ομόφωνες. Ακούστε τώρα, νέα ορολογία. Σχεδόν ομόφωνες οι αποφάσεις. Όχι, υπάρχουν και δυνάμεις οι οποίες διαφωνούν με αυτή την πολιτική.

Εμείς λοιπόν πιστεύουμε ότι η ΚΕΔΕ δεν μπορεί σήμερα να ανταποκριθεί στα συμφέροντα των λαϊκών στρωμάτων, των εργαζομένων, και βέβαια αυτό που κάνει η ΚΕΔΕ είναι να εξυπηρετεί τα σχέδια των κυβερνήσεων, των οποίων είναι πιστός υπηρέτης. Έτσι είναι, Σίμο μου, τα πράγματα και ο κόσμος το ξέρει πολύ καλά, ανεξάρτητα αν με πλασματικές πλειοψηφίες υπάρχει αυτή η κυριαρχία σήμερα και στο πολιτικό επίπεδο.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε και εμείς τον Μιχάλη.

Λοιπόν, Παπαδόπουλος Κώστας, Δημοτικός Σύμβουλος Δήμου Νίκαιας – Αγίου Ιωάννη Ρέντη. Ελπίζουμε να μη ζηλέψει τον χρόνο του Μιχάλη.

Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Όχι, γιατί μιλώντας μετά από τον Δήμαρχο Χαϊδαρίου δεν έχω να πω πολλά, γιατί σε αυτά που είπε συμφωνώ περίπου στο 100%.

Θα βάλω δύο ζητήματα. Είχα αρχίσει να ξεχνάω ή μάλλον νόμιζα ότι τα έβλεπα στον ύπνο μου, κάποια αιτήματα που είχαμε παλιότερα για μόνιμη σταθερή εργασία, για Παιδικούς Σταθμούς ανοιχτούς για τα παιδιά των εργαζομένων, όλων των εργαζομένων, χωρίς τροφεία και τα λοιπά. Ακούγοντας όλα αυτά τα χρόνια που συμμετέχω στα Συνέδρια της ΚΕΔΕ, να εξειδικεύουμε πάνω σε αυτή την πολιτική που μας έχει επιβληθεί κυρίως τα τελευταία χρόνια,

αλλά όχι μόνο, από την εποχή των μνημονίων και μετά, όπου οι εργαζόμενοι έγιναν ωφελοούμενοι και τα λοιπά.

Εγώ θέλω να βάλω ένα πράγμα. Σήμερα στην Αθήνα έγινε μια από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας εν όψει της αυριανής μέρας, που είναι Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία, στις 3 του Δεκέμβρη, μια από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια. Και δεν κατέβηκαν όλοι αυτοί οι ανάπηροι και οι οικογένειές τους γιατί σήμερα είχε καλή μέρα και είπαν να κατέβουν στην Αθήνα σε μια βόλτα, αλλά κατέβηκαν γιατί πραγματικά οι ανάπηροι και οι οικογένειές τους αυτή τη στιγμή και έτσι όπως διαμορφώνεται τώρα η πολιτική και τα μέτρα που θα ληφθούν μεθαύριο, τους οδηγούν σε έναν καινούργιο Καιάδα, όπως τόσα χρόνια βιώνουν όλοι αυτοί.

Και επειδή ακούω αυτές τις δύο μέρες, σήμερα και χθες, πολλούς συναδέλφους, Αντιδημάρχους, Δημάρχους, να μιλάνε για τα επιδόματα πρόνοιας που πήραν οι Δήμοι και τα διαχειρίζονται πλέον οι Δήμοι, τι θα γίνει, συνάδελφοι, μεθαύριο; Η κυβέρνηση αυτή τη στιγμή ετοιμάζεται να κόψει προνοιακά επιδόματα. Να τα μειώσει και πολλά από αυτά να τα κόψει.

Επειδή εσείς λέτε ότι ο εγγύτερος βαθμός Αυτοδιοίκησης και είναι καλά που τα πήραμε, είναι ο Δήμος, γιατί είναι πολύ κοντά στο δημότη, ο δημότης που θα του κόψουν το επίδομα ή θα του το μειώσουν, άρα θα απευθυνθεί σε εμάς που είμαστε ο πιο κοντινός θεσμός. Έχουμε όμως την ευθύνη εμείς; Οι Δήμοι δηλαδή έχουν την ευθύνη για τη μείωση ή το κόψιμο των επιδομάτων αυτών;

Δεν θα πρέπει το Συνέδριο εδώ, αλλά και μεθαύριο, γιατί το Συνέδριο τελειώνει αύριο, να δούμε και να εξειδικεύσουμε, να διεκδικήσουμε να μη γίνει αυτό;

Τι θα γίνει με τα ΚΕΠΑ; Που από Επιτροπές Πρόνοιας που περνάγαμε παλαιότερα, έχουν καταλήξει σε σφαγεία. Κόβουν αβέρτα, ρίχνοντας τα ποσοστά της αναπηρίας, αυτούς που δικαιούνται τα επιδόματα ή αυτούς που θέλουν ένα βαθμό

αναπηρίας για να πάνε να προχωρήσουν από το ασφαλιστικό τους ταμείο να πάρουν συντάξεις, τους κόβουν τους βαθμούς αναπηρίας. Και έτσι δεν μπορούν ούτε να πλησιάσουν στο ασφαλιστικό τους ταμείο, ούτε καν στο Δήμο. Τι θα γίνει με αυτά; Δεν μας απασχολεί;

Στο δικό μου Δήμο, για να εξειδικεύσουμε και λιγάκι, στη Νίκαια-Άγιο Ιωάννη Ρέντη, πάρθηκε μια απόφαση που λέει να μειώσουμε 50% τα δημοτικά τέλη, σε ποιους όμως; Όχι σε όλους όσους έχουν ένα ποσοστό αναπηρίας και πάνω, και δεν ξέρω αν αυτό είναι και αντισυνταγματικό, αυτό ψάχνουμε λίγο αυτές τις μέρες, αλλά σε όσους παίρνουν επίδομα πρόνοιας, από το Δήμο δηλαδή. Δηλαδή ένας αυτιστικός που παίρνει επίδομα από τον ασφαλιστικό του φορέα ή κάποιος που έχει σκλήρυνση κατά πλάκας, αυτοί δεν παίρνουν επιδόματα από το Δήμο, παίρνουν από τον ασφαλιστικό τους φορέα, δεν δικαιούται, και ας έχει 90% αναπηρία. Αυτό δεν θα μας απασχολήσει; Είναι δίκαιο; Είναι ισότιμο; Είναι ισόνομο; Έχουν και οι δύο τις ίδιες ευκαιρίες;

Υπάρχουν πολλά ζητήματα, τα οποία απορρέουν από μια πολιτική χρόνων τώρα, όχι μόνο από την πολιτική των μνημονίων, τα οποία πρέπει να τα δούμε. Και κάνω πρόταση, μιας και είναι και ο Πρόεδρος της ΚΕΔΕ εδώ, η Επιτροπή Υγείας και Κοινωνικής Πρόνοιας της ΚΕΔΕ, άμεσα το επόμενο διάστημα, κάποια στιγμή το είχαμε πει, να κάνει μια θεματική μια μέρα για να συζητήσουμε μόνο τα ζητήματα των ανθρώπων με αναπηρίες.

Και να πω και κάτι άλλο για το προσφυγικό και να κλείσω. Είχα την τιμή να συμμετέχω σε μια ελληνική αποστολή αυτές τις μέρες, στην Βαλένθια της Ισπανίας, όπου αντιπροσωπεύεις από όλη τη Μεσόγειο συζητήσανε τις εμπειρίες τους από το μεταναστευτικό. Ήταν μια καλή εμπειρία, όπου τα αποτελέσματά της θα τα δημοσιεύσουμε τις επόμενες μέρες και θα τα καταθέσω και στην ΚΕΔΕ για συζήτηση.

Ένα πράγμα να σας πω. Υπήρχαν από έντεκα αυτόνομες περιοχές της Ισπανίας αντιπρόσωποι, οι οποίοι είχαν κάνει

αιτήματα στο Υπουργείο Εξωτερικών της Ισπανίας να δεχτούν πρόσφυγες από την Ελλάδα. Το Υπουργείο Εξωτερικών της Ισπανίας δεν απάντησε ποτέ διότι η συμφωνία, η κατάπτυστη συμφωνία Ευρωπαϊκής Ένωσης – Τουρκίας, στην οποία η κυβέρνηση της Ελλάδας έχει συνυπογράψει, δεν αφήνει να γίνει αυτό. Αυτή η συμφωνία που έχει εγκλωβίσει πάνω από 60.000 ανθρώπους πρόσφυγες και μεταξύ αυτών πολλών... πρόσφυγες με αναπηρία, οι οποίοι δεν έχουν καμία προσβασιμότητα πουθενά, ούτε καν στα συστήματα υγείας, τους έχει εγκλωβίσει εδώ, παρότι υπάρχουν αιτήματα από άλλες χώρες της Ευρώπης να τους δεχτούν.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Κώστα, είσαι στο 7^ο...

Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ: Τελείωσα.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε πολύ.

Η κυρία Αγγελή-Λυκούδη Δήμητρα, Σύμβουλος της 6^{ης} Δημοτικής Κοινότητας Αθήνας.

Δ. ΑΓΓΕΛΗ-ΛΥΚΟΥΔΗ: Καλησπέρα σε όλους και ευχαριστώ πάρα πολύ για τη δυνατότητα που μου δίνετε να θέσω λίγο διαφορετικά το θέμα κοινωνικής και μεταναστευτικής πολιτικής.

Ας αρχίσουμε λίγο διαφορετικά. 6^η Δημοτική Κοινότητα Αθήνας. Δεν είμαστε ένας αριθμός, αλλά ένας πολύ μεγάλος αριθμός, 138.000 κατοίκων μόνιμου νόμιμου πληθυσμού. Είμαστε δυστυχώς με νούμερο αποκαλούμενοι, αλλά είναι οι πολύ όμορφες γειτονιές της πλατείας Αμερικής, της πλατείας Βικτωρίας, της Κυψέλης, και πραγματικά έρχομαι εδώ πέρα για να ρωτήσω, πώς θα έπρεπε να φερθούμε; Κοινωνική ενάντια μεταναστευτικής πολιτικής ή το ανάποδο; Κάποιος λοιπόν θα πει τίποτα από τα δύο.

Ακούστε λοιπόν πώς έχουν τα πράγματα. Και τα δύο είναι τόσο πολύ μεγάλα μέσα στη Δημοτική μας Κοινότητα, που δεν υπάρχει δυνατότητα αυτό το τόσο μεγάλο που γίνεται, να αφήσει αποτέλεσμα ούτε στη μια κατεύθυνση, ούτε στην άλλη.

Ας αρχίσουμε λοιπόν να δούμε τι γίνεται στην κοινωνική πολιτική. Έχουμε το ΤΕΒΑ, έχουμε από την Περιφέρεια όλη τη λειτουργία του, πολύ χαμηλά εισοδηματικά κριτήρια. Μην ξεχνάτε ότι μιλάμε για αστικές γειτονίες, που δεν έχουν το περιθώριο να πάρουν μια σακούλα να μαζέψουν χόρτα να φάνε. Άρα πάνε οι πάρα-πάρα πολύ φτωχοί. Άρα ελάχιστοι.

Οπωροκηπευτικά. Οι Περιφέρειες δεν τρέχουν τη διανομή τους, οπότε δεν έχουμε και αυτή την ευεργεσία, τουλάχιστον να μπορούμε να στηρίξουμε τους συμπολίτες μας.

Το νομοσχέδιο της ανθρωπιστικής κρίσης. Για δώστε μου μια απάντηση, πόσες οικογένειες έχουν ενταχθεί σε αυτό; Είναι πολύ μικρός ο αριθμός. Άρα λοιπόν μη βαυκαλιζόμαστε ότι υπάρχει κεντρική πολιτική στην κοινωνική ανάγκη που έχει προκύψει λόγω της οικονομικής κρίσης.

Τα παιδιά στο σχολείο, όπως στους Παιδικούς Σταθμούς, θα έπρεπε να είχαμε τη δυνατότητα ομοιογενώς να μπορούμε να τους προσφέρουμε κάτι. Για εμάς είναι πάρα πολύ σημαντικό. Ξέρετε, μέσα στα μεγάλα αστικά κέντρα η οικογένεια δεν βγάζει εύκολα το πρόβλημά της προς τα έξω, για να μην είναι δακτυλοδεικτούμενη. Σπίτια λοιπόν που υπάρχουν χωρίς ρεύμα, χωρίς νερό, χωρίς δυνατότητα να σιτίσουν τα παιδιά τους, και αξιοπρεπώς δεν εκθέτουν το πρόβλημα. Γιατί; Γιατί δεν έχουμε την αντίστοιχη κοινωνική στήριξη, δεν έχουμε κοινωνικούς λειτουργούς μέσα σε σχολεία, δεν έχουμε ψυχολόγους ή ιατρική βοήθεια μέσα στα σχολεία.

Τώρα θα μου πείτε για τι πολυτέλειες μιλάω. Αλλά άμα έχεις 70 σχολικές μονάδες και 10.500 μαθητές, άντε να τα νοικοκυρέψεις όλα αυτά.

Πάμε τώρα στα ΑΜΕΑ. Μιλήσατε για την ωραία συγκέντρωση που έγινε σήμερα. Για ελάτε να τους δείτε να περπατούν σε αυτά τα όμορφα πεζοδρόμια όδευσης τυφλών που είναι κατειλημμένα μονίμως από εμπορεύματα. Ποιος θα έρθει να σηκώσει τα

εμπορεύματα; Α, δεν είναι ευθύνη του Δήμου, είναι της Αστυνομίας. Α, η Αστυνομία είναι μονάχα για συμβουλές και όχι για καταστολή.

Ράμπες προσβασιμότητας. Η Κοινότητά μου, σας δίνω το λόγο μου ότι έχει εξαιρετικούς υπαλλήλους, που μόλις έρχεται ένα άνθρωπος που έχει κινητικά προβλήματα, βγαίνουν στο πεζοδρόμιο και παίρνουν κάθε αίτηση για να μπορέσουν να καταγραφεί το αίτημα του συνδημότη μας.

Βοήθεια στο Σπίτι. Υποστελεχωμένη. Αποτέλεσμα να μην μπορούν στα τόσα όσα έχουν να αντιμετωπίσουν αυτά τα λίγα άτομα, που δεν έχουν και νοσηλεύτρια σε άλλες των περιπτώσεων, κοινωνική λειτουργό σε άλλες των περιπτώσεων, να στηρίζουν τόσο μεγάλες ανάγκες.

Ξέρετε ένα μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε; Βγαίνει ένας ασθενής από το νοσοκομείο και για οκτώ ημέρες πρέπει να κάνει ένεση κάθε 24ωρο. Δεν υπάρχει νοσηλευτικό προσωπικό από το Δήμο για να μπορέσουμε να τον βοηθήσουμε.

Ναρκωτικά. Έχουμε δομές πρόληψης. Είναι σε έξαρση το ναρκωτικό στα μεγάλα αστικά κέντρα. Δυστυχώς και αυτές τις δομές θέλει να μας τις πάρει το Υπουργείο Υγείας, αντί να μας αφήσει και άλλες που ζητάμε.

Χρειαζόμαστε στήριξη στην οικογένεια. Δεν υπάρχει ούτε και εκεί πέρα προσωπικό να μπορέσει να καλύψει αυτό.

Ο αντιφυματικός εμβολιασμός. Ξέρετε, ανακάλυψα το 2011 ότι δεν γινόταν στο Δήμο της Αθήνας, διότι απαντούσε η Υγειονομική Υπηρεσία ότι δεν προφταίνουμε να τρέξουμε σε τόσες πολλές μονάδες και κάντε το μόνοι σας.

Εντάξει, από τότε λίγο έχουν βελτιωθεί τα πράγματα, αλλά δεν είναι τόσο όσο θα έπρεπε.

Λέγαμε για τα Νηπιαγωγεία προηγουμένως, Πρόεδρε, και κύριε Δανιηλίδη. Ξέρετε, εμάς θα μας ανακούφιζε πάρα πολύ τα Νηπιαγωγεία να έρθουν στους Δήμους, γιατί είναι ακόμα πρωί-απόγευμα στη δική μου τη γειτονιά.

Έτσι λοιπόν, το μόνο που έχω να σας πω είναι ότι αυτή είναι η κοινωνική εικόνα. Θα μου πείτε, Αθήνα, Δήμος. Εδώ είναι η διαφορά. Δημοτική Κοινότητα. Δεν έχω ούτε το θεσμικό πλαίσιο από την Πολιτεία, δεν την έχω όμως ούτε από την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Και έρχεται ο κεντρικός Δήμος να κάνει... Η κάθε Κοινότητα του αστικού Δήμου είναι και ένας άλλος Δήμος με άλλες ανάγκες, οπότε δεν μπορεί να κάνει γενική πολιτική ο Δήμος σε αυτό το κομμάτι.

Πάμε τώρα λοιπόν στο κομμάτι της μετανάστευσης. Έχουμε αυτό από τη μια μεριά, πάμε στη μετανάστευση. Ξέρετε, εμείς δεν έχουμε camps, δηλαδή τα στρατόπεδα που λέγατε προηγουμένως, κύριε Βουρνούς. Εμείς έχουμε κατειλημμένες πολυκατοικίες, δίπλα από τα σχολεία. Κρεμασμένα ρούχα, κακές υγειονομικές συνθήκες, τα νερά που τρέχουν, όπως τα επαναλάβατε, μόνο που είναι διαφορετικό το κτίριο. Δεν είναι η αλάνα, το στρατόπεδο. Η Αστυνομία δεν επεμβαίνει. Καταγγελίες υπάρχουν, εισαγγελείς κινούνται, πάνε τα χαρτιά, μπαίνουν στα συρτάρια.

Πώς θα αισθανόσασταν εσείς αν ΜΚΟ δημιουργούσαν δομές ασυνόδευτων παιδιών σε δύο περιοχές υπερκορεσμένες από διακίνηση και εμπορία ναρκωτικών; Δηλαδή κοροϊδευόμαστε; Εκεί εισαγγελέας δεν ξέρει να επέμβει; Εκεί εισαγγελέας δεν υπάρχει να μεριμνήσει για αυτά τα παιδιά; Γιατί είμαστε πολύ δήθεν και σε αυτόν τον τομέα;

Ναρκωτικά, εμπόριο, είναι η δραστηριότητα των πιο πολλών από τους μετανάστες – πρόσφυγες που βρίσκονται στη γειτονιά μου, για να επιβιώσουν. Κάπου πρέπει να βρουν ένα χαρτζιλίκι, ένα κάτι. Αυτό μπορούν να κάνουν, αυτό κάνουν. Οπότε φανταστείτε τι ωραία που είναι να βλέπεις τρία ευρώ τη δόση, και παράλληλα είναι και το άλλο επάγγελμα, το αρχαιότερο. Πληγώνομαι πάρα πολύ να βλέπω τα Αφγανόπουλα να εκδίδονται για τρία ευρώ για να μαζέψουν λεφτά να μπορέσουν να φύγουν.

Η Αστυνομία όπως μας είπε όταν την επισκεφτήκαμε, τη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής, μια ομάδα διαπαραταξιακή της Κοινότητάς μου, δεν είναι για καταστολή. Είναι μονάχα για να βρίσκεται.

Απούσα λοιπόν η Πολιτεία, απούσα... ανεπαρκές και το θεσμικό πλαίσιο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης για τις Δημοτικές Κοινότητες, άλλες οι ανάγκες σε επίπεδο Δήμου, άλλες οι ανάγκες της κάθε Κοινότητας, και ελπίζουμε με όλα αυτά να μπορέσουμε να σταθούμε όρθιοι στα πόδια μας, να ξανά βρούμε την αίγλη που μας αξίζει και πάνω από όλα να κοιτάμε στα μάτια τους συμπολίτες μας για το λόγο που εκλεγθήκαμε. Να τους διασφαλίσουμε ποιότητα ζωής.

Ευχαριστώ πάρα πολύ. Με την υποσημείωση, ότι τα παιδιά δεν κοιμούνται. Τουλάχιστον τα δικά μου και τα έξι μόνο όταν ήταν μωρά. Είναι πολύ ξύπνια. Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε την κυρία Αγγελή-Λυκούδη Δήμητρα.

Έχει το λόγο η Κοσκοβόλη Κατερίνα, Αντιδήμαρχος Κοινωνικής Πολιτικής, Παιδείας και Πολιτισμού Δήμου Λεβαδέων.

A. ΚΟΣΚΟΒΟΛΗ: Κύριε Πρόεδρε της ΚΕΔΕ, κύριε Πρόεδρε της Θεματικής Επιτροπής, αγαπητέ συνάδελφε, κύριοι κύριοι εισηγητές, καταρχήν να σας συγχαρώ ως Επιτροπή για την τόσο τεκμηριωμένη εισήγηση σε αυτό το νευραλγικό τομέα της κοινωνικής πολιτικής της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Κυρίες και κύριοι, καλησπέρα σας.

Έχοντας θητεύσει 10ετίες στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, ως εργαζόμενη συνδικαλίστρια καταρχήν, και από εκεί θέλοντας συνειδητοποιημένα να προσφέρω από τη θέση της αιρετής, και έχοντας σήμερα πραγματικά αυτό το τιμητικό αξίωμα, να είμαι Αντιδήμαρχος Κοινωνικής Προστασίας, Παιδείας και Πολιτισμού του Δήμου Λεβαδέων, ήθελα από όσα άκουσα εδώ, με αφορμή κάποια που άκουσα εδώ, να αποκαταστήσω κάποια πράγματα αφενός μεν, και αφετέρου να θέσω δύο ζητήματα που αφορούν το Δήμο μας, αλλά θεωρώ ότι αποτελούν πρότυπο καλής πρακτικής.

Καταρχήν οι Διευθύνσεις Κοινωνικής Προστασίας δημιουργήθηκαν στους ΟΤΑ με τη λειτουργία του Καλλικράτη. Έρχομαι εδώ να υπερθεματίσω τα όσα ακούγονται αυτές τις μέρες στο Συνέδριο το τακτικό, όπου πραγματικά αν ο Καλλικράτης δεν υπήρχε, η άσκηση κοινωνικής πολιτικής στους Δήμους θα ήταν δυσχερέστατη, να μην πω ανύπαρκτη.

Βεβαίως, το γεγονός ότι δεν υπήρξε η εκχώρηση παράλληλα με τις αρμοδιότητες, και πόρων, δεν έδωσε στον Καλλικράτη αυτή την λειτουργία που θα έπρεπε να έχει. Είναι σαφές αυτό και για αυτό πάμε άλλωστε σε αυτή τη θεσμική σήμερα μεταρρύθμιση του Καλλικράτη.

Οι Διευθύνσεις αυτές λοιπόν, συγκροτήθηκαν το 2011 με τη μετάταξη προσωπικού από τις πρώην Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις και εκεί, από προσωπική πείρα σας λέω, οιοσδήποτε εργαζόμενος στο χώρο του Δήμου του δεν ήθελε να παραμείνει σε άλλη Διεύθυνση, πήγαινε στη Διεύθυνση Κοινωνικής Προστασίας, που τότε αντικείμενο, γιατί δεν ήταν σε έξαρση ακόμα αν θέλετε η κοινωνική και οικονομική κρίση, τα προνοιακά επιδόματα, και βέβαια τα βιβλιάρια ανασφαλιστών.

Σταδιακά έμπαιναν κάποιοι άλλοι εργαζόμενοι, αναπτύχθηκαν δομές πολύ σημαντικές, ακούστηκαν. Και εμείς στο Δήμο μας πολύπλευρα λειτουργούμε αποτελεσματικά πολλές δομές. Συνάδελφοι, οφείλω να το πω όμως, γιατί θεωρώ ότι εκφράζω πολλούς από εσάς, με υπέρβαση ψυχής, με κόπο, με πάρα πολύ χρόνο, με πολύ μεγάλη προσφορά και πολύ μεγάλη αγάπη για αυτόν τον δημότη ο οποίος καταφεύγει στην Τοπική Αυτοδιοίκηση ως αποκούμπι και θεωρεί πραγματικά ότι θα βρει αντίκρισμα. Και θεωρώ ότι πάρα πολλές φορές εμείς ως πολιτική πρακτική καταφέρνουμε να απαλύνουμε αυτόν τον πόνο του δημότη και να συμβάλλουμε ει δυνατόν σε έναν καλύτερο τρόπο ζωής, καθημερινής επιβίωσης και περαιτέρω αν θέλετε ανάπτυξης της οικογένειάς του.

Βεβαίως ένα άλλο ζήτημα που θέλω να θέσω, συνάδελφοι, αποκαλύφθηκε εδώ σήμερα, είναι ότι οι ΟΤΑ δεν είναι δύο ταχυτήτων, είναι πολλών ταχυτήτων. Ακούστηκε από την Αντιδήμαρχο του Δήμου Αγίου Δημητρίου Αττικής, ότι ήδη η υποβολή των προγραμμάτων, προτάσεων, μέσω του ΠΕΠ, για το Κέντρο Κοινότητας και για το Κοινωνικό Παντοπωλείο, συσσίτια και τα λοιπά, υποβλήθηκε έγκαιρα, εγκρίθηκε και πάνε για προσλήψεις.

Είμαστε ο πρώτος ΟΤΑ, ο Δήμος Λεβαδέων, στη Στερεά Ελλάδα, που υποβάλλαμε έγκαιρα τις προτάσεις αυτές και μετά από ένα 4μηνο βρισκόμαστε στη διαδικασία όπου ζητάνε τώρα συμπληρωματικά δικαιολογητικά. Έχετε να πείτε κάτι; Εμφανέστατο το παράδειγμα, ότι πραγματικά είναι τελείως διαφορετική η λειτουργία στους Δήμους τους κεντρικούς.

Εδώ που θέλω να μείνω όμως, είναι το εξής. Σχετικά με το προσφυγικό, συνάδελφοι. Το προσφυγικό, ο Δήμος Λεβαδέων αποφάσισε να το υλοποιήσει με την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ, με την εκμίσθωση διαμερισμάτων, έχοντας σαν βασική αρχή, βασική θέση, ότι ανήκει στους ανθρώπους αυτούς ένας αξιοπρεπής τρόπος ζωής, καταξιώνοντας τα ανθρωπιστικά αισθήματα απέναντι σε αυτή τη μερίδα που έρχεται κατατρεγμένη μέσα από πολέμους, που βέβαια τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα είναι αυτά που οδηγούν αυτούς τους ανθρώπους εδώ σήμερα. Και βέβαια καθόλου εύκολα, μέσα από προτάσεις για δημιουργία Hot Spot, αντιπαλότητες, συγκρούσεις με την τοπική κοινωνία, τελικά όμως μέσα από πολιτικές θέσεις, που ήθελαν έναν αξιοπρεπή τρόπο διαβίωσης των προσφύγων στη δική μας τοπική κοινωνία, είχαμε την χαρά να υποδεχτούμε τους πρώτους πρόσφυγες την προηγούμενη εβδομάδα, να έχουμε εκμισθώσει ήδη 70 διαμερίσματα επιπλωμένα, και οι άνθρωποι αυτοί να έρχονται να μείνουν στη Λειβαδιά μετά από τον Δήμο Αθήνας, το Δήμο Θεσσαλονίκης, είναι ο πρώτος περιφερειακός ΟΤΑ που υλοποιεί το πρόγραμμα αυτό και ήθελα να σας το πω ως έναυσμα, ως προβληματισμό, ως κινητήρια δύναμη

αν θέλετε, μιας άλλης αντίληψης που μπορείτε και εσείς να προωθήσετε στις τοπικές σας κοινωνίες, γιατί έτσι και αλλιώς συνάδελφοι, θα χρειαστεί όλοι μας να φιλοξενήσουμε μια μερίδα ανάλογα της δυναμικότητας που έχει ο κάθε ΟΤΑ.

Δεν θέλω να σας κουράσω, σας ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Και εμείς ευχαριστούμε, Κατερίνα.

Ο Στέλιος ο Καμπούρης, Δημοτικός Σύμβουλος Χίου.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Εμείς δίνουμε το βήμα σε όποιον το ζητά.

Σ. ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ: Αγαπητέ μου Πρόεδρε...

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: (εκτός μικροφώνου)

Σ. ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ: Ναι, Σίμο μου, αλλά εσύ το πήγες κατευθείαν το εμείς δίνουμε το βήμα σε όποιον το ζητήσει. Εγώ πήγα να συμπληρώσω το δεύτερο μισό του Βουρνού. Είναι ένας. Τώρα που είμαστε δύο πάνω, θα πάει πολύ καλύτερα.

Λοιπόν, συναδέλφισσες και συνάδελφοι, οι λίγοι που έχουμε μείνει είμαστε και οι καλοί, γιατί για να μείνει κανείς μέχρι τούτη εδώ την ώρα πάει να πει ότι πραγματικά ενδιαφέρεται για αυτή τη θεματική ενότητα.

Θα προσπαθήσω να αναπτύξω ένα σύντομο σκεπτικό σε τρία επίπεδα. Το πρώτο επίπεδο θα είναι αυτές οι τρεις έννοιες, η κοινωνική πολιτική, η υγεία, η απασχόληση και η μετανάστευση, πώς ενταγμένες μέσα στην καθημερινότητα της ελληνικής πραγματικότητας, μπορούμε να βρούμε τις συνιστώσες εκείνες οι οποίες θα μας κατευθύνουν στο να δούμε τελικά αυτές οι αρμοδιότητες ή κάποιες από αυτές, αγγίζουν τη σφαίρα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης ή μήπως πρέπει να την αφήσουμε στο επιτελικό κράτος; Αυτό είναι το ένα επίπεδο.

Το δεύτερο επίπεδο της τοποθέτησής μου θα είναι λίγο γενικόλογο, το οποίο θα προσπαθήσει εντάσσοντας αυτές τις πολιτικές, στο γενικότερο και πραγματικό γίνεσθαι της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Και το τρίτο επίπεδο θα είναι ένας μικρός σχολιασμός για το μεταναστευτικό-προσφυγικό.

Ξεκινώντας από το πρώτο επίπεδο, συναδέλφισσες και συνάδελφοί μου και αγαπητοί συνεργάτες, θα δει κανείς δύο παραδείγματα στο χθες. Για εμένα το χθες είναι ο οδηγός του αύριο. Για εμένα το χθες και το σήμερα μπορούν να σηματοδοτήσουν την επιστροφή στο μέλλον. Για αυτό και ξεκινώ με το χθες.

Το 1994 που πρωτοεκλέχθηκα ως Δημοτικός Σύμβουλος Καμποχώρων, υπήρχε το όραμα του Σταύρου του Μπένου, όπου μέσα από το πρόγραμμα ΑΣΤΕΡΙΑΣ μετεξελίχθηκε στα ΚΕΠ τα οποία γνωρίζουμε σήμερα πώς είναι.

Στις ίδιες χρονιές περίπου, ξεκινούσε το πρόγραμμα Βοήθεια στο Σπίτι. Ως Δημοτικός Σύμβουλος και Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου τότε, μου είχε αναθέσει ο Δήμαρχος, μαζί με άλλους δύο συναδέλφους, να δούμε πώς το ξεκινούμε αυτό το πρόγραμμα Βοήθεια στο Σπίτι.

Να θυμίσω συναδέλφισσες και συνάδελφοι, γιατί εμένα μου αρέσουν τα δεδομένα της συνευθύνης, ότι η καταστατική πράξη εκείνων των προγραμμάτων έλεγε ότι το πρόγραμμα Βοήθεια στο Σπίτι χρηματοδοτείται, αν θυμάμαι καλά, για τρία χρόνια με τη δέσμευση ο Δήμος να τα έχει άλλα πέντε; Ή για πέντε και ο Δήμος να τα έχει άλλα τρία; Εκεί μπορεί να μην το θυμάμαι καλά.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: (εκτός μικροφώνου)

Σ. ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ: Είμαι σίγουρος, αγαπητέ Σίμο. Υπήρχε δέσμευση του ΟΤΑ ότι με τη λήξη του προγράμματος, με δικούς του πόρους θα συνέχιζε το πρόγραμμα αυτό.

Προσέξτε. Ουδέποτε τελεσφόρησε η προσπάθεια αυτή. Αποτέλεσμα; Κάθε χρόνο ψάχνουμε πώς το προσωπικό του Βοήθεια στο Σπίτι, που όλοι αναγνωρίζουμε πόσο σημαντική δομή είναι, να είναι στον αέρα.

Όλο αυτό το σκηνικό με βοηθάει και μου δίνει τη δυνατότητα να περάσω στο δεύτερο επίπεδο. Άλλος ένας Υπουργός χθες μίλησε για επιτελικό κράτος και για πολυεπίπεδη διακυβέρνηση. Επειδή όλοι προερχόμαστε από το παρελθόν και με συγκεκριμένη παρουσία και πορεία ο καθένας από εμάς, να θυμίσω ότι είτε στο παρελθόν οι μονόχρωμες κυβερνητικές βουλές, μια από τις οποίες ήμουν και είμαι ακόμα ενταγμένος, εγώ δεν ντρέπομαι να το πω, είτε οι φρέσκιες πολύχρωμες, χρωματιστές συγκυβερνήσεις, έχουν έναν κοινό παρανομαστή. Δημιουργούν ένα περιβάλλον ανασφάλειας, ιδιαίτερης ανταγωνιστικότητας, απέναντι σε αυτό που λέγεται Αυτοδιοίκηση. Γιατί; Είναι πάρα πολύ απλό. Διότι η Αυτοδιοίκηση όταν της δίνεται χώρος και πλαίσιο, προσφέρει θαυμαστά αποτελέσματα. Υπάρχουν και οι εξαιρέσεις, και εκεί είναι το ζήτημα της συνευθύνης.

Η κεντρική εξουσία λοιπόν, δεν θέλει να εκχωρήσει τέτοια ζητούμενα στην Αυτοδιοίκηση, με αποτέλεσμα να κόβει και να ράβει τα νομοθετικά κουστούμια, ανεξάρτητα από τα εποχικά χρώματα, γαλάζια, πράσινα, γαλαζοπράσινα και ροζέ τώρα τελευταία, στα δικά της μέτρα και σταθμά. Εμ, δεν γίνεται δουλειά έτσι.

Για αυτό λοιπόν και εγώ συντάσσομαι στη λογική της κατεύθυνσης που λέει και αυτό που λέει και ο Πρόεδρος, και αυτό που λέγαμε και άλλες φορές, και είναι το παράπονό μου, ότι ήρθε η ώρα η Αυτοδιοίκηση να έχει το ρόλο του επισπεύδοντα. Πώς όμως; Όχι γενικά και αόριστα. Θα πρέπει, Πρόεδρέ μου, και αγαπητοί συνάδελφοι και συναδέλφισσες, πρώτα από όλα να συνεννοηθούμε εμείς μεταξύ μας. Να οριοθετήσουμε ποια είναι αυτά, είτε στην πολιτική κατεύθυνση, είτε στην πολιτικοοικονομική τεκμηρίωση, ποια είναι αυτά τα οποία μπορεί να παλέψει και να φέρει σε πέρας η Αυτοδιοίκηση. Είναι 17 σημεία. Τυχαίος ο αριθμός. Για αυτά τα 17 σημεία λοιπόν, πρέπει να πείσουμε αυτούς που ράβουν τα κουστούμια μας, ότι πρέπει να μας ράψετε κοστούμι 17 σημείων, κύριοι, και όχι κοστούμι τριών σημείων που εσείς γουστάρετε.

Και αυτό για να γίνει κατανοητό, θα πρέπει, εντός εισαγωγικών, να φτάσουμε σε επίπεδα εξαναγκασμού της κεντρικής κυβέρνησης, να τους φέρουμε δηλαδή προ απροόπτου, που να μην μπορούν να μας πουν τίποτα και να μην έρθει ξανά ένας Υπουργός εδώ, όπως ο τελευταίος, που μίλησε και αυτός για επιτελικό κράτος και για πολυεπίπεδη διακυβέρνηση.

Ως εδώ, που έχω ακούσει και τον Πρόεδρο της ΚΕΔΕ να λέει. Δεν πάει άλλο. Αλλά από την άλλη, και κλείνω το δεύτερο επίπεδο της σκέψης μου, ας αφήσουμε την εκπαίδευση στο επιτελικό κράτος, στο κεντρικό κράτος. Τα Νηπιαγωγεία, είτε το θέλουμε, είτε δεν το θέλουμε, είναι ενταγμένα στη δημόσια Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση. Μην ανοίγουμε μέτωπα, που αν θέλετε τους δίνουμε και το κλικ να πούνε: μα τι είναι αυτά που ζητάτε; Τα Νηπιαγωγεία είναι εκεί. Για αυτό λοιπόν, να τα ξεκαθαρίσουμε μεταξύ μας.

Και κλείνω με το εξής για να μην κουράσω. Προσφυγικό-μεταναστευτικό είναι ένα τεράστιο ζητούμενο και δυστυχώς κατά την άποψή μου, κάποιοι πάνε να παίξουν μπάλα πάνω σε αυτό το δεδομένο. Να ξεκαθαρίσουμε κοιτώντας τον εαυτό μας στον καθρέπτη, το εξής απλό. Είναι άλλο ο Δήμος Λεβαδέων να λέει διαχειρίζομαι το προσφυγικό γιατί έχουμε τόσους σε συνεννόηση με την Ύπατη Αρμοστεία, το Χαϊδάρι, διαχειριζόμαστε γιατί έχουμε 3.000, είπε ο Δήμαρχος, και η κοινωνία συνδράμει και τα λοιπά, και είναι αλλιώς να μιλάμε για τη Λέσβο, τη Χίο, τη Σάμο, τη Λέρο και την Κω, όχι γιατί είμαστε πιο όμορφοι. Διότι απλούστατα εμείς είμαστε το έμπα. Δεν ξέρει ο Δήμαρχος την ημέρα που θα ξυπνήσει, αν το νησί έχει 2.500 μετανάστες-πρόσφυγες ή αν έχει 3.850. Μπορείτε να το συλλάβετε αυτό; Αν και εμείς, κύριε Δήμαρχε, είχαμε 2.000, θα το διαχειριζόμασταν και εμείς μια χαρά. Και αυτό λέμε εμείς οι νησιώτες. Ποσοστιαία αναλογική ικανότητα σε κάθε τόπο. Πόσοι είμαστε Χίο; Τόσοι, τόσοι.

Και κλείνω με το εξής...

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Στέλιο, έχουμε ομόφωνη απόφαση επί αυτού, της ΚΕΔΕ, και στο Συνέδριο της Σάμου, αλλά και ως Διοικητικό Συμβούλιο, ότι αναλογική δίκαια κατανομή, μάλιστα εξαιρώντας συγκεκριμένη περιοχή της χερσαίας χώρας, για συγκεκριμένους εθνικούς λόγους.

Σ. ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ: Και θα κλείσω με ένα παράδειγμα που δεν είναι δικό μου, το δανείστηκα από ένα σκεπτικό με έναν συνάδελφο δάσκαλο έξω, γιατί και εγώ δάσκαλος είμαι, ο οποίος μου είπε το εξής. Στη Γερμανία, γιατί όλοι επικαλούμαστε τα ευρωπαϊκά μοντέλα, εμείς ζούμε το ελληνικό μοντέλο, στη Γερμανία για παράδειγμα μου έλεγε ότι ένας Δήμος εκεί της τάξης των 50.000 κατοίκων, είχε μια βιομηχανία της τάξης 6.000 εργαζομένων, η οποία για τους δικούς της λόγους έκλεισε. Ξέρετε ποια ήταν η παρέμβαση; Μεταφέρω το παράδειγμα όπως ειπώθηκε, δεν έχω ίδια γνώση, αλλά το λέω προς επεξεργασία. Ο Δήμος αγόρασε αυτή τη βιομηχανία, βρήκε ανθρώπους να τη δουλέψουν και έτσι έκανε την παρέμβασή της για να αντιμετωπίσει το ζήτημα της εργασίας και της ανεργίας στο Δήμο του. Άραγε εμείς εδώ έχουμε τέτοια πλαίσια;

Ευχαριστώ και με συγχωρείτε αν σας κούρασα. Να είστε καλά.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε πολύ.

Η κυρία Πη Βασιλεία, Δημοτική Σύμβουλος από τη μακρινή και πανέμορφη Κω.

ΣΥΝΕΔΡΟΣ: (εκτός μικροφώνου)

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Κω, στα σύνορα. Είναι οι ακρίτες του Αιγαίου.

Β. ΠΗ: Σας ευχαριστώ πολύ που μου δίνετε το βήμα. Να σας πω ότι είναι και η πρώτη φορά που τοποθετούμαι δημόσια και σε τέτοια μεγάλη εκδήλωση μάλλον, σε τόσο κόσμο.

Θα ξεκινήσω με ένα σχόλιο που θέλω να κάνω, που αφορά τα διαδικαστικά της υπόθεσης, αν θέλετε, αν μου επιτρέπετε. Η θεματική ενότητα είναι η πιο σημαντική για εμένα, του Συνεδρίου.

Μπήκαν όμως πολύ σημαντικά θέματα όλα μαζί. Και όλα μαζί δεν μπορούν να τα διαχειριστούν ή να τοποθετηθούν όσοι θέλουν να τοποθετηθούν. Για μία περίεργη σύμπτωση, και τα τέσσερα αφορούν την Κω σε πάρα πολύ μεγάλο βαθμό.

Θα ξεκινήσω λέγοντας κάτι. Δεν το είχα σημειώσει, αλλά ακούγοντας τον κύριο Δήμαρχο προηγουμένως από τον Χαϊδάρη, άλλους συναδέλφους από την υπόλοιπη Ελλάδα, να σας πω το εξής. Ότι εμείς ερχόμαστε από την Κω, που καθημερινά ή την περίοδο του '15, διαχειριστήκαμε τις τύχες, αν και δεν μου αρέσει η λέξη, 70.000-80.000 ανθρώπων που πέρασαν από το νησί. Διαχειρίσιμος ένας αριθμός ανθρώπων, που πάλι ξανά λέω δεν μου αρέσει η λέξη, των χιλίων, των τριών χιλιάδων, των τεσσάρων χιλιάδων, είναι πολύ εύκολο να γίνεται. Όταν όμως αυτός ο αριθμός είναι κυλιόμενος, είναι καθημερινός, δεν ξέρεις ακριβώς, αυτό που ειπώθηκε προηγουμένως, πόσους θα βρεις το πρωί στο νησί σου, στο νησί σου ξανά λέω, λάβετε υπόψη σας και την πληθυσμιακή αναλογία και την αναλογία σε τετραγωνικά, στο χώρο, συν το να είσαι εν μέσω θερινής, μάλλον τουριστικής περιόδου και να έχεις και 70.000-80.000 τουρίστες. Εκεί πια ασφυκτιάς. Ένα τετραγωνικό ανά άνθρωπο. Πώς θα το διαχειριστείς όλο αυτό;

Θα μπω σε δύο-τρία πρακτικά θέματα, έχουν τεθεί, τα αντιμετωπίζουμε. Θέλω να τα δούμε υπό το πρίσμα της νησιωτικότητας. Τα αντιμετωπίζουμε σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό. Δυστυχώς σε όλα είναι μεγαλύτερος ο βαθμός στα νησιά μας.

Η υποστελέχωση. Πώς να βγουν πέρα όλα τα προγράμματα, και από άποψη διοικητικής υποστήριξης, όταν διαρκώς φεύγουν υπάλληλοι είτε με την περιβόητη μετακίνηση των υπαλλήλων, είτε όσοι συνταξιοδοτούνται ή δεν αναπληρώνονται οι θέσεις. Να σας πω, να μιλήσουμε για το Βοήθεια στο Σπίτι, που ειπώθηκε από τους εργαζόμενους εδώ, το υποστελεχωμένο τμήμα της Δημοτικής Κοινότητας της Κω, της πρωτεύουσας του νησιού; Τέσσερα άτομα προβλέπονται. Εργαζόμενη μία, κοινωνιολόγος. Είναι η

κοινωνιολόγος που οφείλει να κάνει ενέσεις, η κοινωνιολόγος που να βοηθήσει τους υπερήλικες, η κοινωνιολόγος που θα αλλάξει και τα τραύματα, ότι άλλο χρειάζεται να παρέχει.

Φαρμακευτική κάλυψη του Βοήθεια στο Σπίτι; Ένα χρόνο τώρα από την πάγια εντολή Προέδρου τα παίρνουμε. Ο διαγωνισμός για μία ένσταση στον αέρα. Φάρμακα δεν έχουμε, φαρμακευτικό υλικό.

Να μιλήσουμε για τα προγράμματα που δόθηκαν και δόθηκαν όπως δόθηκαν, βιαστικά θέλετε; Χωρίς να στηριχτούν οι Δήμοι; ΤΕΒΑ; Οι κεντρικές προμήθειες δεν έχουν ολοκληρωθεί ακόμη. Εμείς στην Κω ένα χρόνο μετά δεν έχουμε παραλάβει ακόμα τα νωπά κρέατα, παρά μόνο τα κοτόπουλα. Και όταν τέθηκε και το θέμα τα κοτόπουλα που δίνετε εσείς και δίνετε ημερομηνία τέσσερις ημέρες, έχετε την αίσθηση ότι θα πάνε στη Ρόδο, στην Κω και στη Νίσυρο, με δύο απαγορευτικά και στις τέσσερις μέρες τα κοτόπουλα δεν θα τα λουστούμε εμείς; Και θα τρέχουμε την τελευταία μέρα πριν λήξουν να τα μοιράσουμε; Το πάθαμε και αυτό.

Κέντρα Κοινότητας. Υποβάλλαμε την πρόταση, εγκριθήκαμε. Ξέρετε πού είχαμε κολλήσει τις τελευταίες δέκα μέρες; Στην αλλεργία... δεν θα πω ποιας Υπηρεσίας, μπορείτε να φανταστείτε όλοι, γιατί μέσα σε όλες τις προσλήψεις ζητήσαμε και έναν διοικητικό υπάλληλο. Δεν είχαν πρόβλημα για κοινωνικούς λειτουργούς, ούτε για τους εκπαιδευτικούς, ούτε για τον ψυχολόγο. Έπρεπε να...

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: (εκτός μικροφώνου)

Β. ΠΗ: Έχουμε. Μπορούμε να σας στείλουμε. Υπάρχουν αρκετοί.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: (εκτός μικροφώνου)

Β. ΠΗ: Βρίσκουμε.

Λοιπόν, όταν ζητήθηκε διοικητικός υπάλληλος, έπρεπε να πούμε την ιστορία της ζωής μας τι χρειαζόμαστε έναν διοικητικό υπάλληλο.

Θεσμικό πλαίσιο για τα Δημοτικά Ιατρεία. Είμαστε στην περίοδο που εμείς τουλάχιστον προσπαθούμε για πρώτη φορά να το λειτουργήσουμε. Δεν θα συζητήσουμε το παράπονο το ότι προκηρύσσεται η θέση και δεν βρίσκεται γιατρός; Εν πάση περιπτώσει, το λύσαμε και αυτό το πρόβλημα. Πώς θα λειτουργήσει; Και τον Εσωτερικό Κανονισμό εμείς θα τον κάνουμε; Και δεν μιλάμε για ένα Δημοτικό Ιατρείο που είναι παντού απαραίτητο έτσι και αλλιώς σε οποιοδήποτε μέρος της Ελλάδας. Μιλάμε για ένα Δημοτικό Ιατρείο σε νησί, που οι δομές υγείας γενικότερα μονίμως είναι υποστελεχωμένες και ένα νησί που έχει δικό του Κέντρο Υγείας, το οποίο δεν μπορεί να διαχειριστεί ο Δήμος και δεν μπορεί να κάνει προσλήψεις. Το αφήνουμε και αυτό.

Θα κλείσω, να σας πω το τελευταίο, έτσι για παράδειγμα πριν κλείσω με το μεταναστευτικό, μια προσωπική μου θέση. Άλλη μια απόδειξη της νησιωτικότητας. Έχετε φανταστεί ότι ένα από τα προγράμματα που εξελίσσονται στον τομέα της κοινωνικής πολιτικής, τα Κέντρα Συμβουλευτικής θα σας πω, ότι όταν υπάρχει κακοποιημένη γυναίκα, η οποία πρέπει να μεταφερθεί σε ξενώνα φιλοξενίας και να στεγαστεί, κάνουμε έρανο και παρακαλούμε τους συλλόγους ή κάνουμε έρανο εμείς να καλύψουμε τα εισιτήρια να πάνε γιατί δεν προβλέπεται από το νόμο; Το έχει σκεφτεί ποτέ κανένας ότι το αεροπορικό εισιτήριο των τριακοσίων ευρώ πρέπει να καλυφθεί πολλές φορές και από τις τσέπες των ίδιων των εργαζομένων, γιατί πρέπει να προστατεύσουμε τη γυναίκα για να φύγει;

Κλείνω με το προσφυγικό, με αυτό που άνοιξα, με το μεταναστευτικό. Σας παρακαλώ πάρα πολύ, διαχωρίστε μέσα στο μυαλό σας οι περισσότεροι, γιατί θα μας βοηθήσετε πάρα πολύ σε εμάς που είμαστε στην πρώτη γραμμή. Άλλο πρόσφυγες, άλλο μετανάστες. Όλοι είναι άνθρωποι. Η αναλογία πλέον των αφίξεων σε αριθμό μεταναστών – προσφύγων, είναι δυσανάλογη. Μη διαχειρίσιμη. Ας φύγουν σε όλη την Ελλάδα. Δεν αρκεί τελικά το

πήφισμα, κύριε Δανιηλίδη, που είπατε προηγουμένως, και ο κύριος Πατούλης βεβαίως. Φαίνεται ότι κανένας δεν το έλαβε υπόψη του. Αντί αυτού, ακούμε και από πάνω και τους χαρακτηρισμούς το αν είμαστε ρατσιστές ή όχι.

Όχι, κανένας άνθρωπος από τον αριθμό που σας είπα τον αρχικό, δεν έφυγε από την Κω χωρίς να έχει φάει, χωρίς να έχει αλλάξει ρούχα, χωρίς να έχει πάρει παπούτσια, χωρίς να πάρει και ένα σακίδιο με τα απαραίτητα. Και αυτά τα έκαναν οι κάτοικοι, οι δημότες, οι ρατσιστές όπως χαρακτηρίστηκαν, του νησιού της Κω.

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε και εμείς.

Ο κύριος Μακρινός ο Γιώργος, Δημοτικός Σύμβουλος Κορυδαλλού, Πρόεδρος του Συμβουλίου Ένταξης Μεταναστών και Πρόεδρος του Οργανισμού Άθλησης και Πολιτισμού.

Γ. ΠΑΤΟΥΛΗΣ: (εκτός μικροφώνου)

Γ. ΜΑΚΡΙΝΟΣ: Καλησπέρα σε όλους και όλες. Ευχαριστώ, Πρόεδρε, έστω και εκπρόθεσμα που ζήτησα το χρόνο.

Τρία πράγματα θέλω να πω. Μια παρατήρηση πρώτα, με την άλλη μου ιδιότητα, ως Πρόεδρος της Πανελληνίας Ένωσης Εποπτών Δημόσιας Υγείας.

Κύριε Πατούλη, Πρόεδρε της ΚΕΔΕ, χθες νομίζω συμμετείχατε σε μια Ημερίδα στην ΚΕΔΕ, με έναν Σύλλογο Πολιτισμού, σε σχέση με κάτι που ψηφίστηκε αυτές τις δύο μέρες και το οποίο ειδικά για το χώρο τον δικό μου, των Εποπτών Δημόσιας Υγείας, υπήρξε ένα από τα σοβαρά θέματα αν θέλετε, σε σχέση με τα νομοσχέδια και το αντικείμενο της δικής μου εργασίας. Αναφέρομαι στο σχέδιο νόμου για το πλαίσιο άσκησης οικονομικής δραστηριότητας και άλλες διατάξεις.

Γιατί έχει σχέση με τη σημερινή συνεδρία. Επειδή μιλάμε για τα θέματα υγείας και πολλοί από τους Αντιδημάρχους εδώ, Κοινωνικής Πολιτείας και Υγείας, και τα καταστήματα υγειονομικού

ενδιαφέροντος, έχω να σας πω τα εξής δύο πράγματα, που ψηφίστηκαν χθες με αυτό το τρομερό σχέδιο νόμου.

Καταργείται για πρώτη φορά η αρχή της προφύλαξης. Είναι η λεγόμενη γνωστοποίηση. Είναι πολύ σοβαρό θέμα. Αφορά και τους Δήμους, όχι μόνο υπηρεσιακά, αλλά και στα θέματα προαγωγής υγείας. Οποιοσδήποτε δηλαδή μπορεί με μια απλή γνωστοποίηση, να κοινοποιήσει ένα κατάστημα υγειονομικού ενδιαφέροντος, αγνώστου προελεύσεως και έξω από οποιαδήποτε διαδικασία που προβλεπόταν μέχρι τώρα, στο όνομα της σκοπιμότητας, της απλούστευσης των διαδικασιών, για λόγους οικονομίας.

Το δεύτερο... για αυτό έκανα την αναφορά, κύριε Πατούλη, σε σχέση με το θέμα της μουσικής, είναι πολύ σοβαρό. Είναι πολύ σοβαρό, αφορά τους Δήμους. Έχω να προτείνω από το βήμα αυτό, βέβαια μπορεί να είναι θεματικό το τραπέζι, κάτι πολύ χρήσιμο και εποικοδομητικό, και προτείνω και ως Πανελλήνια Ένωση Εποπτών Δημόσιας Υγείας, βέβαια είμαι και στην Επιτροπή της ΠΕΔΑ στο αντίστοιχο τμήμα εκεί Κοινωνικής Πολιτικής και Υγείας, για την τροποποίηση της υγειονομικής διάταξης 3010/85. Πρέπει να ξανά δούμε από την αρχή τους όρους για τις άδειες μουσικής, μετρήσεις, πιστοποιήσεις, τα νέα δεδομένα, νέες κατηγορίες, νέα θέσπιση ορίων, νέες προδιαγραφές, για να μπορούμε να απαντήσουμε εποικοδομητικά και λειτουργικά.

Δεν μπορεί να γίνει αυτή τη στιγμή κάτι διαφορετικό, εκτός από τον επαναπροσδιορισμό της υγειονομικής αυτής διάταξης.

Κλείνοντας, παίρνω την ευκαιρία, αγαπητέ Σίμο, ήταν δική σου πρωτοβουλία πριν κάποια χρόνια εδώ πάλι από αυτό το χώρο και μάλιστα θυμάμαι σε αυτό το τραπέζι ένα έκτακτο Συνέδριο στις αρχές της κρίσης, πραγματικά ήταν από τις σημαίνουσες κινήσεις της ΚΕΔΕ σε εκείνη την περίοδο, και μάλιστα σε ένα τραπέζι που με μια πρόταση που είχα καταθέσει τότε που ήσουν Πρόεδρος στην Επιτροπή, να θέσουμε το μεταναστευτικό από την αρχή, και

μάλιστα στη θέση ακριβώς θυμάμαι εκεί προέδρευα εγώ με τον Γιώργο τον Ιωακειμίδη.

Επειδή είμαι και Πρόεδρος του Συμβουλίου Ένταξης Μεταναστών και έχω και την αρμοδιότητα στο Δήμο Κορυδαλλού και ασχολούμαι πολλά χρόνια με τα μεταναστευτικά, δύο πραγματάκια.

Το ένα είναι μια θεσμική παρέμβαση, που αυτή η πρόταση πέρασε από την ΠΕΔ Αττικής, την ΠΕΔ Αθήνας, στο νέο νομοσχέδιο τα Συμβούλια Ένταξης Μεταναστών, να προσθέσουμε Μεταναστών και Προσφύγων. Πλέον νομίζω είναι σε ένα καλό δρόμο.

Πάμε τώρα να κάνω μια πρόταση, θέλω να με ακούσετε με προσοχή, για αυτό πήρα το λόγο περισσότερο, μιλάμε θα βγάλουμε ένα ψήφισμα για το μεταναστευτικό-προσφυγικό. Θυμάμαι ήταν καιρός, Δεκέμβρη ήταν, Σίμο, τότε πάλι το Συνέδριο; Δεκέμβρη ήταν; Και πήραμε από εδώ... Ήταν η πρώτη φορά που η ΚΕΔΕ πήρε απόφαση σε ψήφισμα και μάλιστα ομόφωνο, και θα έλεγα και στη σωστή κατεύθυνση, για το μεταναστευτικό. Σε τρεις εβδομάδες από σήμερα...

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: (εκτός μικροφώνου)

Γ. ΜΑΚΡΙΝΟΣ: Ναι, έτσι θα κλείσω, την κάνω την πρόταση, θέλω να την ακούσει και ο Πρόεδρος.

Στις 18 του μήνα, μετά από μια απόφαση του 1990 από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, ανακηρύχτηκε αυτή η μέρα, η 18 Δεκέμβρη, μέσα από τη Διεθνή Συνθήκη για την Προστασία των Δικαιωμάτων όλων των μεταναστών εργατών και των μελών των οικογενειών τους, σαν Ημέρα του Μετανάστη.

Προτείνω μαζί με το ψήφισμα εκείνη τη μέρα η ΚΕΔΕ αν μπορεί να διοργανώσει εκδηλώσεις ή να κατευθύνει τις ΠΕΔ σε εκδηλώσεις τέτοιου τύπου. Είτε σε χώρους που φιλοξενούνται μετανάστες και πρόσφυγες, δίνοντας δηλαδή την αρχή ή υποστηρίζοντας πολιτιστικές ή αθλητικές εκδηλώσεις παντού. Αν όχι... και έχω δύο από την περιοχή μου δύο Δημάρχους που έχουν

κάνει πολλή δουλειά και μοχθούν για αυτό, και τον Βασίλη, και τον Μιχάλη τον Σελέκο, και τον Χρήστο τον Βρεττάκο, στην ευρύτερη περιοχή του Πειραιά, θα μπορούσαμε παντού... είναι και ο Δήμαρχος της Χίου, εκείνη την μέρα στην πράξη δηλαδή να κάνουμε κάποια πράγματα, που είναι συμβολική, 18 Δεκέμβρη. Μπορεί να το αναδείξει ως μέρα και η ΚΕΔΕ με τέτοιου τύπου εκδηλώσεις και δράσεις.

Ευχαριστώ που με ακούσατε.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Και εμείς ευχαριστούμε.

Ο κύριος Παπαδημητρίου για ένα λεπτό ζήτησε.

Λ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ: Καλησπέρα σας. Παπαδημητρίου Λεωνίδας ονομάζομαι, είμαι Αντιδήμαρχος Πολιτισμού, Παιδείας και κάποιων άλλων δραστηριοτήτων στην Καστοριά.

Είχαμε ένα περίεργο φαινόμενο με τους μετανάστες και θα ήθελα να το αναφέρω για να μην ξανά συμβεί.

Καταρχάς είχαμε αρχίσει να συζητάμε στην περιοχή μας αν έρθουν μετανάστες πού θα τους πάμε. Έχουμε αρκετά στρατόπεδα τα οποία είναι ελεύθερα πλέον. Είχαμε όμως και το άλλο φαινόμενο, ότι η Αλβανία είχε κλείσει τα σύνορα, διότι πιέστηκε από την Ιταλία, και δεν είχαν διάθεση οι μετανάστες να έρθουν στην περιοχή μας. Παρ' όλα αυτά, προετοιμαζόμασταν. Ξαφνικά μια νύχτα, χωρίς να ξέρει ούτε ο Δήμος, ούτε η Περιφέρεια, ούτε η Αστυνομία, κάποιος ιδιώτης που είχε ένα κλειστό ξενοδοχείο έφερε έναν αριθμό μεταναστών, και είχε έρθει σε συμφωνία απευθείας με τον ΟΗΕ ή δεν ξέρω με ποιο Συμβούλιο, με την Ύπατη Αρμοστεία.

Παρ' όλα αυτά, οι κάτοικοι, ο Δεσπότης, ο Δήμος, η Περιφέρεια, όλοι συμπεριφερθήκαμε ανθρώπινα στους ανθρώπους αυτούς, αλλά δεν νομίζω ότι είναι ο καλύτερος τρόπος για να δεχτούμε μετανάστες.

Το αναφέρω αυτό για να έχετε το νου σας. Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΙΟ: Ευχαριστούμε και εμείς.

Πριν πάρει το λόγο ο Πρόεδρος της ΚΕΔΕ, εκ μέρους... ελπίζω να εκπροσωπώ και τους δύο συναδέλφους, σας ευχαριστούμε για τη συμμετοχή. Δεκαπέντε παρεμβάσεις ουσιαστικότερες και επί των θεμάτων που αναπτύχθηκαν, αλλά και επί άλλων θεμάτων που απασχολούν την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Πεδίο δόξης λαμπρό το επόμενο διάστημα. Καταρχήν να αγωνιστούμε για να διασφαλίσουμε τη συνέχιση των ήδη υπαρχόντων και λειτουργούντων 4.500 και πλέον κοινωνικοπρονοιακών δομών. Να κατοχυρώσουμε και να επιβάλλουμε στους κυβερνώντες τη χρηματοδότηση και την υποστήριξη αυτών. Και να διασφαλίσουμε και επιπλέον δομές για όποιες περιοχές έχουν υστερήσει και δεν έχουν καλύψει τις ανάγκες τους. Και βέβαια το προσφυγικό θα είναι μπροστά μας για τα επόμενα χρόνια. Ελπίζω και πιστεύω, κύριε Πρόεδρε, να το έχουμε και εμείς από πολύ κοντά και να καταλάβει και η Πολιτεία ότι πρέπει να συνεργαστεί ουσιαστικά και ισότιμα μαζί μας για να μη θρηνήσουμε άλλου είδους καταστάσεις.

Ο κύριος Πατούλης, ο Πρόεδρος της ΚΕΔΕ.

Γ. ΠΑΤΟΥΛΗΣ: Θα ήθελα με τη σειρά μου, ουσιαστικά ολοκληρώνοντας αυτή την πολύ σημαντική συνεδρία, μια συνεδρία η οποία δεν προέκυψε μόνο μέσα από τη σημερινή διαδικασία την εργώδη, αλλά είναι μια συνέχεια πολλών συναντήσεων της Επιτροπής Υγείας της ΚΕΔΕ, αλλά και άλλων φορέων και παραγόντων.

Θα έλεγε κανείς ότι δεν είναι ότι κλείνουμε από το πρωί δώδεκα ώρες συνεχούς συναντήσεων και συζητήσεων της Αυτοδιοίκησης. Εξάλλου για να αλλάξουν τα ζητήματα και οι παθογένειες οι οποίες υπάρχουν, θέλει και πολλή δουλειά και υπομονή και επιμονή και βεβαίως σύνθεση, διότι αν δεν μιλήσουμε αυτοδιοικητικά κυρίως και συνεχώς βάζουμε κάποιες κομματικές γραμμές και όχι αυτοδιοικητικές γραμμές, τότε είμαστε η χαρά εκείνων που δεν θέλουν να αλλάξει τίποτα στην Αυτοδιοίκηση.

Πρέπει δηλαδή πρωτίστως να ενώσουμε εκείνες τις δυνάμεις κάνοντας και μισό βήμα πίσω εν προκειμένω όλοι μας για να μπορέσουμε να συνθέσουμε αυτό το οποίο ποθούμε ως αυτοδιοικητικοί.

Το μεταναστευτικό, αγαπητέ κύριε Βουρνούς, και ξέρετε ότι μιλάμε και υπάρχουμε συνεχώς πάνω στο θέμα αυτό ως Αυτοδιοίκηση, βεβαίως κανείς δεν μπορεί να καταλάβει αυτό το οποίο και εσείς τραβάτε ως αρμόδιος Δήμαρχος, και βέβαια και άλλα νησιά, όπως και της Κω ακόμα, που όπως είπε και η Αντιδήμαρχος, έχει κατηγορηθεί για πολλά, αλλά κανείς θα έλεγε αυτά που συνέβαιναν στα νησιά δεν ήταν μέσα από μια σύνθεση συνεννόησης των Δημάρχων, της τοπικής κοινωνίας και της κεντρικής κυβέρνησης. Ήταν μια κατάσταση η οποία ουσιαστικά σου υπαγόρευε χωρίς καμία άλλη κουβέντα, να κάνεις αυτό το οποίο κάποιοι αποφάσιζαν εκτός νησιού και φυσικά που δεν τους αφορούσε και ιδιαίτερα.

Και αυτό ακριβώς έγινε και στην Ειδομένη, αυτό ακριβώς γίνεται σήμερα και στην Κεντρική Μακεδονία, αυτό γίνεται και στην Αθήνα.

Και αν δεν καταλάβουν εκείνοι οι οποίοι συνεχώς συζητούν με την Κομισιόν, το Κογκρέσο, την Ύπατη Αρμοστεία και άλλους παράγοντες υπεύθυνους για το μεταναστευτικό ευρωπαϊκά, τότε νομίζω ότι έχουμε χάσει το τρένο, αλλά πρωτίστως έχουμε χάσει τη δυνατότητα να δημιουργήσουμε μια μεγάλη φωνή, ανθρωπιστική, αλληλέγγυοι, αλλά και ποιοτικοί και για αυτούς που φιλοξενούνται, αλλά και για τις τοπικές κοινωνίες.

Θα έλεγα όμως ότι μέσα από αυτή την ανοργανωσιά, θα μου επιτρέψετε να πω, που κάποιοι επιδοτούν τις ΜΚΟ, κάποιοι άλλοι θεωρούν ότι είναι υπεράνω όλων, των τοπικών Αρχών, των τοπικών κοινωνιών, των Δήμων, της ΚΕΔΕ, όλων, έχουν διαπράξει μια ανοργάνωτη, πιστεύω άθελά τους, στρατηγική. Και δεν θα ξεχάσω όταν μιλούσαν στην Αττική και στο Δήμο μου, στο

Μαρούσι, αλλά και σε όλους τους Δήμους, για να μην πω κάτι άλλο, ότι μέσα από τα σχολεία μαζεύουμε ξηρά τροφή, είχαν πάει μέσα από την Περιφέρεια και βέβαια μέσα από τις Επιτροπές Παιδείας, και όλοι οι μαθητές πήγαν στο σπίτι τους με ένα χαρτί, θέλουμε να φέρετε αύριο ξηρά τροφή.

Και βέβαια ποιος τους τη ζήτησε την ξηρά τροφή; Όταν οι ΜΚΟ πληρώνονται αδρά μάλιστα για τα σημεία φιλοξενίας, και κάποιοι άλλοι αποθήκευσαν τόνους σε logistic γιατί υποτίθεται αυτό έπρεπε να δοθεί στους μετανάστες. Όμως ποιος το ζήτησε να γίνει; Και γιατί το λέω σήμερα; Μα γιατί αφυδάτωσε κοινωνικά, αφυδάτωσε τους αλληλέγγυους που θέλουν να βοηθήσουν, έστω και με αυτό το κομμάτι μέσα από αυτή την προσφορά που δεν χρησιμοποιήθηκε. Και ξέρετε είναι πολύ κακό μέσα στην αλληλεγγύη να ξέρει κάποιος ότι πήραν κάτι από την κοινωνία και δεν τηρήθηκε ή δεν χρησιμοποιήθηκε.

Άρα τι σημαίνει αυτό; Οργάνωση. Και ακριβώς αυτό ζητά και η Κεντρική Ένωση και οι Δήμοι μας.

Στα ζητήματα τα οποία αναπτύχθηκαν φυσικά όλα αυτά τα οποία αφορούν από τους Βρεφονηπιακούς Σταθμούς, μέχρι τα προγράμματα, είναι σαφές ότι εμείς δεν ξέρουμε εάν αφορούν τις κεντρικές κυβερνήσεις. Εμείς ξέρουμε τι θέλουμε σαν Αυτοδιοίκηση. Και δεν είμαστε υποσύνολα κανενός κόμματος τουλάχιστον όταν μιλάμε θεσμικά. Δεν υπαγορευόμαστε και ούτε μας κουνά κανείς το δάχτυλο. Και εννοούμε τα προγράμματα τα οποία έχουν δώσει εξετάσεις στις κοινωνίες μας, όπως το Βοήθεια στο Σπίτι, όπως το ΚΔΑΠ ΑΜΕΑ, όπως τα προγράμματα της φτώχειας, και άλλα, αδικώ κάποια, δεν είναι κάτι το οποίο το συζητάμε με κανέναν αν είναι χρήσιμα. Το έχουμε δει ότι είναι χρήσιμα. Άρα ζητάμε τη μονιμοποίηση των προγραμμάτων και τη μόνιμη χρηματοδότηση αυτών των προγραμμάτων. Και φυσικά την εκμετάλλευση, σε εισαγωγικά, αυτών των σημαντικών λειτουργιών στελεχών της Αυτοδιοίκησης, μέσα από τη διαχρονική διαδικασία παροχής

υπηρεσιών. Είναι απλή λογική. Είναι ανθρώπινη διαδικασία να μπορέσουμε με βέλτιστο βαθμό προσφοράς σε εκείνους που την έχουν ανάγκη.

Τι καθόμαστε λοιπόν να συζητήσουμε; Η κεντρική κυβέρνηση, η Περιφέρεια αν δώσει τα ΠΕΠ, οι Δήμοι αν πάρουν την προσφορά, οι πάροχοι οι οποίοι θα πρέπει να εργαστούν, να μην εργαστούν, ακόμα δεν ξέρουμε, σε λίγο τελειώνει ο Δεκέμβρης, πώς θα συνεχιστεί ένα πρόγραμμα της φτώχειας.

Όλα αυτά είναι ανοησίες και θα πρέπει σαφέστατα με δυνατή φωνή, κρατώντας ο καθένας την ταυτότητά του, αλλά η Αυτοδιοίκηση να βγει δυνατά, ενωμένα, απέναντι σε αυτούς που αποφασίζουν για εμάς και διαχειρίζονται τα δικά μας χρήματα και της κοινωνίας.

Είναι επίσης αλήθεια ότι η Αυτοδιοίκηση είχε μια διάθεση διαλόγου, η οποία διάθεση διαλόγου πήγαζε κυρίως από το να μη χάνει κανείς χρόνο αν έβρισκε μια περπατησιά μέσα από τις αυτονόητες λογικές διεκδικήσεις και τελικά αποφάσεις της κεντρικής κυβέρνησης. Αυτό δεν είναι όμως απόρροια αδυναμίας. Δεν είμαστε αδύναμοι. Δεν είμαστε εκείνοι οι οποίοι θεωρούμε πιο δυνατούς κάποιους επειδή έχουν ένα μολύβι, έχουν οκτώ χιλιάρικά τον μήνα σαν Βουλευτές και πάνε εκ του ασφαλούς και ψηφίζουν με το χεράκι ψηλά.

Εμείς, θεωρούμε, ότι σε αυτή τη φάση έχουμε τα αποτελέσματα ήδη μέσα από την εμπειρία της δικής μας Αυτοδιοίκησης, αλλά έχουμε και τις βέλτιστες πρακτικές της Ευρώπης. Θεωρούσαμε και θεωρούμε έστω και το τελευταίο δευτερόλεπτο πριν τη μάχη, να πούμε στην κεντρική κυβέρνηση, την εκάστοτε κεντρική κυβέρνηση, να λογικευτεί, γιατί σκεφτόμαστε κυρίως ελληνικά και εθνικά. Εάν δεν το κάνει, είναι σίγουρο και είμαι σίγουρος ότι αύριο η απόφαση ακόμα και για αυτό κομμάτι αυτής της θεματικής, μέσα από την ολομέλεια του ψηφίσματος το οποίο θα βγάλουμε ως απόφαση, πλειοψηφική, ομόφωνη, ή

κάποιων εν τοιαύτη περιπτώσει, στην οποία θα ζητήσουμε αυτό το αυτονόητο, που νομίζω λίγο-πολύ όλοι το θεωρούμε λογικό να συμβεί, δηλαδή ότι η αδυναμία που έχει εκληφθεί μέχρι σήμερα που μιλάμε στο επίπεδο της συνεννόησης, σταματά, και μπαίνουμε σε μια άλλη μέρα. Στη μέρα της διεκδίκησης των δικών μας δυνατοτήτων, και όχι των δικών μας, των πολιτών που ζούμε καθημερινά.

Αυτό λοιπόν, δεν σημαίνει ότι πήραμε τα λάβαρα και βγήκαμε στους δρόμους, που μπορεί να συμβεί και αυτό. Σημαίνει πλέον μια μόνιμη οργανωτική διαδικασία ενημέρωσης και του τελευταίου πολίτη σε κάθε άκρο της χώρας, από τη Γαύδο μέχρι πάνω το Διδυμότειχο και αντιστρόφως δεξιά και αριστερά, σε κάθε καθημερινή ενημέρωση όλων μας, εφόσον το αποφασίσουμε, για το τι συμβαίνει εδώ στη χώρα μας και πηγαίνουμε όλο και πιο πίσω.

Είναι μια συνειδησιακή διαδικασία, η οποία θα πρέπει να γίνει για να μπορέσουμε μαζί με τους πολίτες, με τους πολίτες, να δημιουργήσουμε εκείνο το ρεύμα της διεκδίκησης των αυτονόητων καταστάσεων που δεν θέλουν να νομοθετήσουν μέχρι σήμερα. Είναι μια διαδικασία που τουλάχιστον θεωρώ ότι μέσα στο 2017μ, ως ένα απέραντο κύμα, μέσα από την αποφασιστικότητα της αλήθειας, μέσα από την αποφασιστικότητα και τη δύναμη της ενότητας και της ομοιογένειας, θα μπορέσει να μας δώσει τη λύση του αύριο, που οι άλλες χώρες, ακόμα και η Λιθουανία, η Εσθονία, το θεώρησαν μέσα από δικά τους νομοθετήματα, μέσα από δικές τους διαδικασίες, να δίνουν στον τόπο να αποφασίζει για τον τόπο του. Τόσο απλό. Χωρίς προαπαιτούμενα, χωρίς πολλούς υπουργούς, που θεωρούν τους εαυτούς τους ηθικούς. Δηλαδή σε ποιο σημείο της χρονικής στιγμής μας έχουν αφήσει εμάς τη δυνατότητα να θεωρούμε ότι είναι ηθικοί αυτοί και ανήθικη η Αυτοδιοίκηση ώστε να μη διαχειρίζεται τα αυτοδιοικητικά της ζητήματα; Ποιοι είναι εκείνοι οι οποίοι θεωρούν και βάσει ποιων αποδείξεων, όταν έχουν απολέσει ακόμα και του Δημοτικού Συμβούλου το αντιμίσθιο εκείνο εκεί, το

αντίδωρο, ενώ εκείνοι να αμείβονται μόνο για μια Επιτροπή 250 € με μια υπογραφή; Μας έχουν δώσει αυτό το δικαίωμα να τους σεβαστούμε; Μας έχουν δώσει μια Ελλάδα που αναπτύσσεται; Μας έχουν δώσει μια Ελλάδα που εντάξει, κάτσε στον τόπο σου φρόνιμα, ήρεμα και κοίτα μόνο πώς θα σκουπίζεις και πώς θα σφουγγαρίζεις; Όχι.

Άρα έχουμε συνειδησιακή υποχρέωση πλέον, όσοι αφήσαμε τις δουλειές μας, τις επιστήμες μας, τις οικογένειές μας, την ανέλιξή μας, και είμαστε εδώ νυχθημερόν, όπως σήμερα, όπως κάθε μέρα, να δώσουμε εκείνο που οφείλουμε. Όχι για εμάς, όχι για την Αυτοδιοίκηση, για τη χώρα.

Και για αυτό ακριβώς θα ήθελα να συγχαρώ και σήμερα αυτή τη διαδικασία, τους εισηγητές, βεβαίως και τον κύριο Βουρνούς και τον κύριο Μελετίου και τον Σίμο, αλλά και όσους μπόρεσα και εγώ να ακούσω, αλλά και όσοι μίλησαν και δεν μπόρεσα να ακούσω, γιατί και μόνο η συμβολή του να μπορέσει κανείς με ελεύθερα μικρόφωνα να διατυπώσει την άποψή του, είναι προς την υγιή κατεύθυνση, ώστε τελικά να βρούμε εκείνη τη συνισταμένη, η οποία θα είναι συνισταμένη της λύσης για το αύριο.

Σας ευχαριστώ πολύ και αύριο όλοι μαζί στην ολομέλεια.